Нони ҳаррӯза

7-8

Ба шумо ёрӣ мерасонад:
** Навиштаҳоро мунтазам хонед*
** Дар бораи Каломи Худо мулоҳиза кунед*
** Дониши оқилона ба даст оред*
** Иҷро кардани дарсҳои омӯхташуда, дар ҳаёти ҳаррӯза*

Дар муқаддима:

- 1 Номаи ҳаввории Петрус
- Китоби Хуруҷ
- 2 Номаи ҳаввории Петрус
- Забур 61-62

БИШКЕК 2024

07 2024

«Андешаҳои дил аз они одам аст, вале ҷавоби забон аз ҷониби Худовандаст». *(Масалҳо 16:1)*

Душ	Сеш	Чор	Пан	Ҷум	Шан	Як
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Номаи якуми ҳаввории муқаддас Петрус

Вақте ки мо барои Масеҳ азоб мекашем

Табиатан одам хомӯшона азоб намекашад. Ин изҳорот хусусан вақте муҳим аст, ки шахс мефаҳмад, ки ӯ беайб азоб мекашад. То он ки хомӯшона ба нобасомониҳои тақдир тоб оварад, ба одам касе лозим аст, ки ӯро ба ин равона кунад.

Барои аввалин масеҳиён, ки дар қаламрави Турсияи ҳозира зиндагӣ мекарданд, ва онҳое, ки танҳо барои масеҳӣ буданашон азоб кашиданд, ин «шахс» Ҳаввории Петрус буд. Одами азоб мекашида, муҳтоҷи фаҳмидани маънои занҷирҳои худ мебошад. Ва Петрус маънои онро медиҳад. Масалан, масеҳиён ба ҳокимияти давлатӣ эҳтиром зоҳир намуда, тарзи ҳаёти солим мебурданд, дидани тарзи ҳаёти солими некӯкор, ин подоши ҷавоби «даҳони мардуми беандеша» мебошад. (2:15).

Лекин занони масеҳӣ, ки шавҳарони беимон доранд, метавонанд бо намунаи ҳаёти худотарсии худ, ба наҷоти онҳо саҳм гузоранд (3:1,2).

Петрус он қадар дур намеравад, ки одамонро ба азобҳо даъват кунад, чуноне ки диндорон дар асрҳои минбаъда амал мекарданд. Бо вуҷуди ин ӯ мегӯяд: «агар дар ҳаққи шумо ба хотири исми Масеҳ бадгӯи кунанд, хушо шумо» (4:14).

Дар муҳити зидди масеҳиён, дар нимаи асри 1, ба имондорон лозим набуд, ки таъқиботро ҷустуҷӯ кунанд, таъқибот худаш аз онҳо пеш мегузашт. Ҳавворӣ ба онҳо таълим медод, ки худро қурбонишуда фикр накунад, балки аз шароити номуносиб истифода бурда, ба атрофиён нишон диҳанд, ки аслан масеҳиён кӣ ҳастанд, онҳо пайравони Исо ҳастан.

Мавзӯъ

Масеҳиёне, ки дар панҷ музофоти империяи Рум зиндагӣ мекунанд, дар Осиёи Хурд (ҳозира ғарбии Туркия), барои имони худ ба Масеҳ, ба таъқиботи сахт дучор мешуданд. Румиён дигар масеҳиятро мисли як шохаи дини яҳудӣ медонистанд, ки доштани мақоми динӣ иҷозат буд. Аз ин рӯ, мақомоти давлатӣ, масеҳиёнро маҷбур карданд, ки фарҳанги румӣ ва худоёни онҳоро қабул кунанд, ки дар бораи миссия шаҳодат надиҳанд. Риоя кардани ин талабот боиси таҳдидҳо, мусодираи молу мулк, погромҳо ва ҳатто қатлҳо гардид.

Петрус ин номаро навишта умед дошт, ки имондоронро дастгирӣ ва илҳом бахшад. Барои ин, ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки қурбонии Масеҳ ва абадият, чӣ маъно дорад: «на бо фидияи нуқра ё тилло харида шудаед аз ҳаёти ботиле, ... балки бо Хуни гаронбаҳои Масеҳ» (1:18,19).

Дар бораи ин, ҳаввориӣ, масеҳиёнро ба тарзи рости ҳаёти солим даъвад мекунад, ки Худо онҳоро ба ин даъват кардааст. Онҳо бояд мақомоти мавҷударо эҳтиром кунанд, аммо барои дифоъ ба имони худ омода бошанд.

Муаллиф ва саннаи навиштан

Нома бо забони юнонии шево навишта шудааст. Ин ҳайратовар аст, ки онро як моҳигири оддии яҳудӣ навиштааст. Петрус муайян мекунад: «ба воситаи Силвонус ба шумо мухтасар навиштаам» (5:12).

Аён аст, ки суханони Петрусро Силвонус «сайқал дода» буд, ки ӯ ҳамон ҳамроҳи ҳаввории Павлус дар сайёҳатҳо дар вилоятҳои юнонизабон буд (Аъмол 15:22).

Шояд ин нома дар замони таъқиботи «ғайрирасмӣ» - и маҳаллӣ, бар зидди пайравони Масеҳ навишта шудааст, дар аввали солҳои 60 – ум. Ё пас аз он, ки император Нерон масеҳиёнро дар оташ задани Рум дар соли 64 – ум айбдор кард.

Ҷои амалҳо

Дар куҷо навишта шудани ин нома дақиқ маълум нест. Петрус аз калисои Бобил салом мерасонад (5:13), шояд шаҳри ҳамном Ироқ ё Мисрро дар назар дошт. Бо вуҷуди ин, мумкин аст, ки ин як номи махфии Рум буд. Пас аз солҳои 70 – ум вақте ки румиён Ерусалимро хароб карданд, яҳудиён Румро Бобил номиданд, ки дар байни ин ду империяи тавоно барои сарват ва ифлосияшон қиёс карда, ин чунин барои он, ки онҳо ҳам Ерусалимро запт карда маъбадро вайрон карданд.

1 Петрус 1:1-12

1 Петрус, ки ҳаввории Исои Масеҳ аст, ба ғарибоне ки дар вилоятҳои Понтус, Ғалотия, Каппадукия, Осиё ва Битуния пароканда мебошанд, 2 Ва мувофиқи таъиноти пешакии Худои Падар, бо тақдиси Рӯҳ, барои итоат ва пошидани Хуни Исои Масеҳ интихоб шудаанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо фаровон бод. 3 Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки бо марҳамати бузурги Худ, ба василаи эҳьёи Исои Масеҳ аз мурдагон, моро аз нав ба вуҷуд овард барои умеди зинда, 4 Барои мероси бефано, пок ва пажмурданашаванда, ки дар осмон барои шумо маҳфуз аст, 5 Ки бо қуввати Худо ба воситаи имон нигоҳ дошта мешавед барои наҷоте ки муҳайё шудааст, то ки дар замони охир ба зуҳур ояд. 6 Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате ки ҳоло, агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун андаке андӯҳгин мешавед. 7 Имони шумо аз тилло, ки бо вуҷуди озмуда шуданаш дар оташ ҳам фонӣ мебошад, гаронбаҳотар аст. Ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат ва ҷалол дар вақти зуҳури Исои Масеҳ холис ба миён меояд. 8 Шумо Ӯро наида дӯст медоред, ва агарчи Ӯро ҳанӯз надидаед, ба Ӯ имон меоваред ва бо шодмонии молокалом ва пур аз ҷалол шодӣ мекунед 9 Ва ба мақсади имони худ, яъне ба наҷоти ҷонҳотон ноил мешавед. 10 Тафтишот ва тадқиқоти анбиё ба ҳамин наҷот тааллуқ дошт, ва онҳо файзеро, ки барои шумо таъин шуда буд, пешгӯӣ кардаанд. 11 Онҳо тадқиқ намудаанд, ки кадом ва чӣ гуна замонро Рӯҳи Масеҳе ки андаруни онҳо буд, нишон додааст, вақте ки Он аз уқубатҳои Масеҳ ва аз ҷалоле ки баъд аз он фаро хоҳад расид, пешакӣ хабар медод. 12 Ба онҳо ошкор шуда буд, ки на ба худашон, балки ба мо хизмат кардаанд дар хусуси он чи ҳоло ба шумо мавъиза шудааст ба воситаи онҳое ки бо Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда ба шумо башорат додаанд, яъне он чи, ки фариштагон мехоҳанд андарунаш назар андозанд.

Умеди зинда, мерос ва наҷот

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Аввалин номаи худро, ҳавворӣ барои рӯҳбаландии масеҳиён менависад. Петрус, пеш аз ҳама, Худоро ҷалол медиҳад. Ба имондорон тавассути Исои Масеҳ ҳаёти нав, умеди зинда ва мероси зинда пажмурданашаванда расонида шудааст (оят.1-4). Сипас онҳоро даъват мекунад, ки ҳатто дар вақти ранҷу азоб шодӣ кунанд. Ба воситаи душвориҳо, Худои Қодир ҳақиқати имони масеҳиёнро месанҷад ва онҳоро ба наҷот мебарад. Наҷот – мақсади имон аст. Дар бораи ин пайғомбарони аҳди қадим эълон мекарданд (оят.5-12).

Хислати Худо:

(оят.3,4) Худованд ба мо умеди зинда ва мероси пажмурданашавандаро дар осмон додааст. Ҷаҳони гирду атроф ба мо танҳо «арзишҳо» ва лаззати муваққатиро пешкаш мекунад. Чиро шумо интихоб мекунед? Аз чӣ шумо вобастаед?

Дарсҳои Худо:

(оят.8-12) Гирандагони ин нома Исоро бо чашмони худ надидаанд, лекин хушхабарро шунида, Ӯро дӯст доштаанд ва аз шодии ифоданашаванда пур шуданд. Ин хабар дар бораи Масеҳ аз ҷониби пайғамбарон бодиққат тафтиш карда шудааст, ки азобу уқубат ва ҷалоли минбаъдаи Исоро пешгӯӣ карда буд.

Дуо: Худовандо ба мо ёрӣ расон, ки дар ин дунёи ғариб зиндагӣ кунем, ва барои ҷалоли Инҷили Ту, ба азобу уқубат тоб оварем. Омин.

1 Петрус 1:13-25

13 Бинобар ин, камари ақли
худро маҳкам баста ва ҳушьёр
шуда, ба файзе ки дар вақти
зуҳури Исои Масеҳ ба шумо
ато хоҳад шуд, комилан
умедвор бошед. 14 Ҳамчун
бачагони фармонбардор, ба
ҳавасҳои пештарае ки дар
вақти нодонии худ доштед,
мувофиқат накунед, 15 Балки,
чунон ки Даъваткунандаи
шумо муқаддас аст, худатон
низ дар тамоми рафторатон
муқаддас бошед, 16 Зеро ки
навишта шудааст: «Муқаддас
бошед, чунки Ман муқаддас
ҳастам». 17 Ва агар шумо Ӯро
Падар мехонед, ки бе рӯйбинӣ
ҳар касро аз рӯи аъмолаш
доварӣ мекунад, пас замони
ғурбати худро бо худотарсӣ
бигзаронед, 18 Чун медонед,
ки шумо на бо фидияи нуқра ё
тилло харида шудаед аз ҳаёти
ботиле ки аз падарони худ
мерос гирифтаед, 19 Балки бо
Хуни гаронбаҳои Масеҳ, ҳам-
чун барраи беайб ва пок, 20 Ки
пеш аз таъсиси ҷаҳон пешакӣ
таъин шуда буд, лекин дар
замони охир барои шумо зоҳир
шудааст, 21 Ки ба воситаи
Масеҳ шумо ба Худое имон
овардед, ки Масеҳро аз мурдаг-
он эҳьё кард ва ба Ӯ ҷалол
бахшид, то ки шумо ба Худо
имон ва умед дошта бошед. 22
Чун ҷонҳои худро бо итоати
ростӣ ба воситаи Рӯҳ барои
бародардӯстии бериё пок кард-
аед, доимо якдигарро аз сами-
ми қалб дӯст бидоред, 23
Ҳамчун касоне ки аз нав ба
вуҷуд омадаед на аз тухми
фонӣ, балки аз тухми бефано,
ба василаи каломи Худо, ки
зинда аст ва то абад боқист. 24
Зеро ки ҳар ҷисм мисли алаф
аст, ва ҳар ҷалоли одамӣ —
мисли гули алаф; алаф хушк
мешавад, ва гули он мерезад;
25 Аммо каломи Худованд то
абад боқист. Ва ин аст он
каломе ки ба шумо мавъиза
шудааст.

Ҳаёти муқаддас ва муҳаббати самимӣ

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ҳамчун одамоне, ки тавассути Хуни қурбонии Исои Масеҳ наҷот ёфтаанд, мо бояд тарзи зиндагӣ дошта бошем. Ки аз он чизе пеш аз имон оварданамон комилан фарқ кунад. Мо бояд аз мавҷудияти бемаънӣ ва зишт даст кашида, тамоми умед ва имони худро ба Ӯ гузошта, бо тарс пеши Худо зиндагӣ кунем (оят. 13,21).

Худо абадист бинобар ин Каломи Ӯ, ки наҷоти мо бар он асос ёфтааст, абадӣ аст. Масеҳиёне, ки тавассути Каломи Худо аз нав таваллуд шудаанд, даъват карда мешаванд, ки ба он пайравӣ кунанд, то якдигарро дӯст доранд (оят.22-25).

Хислати Худо:

(оят.17) Худо – Падари мост, мувофиқи марҳамати бузурги Ӯ, ки моро аз нав ба дунё овард (оят.3). Аммо Ӯ ҳамчунин Доварӣ мост далели он, ки мо ҳуқуқи Худоро, Падар номиданро гирифтаем, маънои онро надорад, ки доварии одилонаи Ӯ аз мо мегузарад. Аз ин рӯ, мо бояд равшан дарк кунем, ки мо дар ин ҷаҳон бегонаем ва бо тарси Худованд зиндагӣ кунем.

Дарсҳои Худо:

(оят.22) Муҳаббат ба бародарону хоҳарони имондор, ки аҳамияти он китобҳои Аҳди Ҷадид борҳо таъкид шудааст, бо итоат кардан ба ҳақиқати хушхабар оғоз меёбад. Танҳо онҳое, ки ба он итоат мекунанд, метавонанд наздикони худро бо дили пок дӯст доранд ва дар покӣ зиндагӣ кунанд.

Дуо: Худои муқаддас, мо ба ту таваккал мекунем ва тамоми умеди худро ба Ту мегузорем. Мо барои покӣ ва муҳаббат ба ҳамдигар саъю кӯшиш хоҳем кард. Ба мо дар ин кӯмак расон. Омин.

1 Петрус 2:1-10

1 Пас, ҳар кина ва ҳар макр ва
риё ва ҳасад ва ҳар бадгӯиро аз
худ дур карда, 2 Чун кӯдакони
навзод муштоқи шири поки
калом бошед, то ки аз он барои
наҷот нашъунамо ёбед, 3 Агар
ҳақиқатан чашидаед, ки Худо-
ванд некӯст. 4 Ва чун наздик
мешавед ба Ӯ, яъне ба санги
зиндае ки одамон рад карданд,
вале Худованд онро баргузид ва
гаронбаҳо мешуморад, 5 Худатон
низ, ҳамчун сангҳои зинда, аз худ
ҳонаи рӯҳонӣ, каҳонати муқаддас
барпо намоед, то ки қурбониҳои
рӯҳонии мақбули Худоро ба
василаи Исои Масеҳ тақдим
кунед. 6 Зеро ки дар Навишта
гуфта шудааст: «Инак, Ман дар
Сион санги зовия мегузорам, ки
баргузида ва гаронбаҳост; ва касе
ки ба Он имон оварад, хиҷил
наҳоҳад шуд». 7 Пас, Он барои
шумо, имондорон, чизи гаронба-
ҳост, аммо барои беимонон
сангест, ки меъморон рад кар-
даанд, лекин он санги сари гӯшаи
бино гардидааст, 8 Ва санги
пешпо ва сахраи васваса, зеро ки
онҳо, ба калом итоат накарда, ба
ин санг пешпо мехӯранд, ки
барои ҳамин ҳам таъин шудаанд.
9 Лекин шумо насли баргузида,
каҳонати шоҳона, халқи муқа-
ддас, қавме ҳастед, ки мулки
азизи Худо дониста шудаед, то аз
камолоти Ӯ, ки шуморо аз зулмот
ба рӯшноии аҷоиби Худ даъват
намудааст, нақл кунед, — 10
Шумо, ки як вақте қавм набудед,
вале ҳоло қавми Худо ҳастед; як
вақте аз марҳамат маҳрум будед,
вале ҳоло ба он ноил шудаед.

«Муштоқи шири поки калом бошед»

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Масеҳиён касоне ҳастанд, ки ба назди Исо омада, «мазза» - и Каломи Худоро чашиданд. Онҳо «сангҳои зинда» шуданд, ки бо Масеҳ пайвастаанд, «санги гӯшае», ки аз он «хонаи ибодат» - и ҳақиқӣ, яъне калисо сохта мешавад. Ҳамин тавр, барои имондорон, Исо ганҷест, лекин барои беимонон сабаби пешпо ва васваса аст (оят. 9-10). Хоҳиши Худо ин аст, ки ин ҳақиқати аҷиб ҳамеша, дар мо намоён бошад (оятю 9-10).

Хислати Худо:

Оят.4. Исоро одамон рад карданд ва куштанд, аммо Ӯ эҳё шуд ва имрӯз ҳаёти Худро ба онҳое, ки ба Ӯ имон оварданд медиҳад. Биёед ҳаррӯза ба Ӯ талош кунем, ба он касе, ки нуқтаи аввали имон ва ҳаёти нави мо гардид!

Дарсҳои Худо:

Оят.9-10 Ҷаҳони атрофи мо аксар вақт, ба масеҳиён беэътиноӣ мекунанд. Вале мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худои Таоло бо марҳамати Худ, моро ба сӯи Худ даъват кардааст, то ки мо табиати Ӯро ба ин ҷаҳон ошкор кунем! Хеҷ имтиёзи бузургтаре нест ва рисолати бошарафтар аз ин нест!

Дуо: Худои Муқаддас, шукр мегӯем, ки ба мо супориши нав додаи, барои ҳаёти ҷовидонӣ ва ба мо хизмати миссиявӣ супоридаи. Омин.

1 Петрус 2:11-25

11 Эй маҳбубон! Аз шумо, ҳамчун ғарибон ва муҳоҷирон, хоҳишмандам, ки аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди ҷон қиём мекунанд, парҳез намоед 12 Ва дар миёни халқҳо умри некӯкорона ба сар баред, то ки онҳо ба ҷои он ки дар ҳаққи шумо ҳамчун бадкирдорон бадгӯӣ кунанд, аъмоли некатонро дида, Худоро дар рӯзи тафаққуд ҳамду сано хонанд. 13 Пас, ба хотири Худованд ба ҳар сарвари одамӣ итоат намоед: хоҳ ба подшоҳ, ҳамчун ҳокимияти олӣ, 14 Хоҳ ба ҳокимон, ҳамчун касоне ки аз ҷониби вай фиристода мешаванд, то ки ҷинояткоронро ҷазо диҳанд ва некӯкоронро тақдир кунанд, — 15 Зеро чунин аст иродаи Худо, то ки мо бо некӯкории худ даҳони ҷаҳолати мардуми беандешаро маҳкам кунем, — 16 Ҳамчун касони озод, на ҳамчун касоне ки аз озодӣ барои рӯпӯш кардани бадӣ истифода мебаранд, балки ҳамчун бандагони Худо. 17 Ҳамаро ҳурмат кунед, бародариро дӯст доред, аз Худо тарсед, подшоҳро иззат кунед. 18 Эй хизматгорон, бо камоли тарс ба оғоёни худ итоат намоед, на танҳо ба оғоёни нек ва фурӯтан, балки ба оғоёни сахтгир низ. 19 Зеро савоб аст, ки кас агар аз рӯи виҷдон ба хотири Худо андӯҳгин шуда, ноҳақ уқубат кашад. 20 Зеро чӣ фахре ҳаст агар шумо барои кирдори бад шаллоқ хӯрда тоқат кунед? Аммо агар барои некӯкорӣ уқубат кашида тоқат кунед, ин мақбули Худост. 21 Зеро ки шумо барои ҳамин даъват карда шудаед, чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз паи Ӯ равона шавед: 22 Ӯ гуноҳе накардааст, ва дар забонаш макре набуд; 23 Гирифтори бадгӯӣ гардида, Ӯ ҷавобан бадгӯӣ намекард; азоб кашида, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари Одил месупурд; 24 Ӯ шахсан гуноҳҳои моро дар Бадани Худ ба дор бардошт, то ки мо аз гуноҳҳо фориғ шуда, барои адолат зиндагӣ кунем: шумо аз ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтед. 25 Зеро ки шумо мисли гӯсфандони гумшудае будед, лекин ҳоло сӯи Чӯпон ва Нозири ҷонҳои худ баргаштаед.

Ҳамчун бандагони Худо зиндагӣ кунед

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Бо вуҷуди он, ки масеҳиён бегонагон ва ғарибон дар ин ҷаҳонанд, онҳо бояд ба ҳоким-иятҳои заминӣ итоат кунанд, зеро инро Худо мехоҳад. Бан-дагон бояд ба оғоёни худ итоат кунанд, ва вазифаи худро софдилона ба ҷо оваранд (оят.11-20). Намунаи чунин итоаткорӣ Исои Масеҳ аст (оят.21-25).

Дарсҳои Худо:

Оят. 13-15. Мо бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунем, аз ҷониби Ҳаққи Таоло муқа ррар карда шуда, ба ин восита итоаткории худро ба Худованд нишон медиҳем. Аммо ин ҳуш ёрии рӯҳониро талаб мекунад, то ба ҳокимияти заминӣ бештар аз Худо хизмат накунем. Биёед дар ҳаққи роҳбарони мамлакат амон дуо кунем, то овози Худо ро бишнаванд (1 Под. 15:22-24).

Оят. 18-25 Зиндагӣ дар ҷаҳони бад ва бо дучори мушкилоти иҷтимоӣ, иқтисодӣ ё сиёсӣ, масеҳиён аксар вақт дучори азоб мегарданд. Агар ин азоб оқибати гуноҳи худи онҳо наб ошад, ин ба Худо писанд аст.

Дуо: Худои Муқаддас, мо дар ҷаҳони торик зиндагӣ ме кунем! Ба мо ёрӣ расон, ки рӯҳан хирадманд ва фурӯтан бошем. Омин.

1 Петрус 3:1-12

1 Ҳамчунин шумо, эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, то ки, агар баъзе аз онҳо мутеи калом набошанд, ба воситаи рафтори занон бе калом тобеъ гарданд, 2 Вақте ки рафтори поки худотарсонаи шуморо мушоҳида кунанд. 3 Бигзор зебоии шумо на ороиши зоҳирӣ: гесӯ бофтан, зевари тилло бастан ё либосҳои зебо пӯшидан, 4 Балки одамияти ботинии самимӣ дар рӯҳи ҳалиму сокити бефано бошад, ки ин дар назари Худо гаронбаҳост, 5 Чунон ки як вақте занони муқаддас низ худро бо умед бастан ба Худо оро медоданд ва мутеи шав ҳарони худ буданд, 6 Ба монанди Соро, ки ба Иброҳим итоат намуда, ӯро оғо меномид; шумо фарзандони вай ҳастед, модоме ки некӣ мекунед ва аз ҳеҷ тарсе музтариб намешавед. 7 Ҳамчунин шумо, эй шавҳарон, бо занон, ки зарфи заифтар ҳастанд, бомулоҳиза рафтор кунед, ва онҳоро ҳамчун ҳамирсони файзи ҳаёт мӯҳтарам доред, то ки ба дуоҳои шумо мамониате нарасад. 8 Ниҳоят, ҳамаатон ҳамфикр, ҳамдард, бародардӯст, бошафқат, меҳрубон ва фурӯтан бошед; 9 Дар ивази бадӣ, бадӣ накунед, ё дар ивази лаънат, лаънат нагӯед; баръакс, баракат диҳед, чун медонед, ки шумо барои он даъват карда шудаед, ки ворисси баракат гардед. 10 Зеро, касе ки ҳаётро дӯст медорад ва мехоҳад рӯзҳои нек бинад, бигзор забонашро аз бадӣ нигоҳ дорад, ва лабҳояшро аз гуфтори макромез, 11 Аз бадӣ дур шавад ва некӣ кунад, талабгори осоиштагӣ шавад ва дар паи он бошад, 12 Чунки чашмони Худованд сӯи одилон нигаронида шудааст, ва гӯшҳои Ӯ — сӯи дуои онҳо, аммо рӯи Худованд ба муқобили бадкорон аст.

Насиҳат ба занон, шавҳарон ва ба калисо

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Занони – масеҳӣ бояд ба шавҳарони худ итоат кунанд, ҳатто агар онҳо ба Каломи Худо итоаткор набошанд. Ин гуна мардон бо дидани рафтори худотарсии занонашон метавонанд ба Худо имон оваранд. Шавҳарони имондор бояд дар бораи занҳои худ ғамхорӣ кунанд ва бо эҳтирому муҳаббат муносибат кунанд (оят.1-7).

Масеҳиён даъвад карда мешаванд, ки якдигарро ҳамчун бародарону хаҳарон дар Худованд дӯст доранд, некӣ кунанд ва аз бадӣ дур шаванд (оят. 8-12).

Хислати Худо:

Оят. 12. Худои Таоло некӯкоронро мебинад ва дуоҳояшонро мешунавад. Аз ин рӯ, касоне, ки ба Худо имон доранд ва дар назди Ӯ поканд, ҳеҷ ҷои тарсе надоранд.

Дарсҳои Худо:

Оят. 7 Шавҳарони имондор бояд занони худро ғамхорӣ ва эҳтиром кунанд, ҳамчун ба ворисони файз ва муҳаббати Худо. *Агар шумо ҳамсарони имондор бошед, аввал шуда муҳаббат ва ғамхории худро нисбат ба ҳамсаратон зоҳир мекунед, бе интизорӣ ва бе талаби итоат аз вай?*

Оят. 8-9. Аъзоёни ҷамоат даъват шудаанд, ки ба ҳамдигар бо муҳаббат, фурӯтанӣ ва меҳрубонӣ хизмат кунанд. Бо нишон додани муҳаббате, ки Исо ба воситаи маргу қурбонии Худ дар салиб ба мо дода аст. Масеҳиён инчунин бояд он-ҳоеро, ки ба онҳо зарар мерасонанд, баракат диҳанд.

Дуо: Эй Худованд! Ту муҳаббат ҳасти. Ташакур ба Ту барои файзу марҳамат. Ба мо кӯмак кун, ки бо муҳаббати Ту ҳамаи одамонро дӯст дорем. Омин.

1 Петрус 3:13-22

13 Ва кист, ки ба шумо бадӣ кунад, агар шумо дар некӯкорӣ ғаюр бошед? 14 Лекин агар барои адолат уқубат кашед, хушо шумо; аз воҳимаи онҳо натарсед ва музтариб нашавед. 15 Худованд Худоро дар дилҳои худ тақдис намоед; ҳамеша тайёр бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо дар бораи умедатон ҳисоб талаб кунад, бо фурӯтанӣ ва эҳтиром ҷавоб диҳед: 16 Бигзор виҷдони шумо пок бошад, то онҳое ки рафтори некатонро дар Масеҳ мазаммат менамоянд, бо он чи шуморо бадгӯӣ мекунанд, шарманда шаванд. 17 Зеро, агар мутобиқи иродаи Худо бошад, барои аъмоли нек уқубат кашидан беҳтар аст аз он ки кас барои аъмоли бад уқубат кашад, 18 Чунки Масеҳ низ, барои он ки моро сӯи Худо оварад, як бор барои гуноҳҳои мо уқубат кашид, яъне одил барои золимон ба ҳасби ҷисм кушта шуд, аммо ба ҳасби рӯҳ зинда гардид, 19 Ва дар рӯҳ Ӯ рафта, ба арвоҳе ки дар зиндон буданд, мавъиза намуд. 20 Онҳо пештар беитоат буданд, вақте ки Худо, дар айёми Нӯҳ, пурсаброна интизорӣ мекашид, ҳангоме ки киштӣ соҳта мешуд, ки дар он мардуми каме, яъне ҳашт нафар, аз об наҷот ёфтанд. 21 Ва тимсоли он таъмид аст, ки на шустани нопокии ҷисм, балки ба зимма гирифтани виҷдони пок аст ба ҳузури Худо, ки ҳоло моро низ ба воситаи эҳъёи Исои Масеҳ наҷот медиҳад, 22 Ки Ӯ ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишастааст ва фариштаҳо ва ҳукуматдориҳо ва қудратҳо мутеи Ӯ шудаанд.

Барои ҳақиқат азоб кашидан

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Масеҳиён бояд барои некӣ кӯшиш кунанд ва аз ранҷу азоб натарсанд. Ин маҳрумиятро барои атрофиёнамон гувоҳи равшан нест. Ки мо имондорон дар ҷаҳони бад буда, тарзи ҳаёти одилро пеш мебарем (оят 13-17). Исо азоб кашид ва дар салиб мурд, то ба мо наҷот диҳад. Худои Таоло Ӯро эҳё кард, то ки Исо бо Ӯ подшоҳӣ кунад ва ба мо кӯмак кунад, ки одамоне бошем, ки барои адолат кӯшиш кунем (оят.18-22).

Хислати Худо:

Оят. 19-20. Бо эҳё шуданаш Исо бар бадӣ ғалаба кард. Ба воситаи қурбонии кафорати Худ, Ӯ пирӯзии Худро ба фариштагони афтода низ эълон кард. Аз ин рӯ, муҳим нест, ки душманони мо, то чӣ андоза боқувватанд. Зеро онҳо аллакай аз ҷониби Масеҳ мағлуб шудаанд. Аксар вақт мо душманони худро хушбахту обод мебинем. Аммо ин, на дар бораи беқувватӣ ё бе парвоии Масеҳ аст, балки аз пурсабрии Ӯ шаҳодат медиҳад. Чунон ки дар айёми Нӯҳ, танҳо чанд нафаре наҷот ёфта буданд, имрӯз ҳам, кам одамоне мебошанд, ки имони худро нигоҳ доранд, мо бояд ғамхории онро кунем, то имони худро гум накунем. Оят.22. Дар тарафи рости Худо нишаста, Исо бар тамоми қувваҳои рӯҳонӣ ҳукмрон аст. Пас дар Ӯ пирӯзӣ низ аз они мост! Одамоне, ки масеҳиёнро таъқиб мекунанд ва он қувваҳои бадӣ, ки дар паси онҳост моро мағлуб карда наметавонанд. Аз ин рӯ, ҳангоми идомаи корҳои нек, мо набояд рӯҳафтода шавем ва дар тарсу ҳарос бошем.

Дуо: Худовандо ба мо кӯмак кун, то дар азобу уқубат сабр кунем, то иродаи Ту иҷро шавад. Омин.

1 Петрус 4:1-11

1 Пас, чӣ тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашидааст, шумо низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ намекунад, 2 То ки боқии умри ҷисмониро на аз рӯи ҳавасҳои одамӣ, балки мувофиқи иродаи Худо ба сар барад. 3 Шумо дар замони гузашта ба андозаи кофӣ мисли халқҳо рафтор кардаед, ба нопокиҳо ва ҳавасҳо, ба ма-стигарӣ, ба ифроткорӣ дар хӯрдан ва нӯшидан ва ба бутпарастии зишт дода шудаед. 4 Ба ҳамин сабаб онҳо мутаҳайир мешаванд, ки шумо бо онҳо дар ҳамон фисқу фуҷур иштирок надоред, ва дар ҳаққи шумо бадгӯӣ мекунанд; 5 Онҳо ба Худое ки тайёр аст зиндагон ва мурдагонро доварӣ кунад, ҳисоб хоҳанд дод. 6 Зеро барои ҳамин ба мурдагон низ башорат дода шудааст, то ки онҳо ба ҳасби ҷисм ба тариқи одамизод ба доварӣ дучор гардида, вале ба ҳасби рӯҳ ба тариқи Худо зиндагӣ кунанд. 7 Аммо фарҷоми ҳама чиз наздик аст. Пас бомулоҳиза ва барои дуо ҳушьёр бошед. 8 Пеш аз ҳама чиз ба якдигар муҳаббати пурзӯр дошта бошед, чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш мекунад; 9 Якдигарро бешиквою шикоят меҳмоннавозӣ кунед; 10 Ба якдигар, ҳар яке аз рӯи бахшоише ки ёфтаед, ҳамчун муваккалони неки файзи гуногуни Худо хизмат кунед. 11 Касе агар сухане ба забон ронад,

бигзор ҳамчун суханони Худо ба забон ронад; касе агар хизмат кунад, бигзор мувофиқи қуввате ки Худо ба вай медиҳад, хизмат кунад, то ки дар ҳама чиз Худо ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки Ӯро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

Биносозони меҳрубон

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Исо бегуноҳ буд, уқубат кашида гуноҳҳои моро ба гардани Худ гирифт. Бо донистани ин, масеҳиён бояд тарзи ҳаёти пешинаи худро тарк кунанд ва кӯшиш кунанд, ки иродаи Худоро иҷро кунанд. Барои ҳамин ҷаҳон моро масхара хоҳанд кард ва аз мо нафрат хоҳанд дошт. Бо вуҷуди ин, ва барои имондорон муҳим аст, ки дарк кунанд, ки доварии Худо наздик аст, ва ба Худованд дуо гӯянд ва ба якдигар бо муҳаббат хизмат карданро давом диҳанд. Ва он гоҳ, Худои Таоло тамоми ҷалолро ба даст хоҳад овард (оят.1-11).

Дарсҳои Худо:

Оят. 7,8. Вақте ки рӯзи бозгашти Масеҳ наздик мешавад, ранҷу азоби масеҳиён афзоиш хоҳад ёфт. Аз ин рӯ, мо бояд монда нашуда ҳушёр бошем, дуо гӯем ва дар ҳақиқат ҳамдигарро дӯст дорем. Дуо ва муҳаббат метавонад ҷамъомадҳои моро муттаҳид созад, то ҳама душвориҳоро паси сар кунад ва ғолиб ояд.

Оят. 9-11. Мо даъват шудаем, ки «биносозони хуби гуногуни файзи Худо» бошем. Чи тавре ки воиз на андешаҳои худро, балки Каломи Худоро менависад. Одамоне, ки ба Худованд хизмат мекунанд, бояд хизмати худро бо қувват ва ғайрате, ки Худо ба онҳо ато кардааст, анҷом диҳанд. Саъю кӯшиш ва истеъдодҳои моро дида, одамон метавонанд ба мо ҳамду сано гӯянд, аммо агар мо ҳамчун бандагони нек ва содиқи Худованд хизмат кунем, ва донем, ки тамоми ҳамду сано аз они Ӯст.

Дуо: Худовандо ба ҳамаи аъзоёни ҷамъомади мо кӯмак кун, то ба ҳамдигар бо муҳаббат хизмат кунанд ва барои бозгашти Ту омода бошанд. Омин.

8-июл, *душ.*

1 Петрус 4:12-19

12 Эй маҳбубон! Аз озмоиши
оташе ки барои имтиҳони
шумо фиристода мешавад,
ҳайрон нашавед, ки гӯё воқеаи
аҷибе ба шумо рӯй дода
бошад, 13 Балки, модоме ки
шумо дар уқубатҳои Масеҳ
иштирок доред, шодӣ кунед,
то ки дар вақти зуҳури ҷалоли
Ӯ низ ба ваҷд оед ва хурсандӣ
кунед. 14 Агар дар ҳаққи
шумо ба хотири исми Масеҳ
бадгӯӣ кунанд, хушо шумо,
чунки Рӯҳи ҷалол, Рӯҳӣ Худо
бар шумо қарор мегирад: онҳо
Ӯро хорӣ медиҳанд, лекин
шумо ҷалол медиҳед. 15 Бигзор
ҳеҷ яке аз шумо ҳамчун
қотил, ё дузд, ё бадкирдор, ё
фузул уқубат накашад; 16
Аммо агар касе ҳамчун масеҳӣ
уқубат кашад, бигзор хиҷил
нашавад, балки барои чунин
қисматаш Худоро ҳамду сано
хонад. 17 Зеро вақти он расидааст,
ки доварӣ аз хонаи
Худо оғоз шавад; ва агар аввал
аз мо оғоз шавад, пас фарҷоми
онҳое ки ба Инҷили Худо
итоат намекунанд, чӣ гуна
хоҳад буд? 18 Ва агар одил
базӯр наҷот меёфта бошад, пас
оқибати осиён ва гуноҳкорон
чӣ хоҳад буд? 19 Пас, онҳое ки
бар тибқи иродаи Худо уқубат
мекашанд, бигзор ҷонҳои
худро ба Офаридагори амин
супоранд ва некӣ кунанд.

Пеш аз оташи азоб

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Исо барои мо азоб кашид. Аз ин рӯ, ки мо чун пайравони Ӯ ба азобу уқубатҳо тоб меорем, набояд ба назари мо аҷоиб намояд. Мушкилот ва душвориҳое, ки мо ба хотири Масеҳ тоб меоварем нишон медиҳанд, ки мо халқи Худо ҳастем ва ба иштироки оянда, дар ҷалоли Худованд, дар рӯзи бозгашт, Ӯро ҷалол медиҳем (оят. 12-14).

Мо набояд кӯшиш кунем, ки ранҷу азоб барои имонамон ба Масеҳ дурӣ ҷӯем. Мо бояд худро пурра ба Худо супорида ба Ӯ таваккал кунем ва корҳои некро давом дода, номи Худоро ҷалол диҳем (оят.15-19).

Хислати Худо:

Оят. 14-16. Худои Таоло Рӯҳи ҷалоли Худро ба онҳое мефиристад, ки барои исми Масеҳ азоб мекашанд. Ӯ ба онҳо кӯмак мекунад, ки дар покӣ зиндагӣ кунанд, на дар гуноҳ. Бо донистани ин, биёед дар баробари ранҷу азобҳо ба хотири Худованд тоб оварда, хиҷилу ноумед нашавем. Биёед ба ин душвориҳо ҳамчун фурсате назар кунем, ки аз ҳузури Худо дар ҳаёти худ бештар лаззат барем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 18. Наҷот – чизи арзон нест! Ин неъмати бебаҳост, ки мо онро танҳо бо воситаи даст кашидан аз хоҳишҳои нафсонӣ ва бутҳои худ ёфта метавонем. Зарур аст, ки худро аз башорати бардурӯғ, ки сарват ва нашъунаморо ваъда медиҳад, дур нигоҳ дорем. Хушхабари ҳақиқӣ, натанҳо дар бораи файзи Худо сухан меронад, балки инчунин бояд салиби худро бардошта, ба Масеҳ пайравӣ кунем. Шумо имрӯз бо кадом башорат зиндагӣ мекунед?

Дуо: Худоё мо ба Ту ташаккур мегӯем, ки ба мо қобилияти дар вақти ба исми Исо ранҷу азоб кашидан, шодӣ карданро додаи. Омин.

1 Петрус 5:1-14

1 Аз пирони шумо хоҳишмандам ман, ки низ пир ва шоҳиди уқубатҳои Масеҳ ҳастам, ва шарики ҷалоле хоҳам буд, ки бояд ба зуҳур ояд: 2 Рамаи Худоро, ки назди шумост, бичаронед ва ба он назорат кунед, на ба таври маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ, чунон ки мақбули Худост, ва на аз барои тамаи нангин, балки аз сидқи дил, 3 Ва на ҳамчун касоне ки бар мероси Худо ҳукмронӣ мекунанд, балки ба рама намунаи ибрат нишон диҳед, — 4 Ва ҳангоме ки Сарвари чӯпонон зоҳир шавад, шумо тоҷи ҷалолро, ки пажмурда намешавад, хоҳед ёфт. 5 Ҳамчунин шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат намоед; ва ҳамаатон, ба якдигар итоат намуда, фурӯтаниро дар бар кунед, чунки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад. 6 Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар замони Худ сарафроз кунад; 7 Ҳамаи ғамҳои худро ба Ӯ вогузор намоед, зеро ки Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад. 8 Ҳушьёр ва бедор бошед, чунки душмани шумо, иблис, мисли шери ғуррон гаштугузор карда, касеро меҷӯяд, то ба коми худ кашад; 9 Ба вай бо имони қавӣ муқобилат кунед, чун медонед, ки ин гуна уқубатҳо ба сари бародарони шумо низ, ки дар сар то сари ҷаҳон ҳастанд, меояд. 10 Ва Худои ҳар файз, ки моро ба ҷалоли абадии Худ дар Исои Масеҳ даъват намудааст, баъд аз уқубати кӯтоҳмуддати шумо, шуморо комил, устувор, қавӣ ва матин хоҳад кард. 11 Ӯро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин. 12 Ба воситаи Силвонус, ки ба фикри ман бародари амин аст, ба шумо мухтасар навиштам, то шуморо насиҳат ва шаҳодат диҳам, ки ҳамин аст файзи ҳақиқии Худо, ки дар он шумо қоим ҳастед. 13 Калисое ки дар Бобил аст ва мисли шумо интихоб шудааст, ба шумо салом мерасонад, ҳамчунин писарам Марқӯс. 14 Ба якдигар бо бӯсаи муҳаббат салом гӯед. Бар ҳамаи шумо, ки дар Исои Масеҳ ҳастед, осоиштагӣ бод. Омин.

Рамаи Худоро бо ғайратона чӯпонӣ кунед

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Роҳбарони ҷамъомад набояд дар зери фишор хизмат кунанд, на бо сабаби ғаразнок, балки бо меҳрубонӣ ва ғайрат. Онҳо даъвад карда шудаанд, ки ба рамаи худ намунаи хуб нишон диҳанд. Масеҳиён бояд ба ягдигар бо муҳаббат хизмат кунанд ва худро дар хузури Худованд фурӯтан созанд. Шахсе ки дар ҳаққи мо ғамхорӣ мекунад, имони моро дастгирӣ мекунад ва мустаҳкам мекунад (оят. 1-11).

Дар хотимаи нома, бо дуо дар бораи осоиштагӣ дар Масеҳ, Петрус аз калисои Бобил (Рум) ва аз Марқӯс салом мерасонад(оят.12-14).

Хислати Худо:

Оят.10-11. Худое,ки моро ба ҷалоли абадии Худ даъват кардааст, ранҷу азобҳои моро мебинад ва ба мо қувват мебахшад ва имонамонро устувор мегардонад. Бинобар ин, биёед диққати худро на ба азобҳои кӯтоҳмуддати заминӣ, балки ба Худои абадӣ равона кунем. Огоҳӣ аз бузургии Худо ба шахс кӯмак мекунад, ки то чӣ андоза душвориҳои мо, дар муқоиса бо Ӯ ночизанд.

Дарсҳои Худо:

Оят.8-9. Агар мо рӯҳан бедор набошем, шайтон метавонад моро ба осонӣ «фурӯ» барад. Мо бояд дар имон далер ва қавӣ бошем, дар хотир дорем ки натанҳо мо барои Масеҳ азоб мекашем. Дар замони пайғамбар Илёс ҳафт ҳазор мардоне буданд, ки ба Баал саҷда накарданд. Дар ин рӯзҳо низ бародарону хоҳарони дур ё наздики мо, ба хотири Инҷил дар азобу уқубат сабр мекунанд.

Дуо: Худои меҳрубон, мо дар назди Ту фурӯтанем! Ва мо ба қувваю садоқати Ту боварӣ дорем. Омин.

Хаймаи Аҳд ва ашёҳои муқаддас

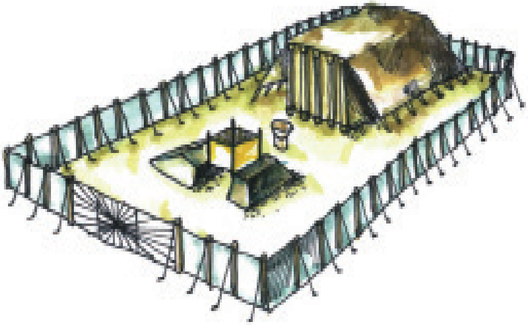

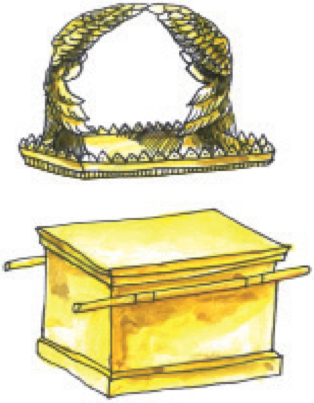

Сандуқи Аҳд

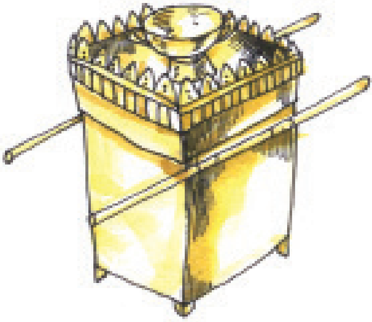

Қурбонгоҳ барои сӯзондани бухур

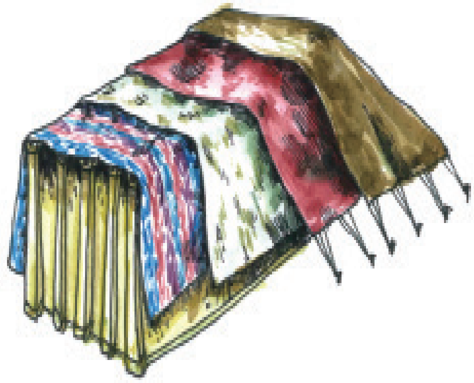

Сарпӯши хаймаи муқаддас

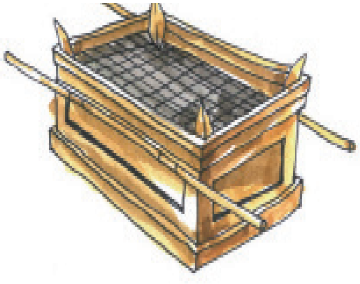

Қурбонгоҳи биринҷӣ

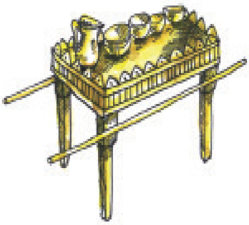

Чароғ ва мис барои
нони муқаддас

Хуруҷ 19:1-13

1 Дар моҳи сеюми берун омадани банӣ-Исроил аз замини Миср, дар ҳамои рӯз, онҳо ба биёбони Сино расиданд. 2 Ва аз Рафидим равона шуда, ба биёбони Сино омаданд, ва дар биёбон ӯрду заданд; ва дар он ҷо Исроил рӯ ба рӯи кӯҳ ӯрду заданд. 3 Ва Мусо сӯи Худо баромад, ва Худованд аз кӯҳ ӯро даъват намуда, гуфт: «Ба хонадони Яъқуб чунин бигӯ ва ба банӣ-Исроил хабар бидеҳ: 4 Шумо он чиро, ки Ман ба мисриён кардам, дидед, ва Ман шуморо бар болҳои уқобон бардоштам, ва шуморо назди Худ овардам. 5 Ва алҳол, агар шумо ба овози Ман ба яқин гӯш диҳед, ва аҳди Маро риоят кунед, шумо ганҷи гузини Ман аз миёни ҳамаи қавмҳо хоҳед буд; зеро ки тамоми замин аз они Ман аст. 6 Ва шумо барои Ман мамлакати коҳинон ва халқи муқаддас хоҳед буд. Ин аст суханоне ки ту бояд ба банӣ-Исроил бигӯӣ». 7 Ва Мусо омада, пирони қавмро даъват намуд, ва ҳамаи ин суханонро, ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ба онҳо пешниҳод кард. 8 Ва тамоми қавм якҷоя ҷавоб гардонида, гуфтанд: «Ҳар он чи Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард». Ва Мусо суханони қавмро ба Худованд ҳабар дод. 9 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, Ман дар абри ғализе назди ту меоям, то қавм бишнаванд, ки чӣ гуна Ман бо ту сухан меронам, ва он гоҳ ба ту низ ҳамеша имон хоҳанд овард». Ва Мусо суханони қавмро ба Худованд хабар дод. 10 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди қавм рафта, онҳоро имрӯз ва фардо тақдис намо, ва бигзор онҳо либосҳошонро шустушӯ кунанд, 11 Ва ба рӯзи сеюм тайёр бошанд, зеро ки дар рӯзи сеюм Худованд, пеши назари тамоми қавм, бар кӯҳи Сино фурӯд хоҳад омад. 12 Ва ҳадде барои қавм гирдогирд муқаррар намуда, бигӯ: „Аз баромадан бар кӯҳ ва ламс кардани домани он эҳтиёт шавед; ҳар кӣ кӯҳро ламс кунад, ба яқин хоҳад мурд. 13 Бигзор дасте ба вай расонида нашавад, балки вай ё сангсор карда шавад, ё ки тир зада кушта шавад; хоҳ чорпо бошад хоҳ одам, — набояд зинда монад“. Дар баробари навохтани карнай онҳо метавонанд бар кӯҳ бароянд».

Исроил дар кӯҳи Сино

Дар кӯҳи Сино, Худо ба воситаи Мусо ба исроилиён ошкор кард, ки чӣ тавр онҳо бояд, ба пеши Ӯ омада метавонанд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо исроилиёнро аз ғуломии Миср озод кард ва дар роҳ ғамхори онҳо буд. Худои Таоло мардумро ба сӯи кӯҳи Сино, ки ҷои ибодатгоҳ буд, бурд (оят.1,2). Ба воситаи Мусо Худо ба Исроил нияти Худро ошкор кард, ки аз онҳо «Салтанати коҳинон ва халқи муқаддас» табдил медиҳад. Ба шарте ки Худо ҳар чи гӯяд иҷро кунанд. Баъд Худои Таоло дастури муфассал дод, ки мардум бо вохӯрӣ бо Ӯ, чӣ гуна бояд маҳз омода бошанд (оят.3-13).

Хислати Худо:

Оят. 1,2. Дар давоми се моҳ, пас аз баромадан аз Миср, Худованд қадам ба қадам халқи Исроилро ба кӯҳи Сино мебурд (оят.3,12). Ба воситаи ин халқ, Ӯ мехост салтанати Худро барпо кунад. Имрӯз моро ба нақшаи Худ дохил кардааст, ва моро бо ҳамон роҳ пеш мебарад, мисли исроилиён. *Оё шумо, бо ҳар он чизе ки доред, ба Худованд таваккал мекунед? Оё шумо Ӯро пайравӣ мекунед?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 7-8. Исроилиён ба Худои Таоло ваъда доданд, ки ба ҳар чизе, ки ба онҳо бигӯяд, итоат хоҳанд кард. Ин ҷавоби муносиб ба файзи Худо буд, ки ба онҳо ато карда буд (оят. 3-6). Биёед дар бораи он фикр кунем, ки мо дар файзи Худо зиндагӣ мекунем, бо каломи Ӯ чӣ гуна ҷавоб медиҳем.

Дуо: Эй Худованд мо аз сидқи дил ташаккур мегӯем, ки моро халқи Худ сохти. Ба мо кӯмак кун, ки мо одамоне гардем, ки аҳкоми Туро содиқона иҷро кунем. Омин.

11-июл, *пан.*

Хуруҷ 19:14-25

14 Ва Мусо аз кӯҳ назди қавм фурӯд омада, қавмро тақдис намуд, ва онҳо либосҳошонро шустушӯ карданд. 15 Ва ба қавм гуфт: «Ба рӯзи сеюм тайёр бошед; ба занон наздикӣ накунед». 16 Ва дар рӯзи сеюм чунин воқеъ шуд, ки баробари дамидани субҳ раъдҳо ва баркҳо ба амал омада, абри ғализе кӯҳро фаро гирифт, ва садои бағоят баланди шох ба гӯш расид; ва тамоми қавме ки дар ӯрдугоҳ буданд, ба ларза даромаданд. 17 Ва Мусо қавмро ба истиқболи Худо аз ӯрдугоҳ берун овард, ва онҳо дар домани кӯҳ истоданд. 18 Ва тамоми кӯҳи Синоро дуд фаро гирифта буд, чунки Худованд дар оташ бар он фурӯд омад, ва дуди он мисли дуди хумдон мебаромад; ва тамоми кӯҳ бағоят меларзид. 19 Ва садои шох торафт пурзӯр мешуд; Мусо сухан меронд, ва Худо ба овоз ҷавоб мегардонид. 20 Ва Худованд бар кӯҳи Сино, бар қуллаи кӯҳ фурӯд омад, ва Худованд Мусоро ба қуллаи кӯҳ даъват намуд, ва Мусо баромад. 21 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Фурӯд омада, қавмро огоҳ намо, мабодо барои дидани Худованд ҳадро вайрон карда гузаранд, — ва бисьёре аз онҳо бимиранд. 22 Ва низ коҳиноне ки ба Худованд наздик меоянд, бояд худро тақдис намоянд, то ки Худованд онҳоро зарба назанад». 23 Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Қавм ба кӯҳи Сино наметавонанд бароянд, зеро ки Ту маро огоҳ намуда, гуфтаӣ: „Назди кӯҳ ҳадде гузошта, онро тақдис намо“». 24 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Бирав, фурӯд ой, ва баъд баро, ва Ҳорун ҳамроҳи ту бошад; вале коҳинон ва қавм ҳадро вайрон карда нагузаранд, то ки назди Худованд боло бароянд, мабодо Ӯ онҳоро зарба занад». 25 Ва Мусо назди қавм фурӯд омада, ба онҳо сухан ронд.

Худо ба кӯҳи Сино фурӯд меояд

Мулоҳизаҳо ва Хулосаҳо:

Бо дидани омодагии исроилиён, ба тоза шудани берунӣ ва дарунӣ барои дидор бо Ӯ, Худо бо оташ ба кӯҳи Сино фурӯд омад. Аммо аввал Худои Таоло ба одамон ва ҳатто ба рӯҳониён, аз наздик шудан ё ба он даст расонидан манъ кард. Покии инсон – ҳеҷ аст, дар пеши қудсияти мутлақи Худо. Танҳо ба Мусо ва Ҳорун иҷозат дода шуда буд, ки ба кӯҳи Сино бароянд (оят. 14-25).

Хислати Худо:

Оят. 19-22. Худо бори дигар ба воситаи Мусо ба мардуме, ки хоҳиши ба кӯҳ баромадан ва Ӯро диданро доштанд огоҳ кард. Онҳое ки итоат намекунанд, ба марг дучор хоҳанд шуд. Итоат ба Худо бояд барои исроилиён аз қонеъ кардани кунҷковии инсон муҳимтар мебуд. Шояд мо аксар вақт даъво мекунем, ки мо барои Худованд зиндагӣ мекунем ё Ӯро дӯст медорем, аммо ба аҳкоми Ӯ сабукфикрона рафтор мекунем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 14,15. Ҳамон тавре ки арӯс ба пешвози домод омодагӣ мегирад, халқи Исроил бо дастури Мусо худро барои вохӯрӣ бо Худо пок мекард. *Имрӯз шумо чӣ гуна тарзи ҳаёт доред? Ҳамчун арӯси Масеҳ шумо омодаед, ки бо Домод вохӯред?*

Дуо: Худои муқаддас ба мо ёрӣ деҳ, ки ба воситаи Каломи Ту пок шавем, то ҳақ дошта бошем, ки ба Ту наздик шавем. Омин.

Хуруҷ 20:1-17

1 Ва Худо ин суханонро ба забон ронда, гуфт: 2 «Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овардам. 3 Туро худоёни дигар, ҷуз Ман, набояд бошад. 4 Санаме ва ҳар сурате аз он чи дар осмон аз болост, ва аз он чи дар замин аз поён аст, ва аз он чи дар об аз зери замин аст, барои худ насоз. 5 Ба онҳо саҷда набар ва онҳоро ибодат накун; зеро ки Ман Худованд Худои ту ҳастам, Худои ғаюре ҳастам, ки барои гуноҳи падарон аз писарон, то насли сеюм ва чорум, аз онҳое ки аз Ман нафрат дошта бошанд, интиқом мегирам; 6 Ва то ҳазорон насл, ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро ба ҷо меоваранд, марҳамат мекунам. 7 Исми Худованд Худои худро беҳуда ба забон нагир, зеро ки Худованд касеро, ки исми Ӯро беҳуда ба забон мегирад, беҷазо нахоҳад гузошт. 8 Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ дор, то ки онро тақдис намоӣ. 9 Шаш рӯз кор кун ва ҳар амалатро ба ҷо овар; 10 Вале рӯзи ҳафтум шанбеи Худованд Худои туст; дар он ҳеҷ кор накун, худат ва писарат, ва духтарат, ва ғуломат, ва канизат, ва чорпоят, ва ғарибат, ки андаруни дарвозаҳои туст. 11 Зеро ки дар шаш рӯз Худованд осмон ва замин, ва баҳр, ва ҳар он чиро, ки дар онҳост, ба вуҷуд овард, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт; бинобар ин Худованд рӯзи шанберо муборак хонд ва онро тақдис намуд. 12 Падари худ ва модари худро иззат намо, то ки умри ту бар замине ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, дароз шавад. 13 Қатл накун. 14 Зино накун. 15 Дуздӣ накун. 16 Дар ҳаққи ёри худ шаҳодати дурӯғ надеҳ. 17 Хонаи ёри худро тамаъ накун; зани ёрат, ва ғуломаш, ва канизаш, ва говаш, ва хараш, ва ҳар чизеро, ки аз они ёрат бошад, тамаъ накун».

Даҳ Аҳком

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Пеш аз додани Аҳком, Худо ба исроилиён хотиррасон кард, ки чӣ тавр онҳоро аз Миср берун оварда, онҳоро аз ғуломӣ озод кард. Худо мехост, ки халқи Исроил ба таври ихтиёрӣ ба Ӯ итоат кунанд, аз ҳиссиёти миннатдорӣ, ба он чизе, ки Ӯ барои онҳо кард (оят. 1,2).

Чор аҳкоми аввал дар бораи муносибати инсон бо Худо, дар бораи ибодат ба Ӯ сухан меронанд. Шаштои дигар, муносибатҳои байни одамонро танзим мекунанд. Дар мавзӯъ, даҳ аҳком-қонуни таъғирнопазирест, ки бояд ҳар як аъзои Малакути Худо риоя кунанд (оят. 3-17)

Хислати Худо:

Оят.3. Худованди Таоло моро аз парастиши дигар «худоён» манъ кардааст. Моҳияти инсон аз он муайян мешавад, ки ӯ ба кӣ ё чӣ парастиш мекунад. Мо набояд дар байни Худо ва чизи дигаре дудилагӣ кунем (4 Подшоҳон 18:21). Мо набояд гузорем, ки касе ё чизе барои мо аз Худо арзиштар ва муҳимтар гардад.

Дарсҳои Худо:

Оят. 7. Худои Таоло аз беҳуда гирифтани номи Ӯ манъ мекунад. Номи Худо хислат ва зоти Ӯро ифода мекунад. Аз ин рӯ, онро ноҷо истифода кардан ҷоиз нест. Ғайр аз ин, набояд касеро ба номи Худованд бепарвоёна баракат ё лаънат кунад. Номи Худо нишонаи ситоиш ва ҷалоли даҳони мост, на асбобе, ки мо онро ба қадри хоҳишамон истифода барем.

Дуо: Худовандо, барои муҳаббат ва рашки Ту нисбати мо шукр мегӯем! зеро аҳкоми Ту, ки барои мо баракат аст, озодӣ ва осоиштагии ҳақиқӣ меорад. Омин.

Хуруҷ 20:18-26

18 Ва чун тамоми қавм раъдҳо,
ва забонаҳои оташ, ва садои
шох, ва кӯҳи пур аз дудро
диданд ва шуниданд, паснокӣ
рафтанд, ва аз дур истоданд. 19
Ва ба Мусо гуфтанд: «Ту бо мо
сухан бигӯ, ва мо хоҳем
шунид, вале Худо бо мо сухан
нагӯяд, мабодо бимирем». 20
Ва Мусо ба қавм гуфт: «На-
тарсед, зеро ки Худо барои
озмудани шумо омадааст, то ки
тарси Ӯ пеши рӯи шумо бошад,
ва шумо гуноҳ накунед». 21 Ва
қавм аз дур истоданд, ва Мусо
сӯи меғ, ки Худо дар он ҷо буд,
наздик омад. 22 Ва Худованд
ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-
Исроил чунин бигӯ: „Шумо
дидед, ки Ман аз осмон ба
шумо сухан рондам. 23 Бо Ман
худоёни нуқра насозед, ва ху-
доёни тилло барои худ насозед.
24 Қурбонгоҳи хокӣ барои Ман
бисоз, ва қурбониҳои сӯхтании
худ ва қурбониҳои саломатии
худро аз гӯсфандон ва говони
худ бар он тақдим намо; дар
ҳар ҷое ки Ман зикри исми
Худро муқаррар намоям, Ман
назди ту омада, туро баракат
хоҳам дод. 25 Ва агар қурбо-
нгоҳи сангин барои Ман
бисозӣ, онро аз сангҳои таро-
шида бино накун; зеро ки агар
афзоли худро ба он бирасонӣ,
онро палид хоҳӣ кард. 26 Ва
бар қурбонгоҳи Ман бо зина-
поя набаро, то ки аврати ту бар
он яла нашавад“».

Тарси мардум пеши Худо

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ба кӯҳи Сино фуромадани Худо бо падидаҳои даҳшатангези табиӣ ва ғайриоддӣ ҳамроҳ буд. Банӣ – Исроил аз ҳузури Худо тарсиданд ва шояд шод буданд, ки Мусо дар он ҷо буд, шахсе, ки метавонад дар байни Худованд ва мардум миёнараве ҳаст (оят.18-21).

Худо сохтани бутҳоро ба исроилиён манъ кард. Қурбогоҳи Худованд бояд аз сангҳои ноҳамвор сохта мешуд. Ин далели он буд, ки Худои Таоло бо дасти инсон «худо» ба таври сунъӣ офарида нашудааст, балки Офаридгори абадии тамоми мавҷудот аст (оят. 22-26).

Хислати Худо:

Оят.22,23. Худо сохтани бутҳоро ба мардум манъ кардааст. Вале одамон он вақт ҳам, мисли имрӯза аз он даст накашидаанд. Шояд сабаби ин дар он аст, ки бутҳои мурдае, ки инсон барои худ сохтааст, нисбат ба Худои зинда, ки шахсан бо мо сухан мегӯяд, хеле қулайтар аст. Мо бояд динпарастии беҳударо тарк кунем ва ба ибодати ҳақиқии Худо баргардем, ки Офаридгор Худованди мост ва ба барпо намудани муносибатҳои шахсӣ бо Ӯ ёрӣ мерасонад.

Оят. 24. Худо ба халқи Исроил ваъда дод, ки дар ҷое, ки онҳо ба Ӯ қурбонгоҳ сохта қурбонӣ меоваранд, онҳоро баракат хоҳад дод. Ва имрӯз низ Худо аз онҳое хурсанд аст, ки ба воситаи Исои Масеҳ ба Ӯ саҷда мекунанд. Худо ҳамеша дар он ҷоест, ки Ӯро ҳақиқӣ ибодат мекунанд.

Дуо: Худованди бузург, мо бо тарс пеши Ту зиндагӣ мекунем! Ту Имонуил ҳасти! Ба мо ёрӣ деҳ, ки Туро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кунем ва бо Ту муносибати чуқури, шахсӣ дошта бошем. Омин.

Хуруҷ 21:1-11

Қонунҳо барои ғуломон

1 «Ва ин аст фароизе ки ба онҳо пешниҳод хоҳӣ кард: 2 Агар ғуломи ибрӣ бихарӣ, бигзор ӯ шаш сол кор кунад, ва дар соли ҳафтум муфт ба озодӣ барояд. 3 Агар ӯ танҳо омада бошад, бигзор танҳо барояд; агар соҳиби зан бошад, бигзор занаш бо ӯ барояд. 4 Агар оғояш зане ба ӯ дода бошад, ва вай барои ӯ писарон ё духтарон зоида бошад, бигзор зан ва бачагонаш назди оғои ӯ бимонанд, ва ӯ танҳо барояд. 5 Вале агар он ғулом гӯяд: „Оғои худ, занам ва бачагонамро дӯст медорам, намехоҳам ба озодӣ бароям“, — 6 Бигзор оғояш ӯро назди худоён биёрад, ва ӯро ба дар ё ба пахлударӣ наздик оварад, ва оғояш гӯши ӯро бо бигиз сӯрох кунад, ва ӯ якумрӣ ғуломи вай хоҳад буд. 7 Ва агар касе духтари худро ба канизӣ бифрӯшад, вай мисли баромадани ғуломон наметавонад барояд. 8 Агар вай ба назари оғояш, ки варо барои худ номзад карда буд, писанд наомада бошад, бигзор ӯ имконият диҳад, ки барои вай фидия диҳанд; аммо ӯ ҳақ надорад, ки варо ба қавми бегонае бифрӯшад, дар сурате ки худаш дар ҳаққи вай хиёнат кардааст. 9 Ва агар ӯ варо барои писари худ номзад кунад, бигзор нисбат ба вай мувофиқи ҳуқуқи духтарон рафтор намояд. 10 Агар ӯ зани дигаре барои худ гирад, набояд зани аввалро аз хӯрок, либос ва ҳуқуқи заношӯӣ маҳрум кунад. 11 Ва агар ин се тадбирро барои вай наандешад, бигзор вай муфт, бе фидия барояд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло даҳ аҳкомро дода, ба воситаи Мусо як қатор қонунҳоеро расондааст, ки риояҳои онҳо иҷрои Аҳкоми Худо мебошад. Аввалин низомномаҳо муносибатҳои байни ғуломон ва хоҷагонро танзим мекунад. Дар шароити таърихии он замон, ин меъёрҳои ҳуқуқӣ танҳо як нав «эъломили ҳуқуқӣ инсон» буданд (оят. 1-11).

Дарсҳои Худо:

Оят.2. Ғуломи яҳудӣ пас аз шаш соли хизмат назди оғояш, озод карда мешуд. Ин як намоиши бесобиқаи марҳамат буд, ки дар ҳеҷ ҷомеаи ҷаҳони қадим мушоҳида нашудааст. Биёед дида бароем, ки тоҷирони масеҳӣ, ки дар муҳити пул ҳукмронӣ мекунанд, чӣ гуна метавонанд ба коргарони худ марҳамат зоҳир намоянд.

Дуо: Худованди меҳрубон ба мо кӯмак кун, ки тавре зидагӣ кунем, ки дар ҷомеаи, мо нисбат ба коргарони хориҷӣ ва аъзоёни оилаҳои интернасионалии онҳо бадбинӣ надошта бошем. Омин.

Хуруҷ 21:12-27

12 Ҳар кӣ касеро бизанад, ва он кас бимирад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад. 13 Вале агар вай қасдан амал накарда бошад, балки Худо он касро зери дасти вай рост оварда бошад, — Ман маконе барои ту муқаррар хоҳам кард, то ки вай ба он ҷо бигрезад. 14 Ва агар шахсе ба ёри худ қасд карда бошад, ки варо бо роҳи фиреб бикушад, — варо аз пеши қурбонгоҳи Ман гирифта, ба қатл бирасон. 15 Ва ҳар кӣ падар ё модари худро бизанад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад. 16 Ва ҳар кӣ касеро дуздида бифрӯшад, ё ӯ дар дасташ ёфт шавад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад. 17 Ва ҳар кӣ падар ё модари худро таҳқир намояд, бигзор вай маҳкуми қатл гардад. 18 Ва агар одамон хархаша карда, яке дигареро бо санг ё бо мушт бизанад, ва ӯ намирад, балки бемори бистарӣ шавад, — 19 Агар ӯ бархезад ва бо асо дар кӯча роҳ равад, он гоҳ шахсе ки ӯро задааст, аз ҷазо фориғ хоҳад буд; аммо вай бояд талофии бекории ӯро бидиҳад ва харҷи табобаташро адо намояд. 20 Ва агар шахсе ғуломи худ ё канизи худро бо таёқе бизанад, ва ӯ зери дасти вай якбора бимирад, — вай бояд махкуми интиқом гардад. 21 Вале агар ӯ як-ду рӯз зинда монад, — набояд вай маҳкуми интиқом гардад, зеро ки ӯ зархариди вай аст. 22 Ва агар одамон дастбагиребон шаванд, ва зани ҳомиладорро бизананд, ва ӯ бача афтонад, вале зарари дигаре ба ӯ нарасад, — айбдор бо ҷаримае ҷазо дода мешавад, вақте ки шавҳари зан онро аз вай талаб кунад, ва онро вай бояд мувофиҳи ҳукми доварон адо намояд. 23 Ва агар зараре ба ӯ расад, он гоҳ ҷон дар ивази ҷон бидеҳ, 24 Чашм дар ивази чашм, дандон дар ивази дандон, даст дар ивази даст, пой дар ивази пой, 25 Сӯзониш дар ивази сӯзониш, ҷароҳат дар ивази ҷароҳат, лат дар ивази лат. 26 Ва агар касе чашми ғуломи худ ё чашми канизи худро бизанад, ва онро маиб кунад, — бигзор варо дар ивази чашмаш озод карда фиристад. 27 Ва агар дандони ғуломи худ ё дандони канизи худро зада ғалтонад, — бигзор варо дар ивази дандонаш озод карда фиристад.

Қонунҳо дар бораи зӯроварӣ ва зарар ба одам

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ба қотилоне, ки қасдан одам мекушанд, кӯдаконе, ки падару модари худро эҳтиром намекунанд, одамдуздоне, ки кирдорашон ба куштор баробар аст, бояд ҷазои қатл дода шавад, ин аз ҷониби Худованд муайян шудааст.

Дар сурати куштори ногаҳонӣ, Худои Таоло чунин фурсатро фароҳам кардааст, то ки хешовандони маҳрумро аз қасос ва хунрезӣ нигоҳ дорад (оят.12-17). Принсипи муқаррар кардаи Худо «Чашме ба ивази чашме» аз як тараф бояд ҷуғрони зиёнро ба ҷабрдида таъмин мекард, лекин аз дигар тараф он «сарҳад» - и чунин ҷуғронро равшан нишон медод (оят. 18-27).

Хислати Худо:

Оят.12-14. Шахсе, ки кушторро ба таври хунукназарона тарҳрезӣ карда ва анҷом дадааст, низ бояд кушта шавад. Куштор – ин гуноҳи азимест, ки ба қудрати Худо ва изҳори беэҳтиромӣ нисбати Ӯ, ҳамчун Офаридгорӣ ҳаёт аст. Исо гуфт, ки нафрат ба ёри худ ба куштор баробар аст. Оё дар атрофи шумо касе ҳаст, ки нисбати ӯ кинае дар дил доред? Агар чунин бошад, шумо бояд ҳарчи зудтар, аз ин гуноҳ тавба кунед, ва аз Худо бахшиш пурсед.

Дарсҳои Худо:

Оят. 22-25. «Чашме ба ивази чашме» ин на даъват барои қасос, балки принсипи илоҳӣ, ки меъёри ҷуғрон барои зарар муқаррар шудааст. Мақсади Ӯ шикастани доираҳои нохӯшиҳо ва нест кардани майлу хоҳиши гирифтани қасос аст.

Дуо: Худованд ва Офаридгорӣ мо, ба мо ёрӣ деҳ, ки тавре зиндагӣ кунем, ки ҳеҷ кас аз мо осеб набинад! Ба мо диле ато кун, ки душманонамонро бахшида тавонем. Омин.

Хуруҷ 21:28-36

28 Ва агар гове мард ё занро шох занад, ва ӯ бимирад, — он говро бояд сангсор кунанд ва гӯшташро нахӯранд; вале соҳиби гов айбдор нест. 29 Ва агар гов дирӯз ва парирӯз ҳам шохзан бошад, ва соҳибаш аз ин огоҳӣ ёфт, вале онро саришта накард, ва он марде ё занеро кушт, — бигзор говро сангсор кунанд, ва низ соҳибашро ба қатл расонанд. 30 Агар бар вай фидия гузошта шавад, бигзор вай фидияи ҷони худро, ҳар қадар ки бар вай гузошта шуда бошад, адо намояд. 31 Агар писаре ё духтареро шох зада бошад, мувофиқи ҳамин фариза бояд ба вай амал кунанд. 32 Агар гов ғуломе ё канизеро шох занад, — сӣ сиқл нуқра ба оғои ӯ бояд дода шавад, ва гов сангсор карда шавад. 33 Агар касе чоҳеро кушояд, ё касе чоҳе канад, ва онро напӯшонад, ва гове ё харе дар он афтад — 34 Соҳиби чоҳ бояд товони онро адо намояд, яъне ба соҳиби он нуқра бидиҳад, ва лоша аз они ӯ хоҳад буд. 35 Ва агар гови касе гови ёри ӯро шох занад, ва он бимирад, — бигзор гови зиндаро фурӯхта, пулашро тақсим кунанд; ва низ гови мурдаро тақсим кунанд. 36 Ё агар маълум шуда бошад, ки он гов дирӯз ва парирӯз ҳам шохзан буд, вале соҳибаш онро саришта накард, — ӯ бояд гове дар ивази гов бидиҳад, ва гови мурда аз они ӯ хоҳад буд.

Масъулияти соҳибони ҳайвонҳо

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло одамро натанҳо барои марги худаш, балки барои беэҳтиётӣ, ки ба оқибатҳои вазнин оварда мерасонад, низ ҷавобгар донистааст. Ҳамин тавр натанҳо буқаро, балки соҳиби онро ҳам барои пешгирӣ накардани чунин «ҳодисаҳои фавқулода» ба ҷазои марг дода мешавад. (оят. 33-36).

Хислати Худо:

Оят. 28. Чун ҷони одам аз ҳар молу мулк беандоза қимматтар аст, фармуд, ки ҳайвонеро ки одамро ба ҳалокат расондааст, низ сангсор кунанд.

Дарсҳои Худо:

Оят. 33,34. Одами, айбдор барои расонидани зарари моддӣ, бояд барои ин ба ҷавобгарӣ кашида шавад. Нишондод муайян карда шудааст, ки Худои Таоло ба эҳсосоти ҷабрдида бештар таваҷҷӯҳ мекунад, назар ба шахсе, ки боиси ин ҳодиса шудааст.

Дуо: Эй Падари Осмонӣ, ба мо хирад ато кун, то масъулиятро барои корҳои худ дарк кунем ва аз беэҳтиётӣ ба дигарон зарар нарасонем. Омин.

Хуруҷ 22:1-15

1 Агар касе гове ё гӯсфанде бидуздад, ва онро бикушад ё бифрӯшад, — бояд дар ивази гов панҷ гов, ва дар ивази гӯсфанд чор гӯсфанд бидиҳад. 2 Агар duздеро шабона дар вақти рахна карданаш дида, тавре занандаш, ки вай бимирад, — барои вай гуноҳи хунрезӣ нахоҳад буд. 3 Аммо агар бар вай офтоб тулӯъ карда бошад, — барои вай гуноҳи хун ҳаст, вай бояд албатта товон бидиҳад; агар вай чизе надошта бошад, вай бояд барои талофии дуздиаш фурӯхта шавад. 4 Агар чизи дуздидаи вай, аз гов то хар ва гӯсфанд, дар дасташ зинда ёфт шавад, — вай бояд дучанд товон бидиҳад. 5 Агар касе киштзоре ё токзореро талаф кунонида бошад, яъне чорпоёни худро сар дода, киштзори каси дигарро нобуд карда бошад, — вай бояд беҳтарин киштзори худ ва беҳтарин токзори худро барои товони он бидиҳад. 6 Агар оташе баромада, хорҳоро фаро гирад, ва бандҳои ғалла ё хӯшаҳои нодаравида ё киштзорро бисӯзонад, — ҳар кӣ ин сӯхторро ба вуҷуд оварда бошад, бояд албатта товонашро бидиҳад. 7 Агар касе нуқра ё колоеро назди ёри худ амонат бимонад, ва амонаташ аз хонаи он шахс дуздида шавад, — агар дузд ёфт шавад, вай бояд дучанд товон бидиҳад; 8 Аммо агар дузд ёфт нашавад, — бигзор соҳиби хона назди доварон оварда шавад, то қасаме ёд кунад, ки ба моликияти ёри худ даст дароз накардааст. 9 Дар ҳар масъалаи ҷанҷолӣ оид ба гов, хар, гӯсфанд, либос ва ҳар чизи гумшуда, ки касе даъвои он дошта бошад, кори ҳар ду бояд назди доварон оварда шавад; ҳар киро доварон айбдор кунанд, вай бояд ба ёри худ дучанд товон бидиҳад. 10 Агар касе назди ёри худ харе, ё гове, ё гӯсфанде ва ё ҳар чорпои дигарро амонат бимонад, ва он бимирад, ё пояш бишканад, ё дузде онро бибарад, ба тавре ки шоҳид набошад, — 11 Бигзор қасами Худованд дар миёни ҳар ду ба кор бурда шавад дар бораи он ки дасти худро ба моликияти ёри худ дароз накардааст; ва соҳибаш бояд қабул кунад, ва он кас товон надиҳад. 12 Вале агар аз ӯ дуздида шавад, ӯ бояд ба соҳибаш товон бидиҳад. 13 Агар дарида шавад, бояд онро барои исбот кардан биёрад; барои даридашуда товон нахоҳад дод. 14 Ва агар касе аз ёри худ ҳайвонеро ба орият бигирад, ва он маиб шавад ё бимирад, дар сурате ки соҳибаш бо он набошад, — он кас бояд албатта товон бидиҳад. 15 Агар соҳибаш бо он бошад, — товон нахоҳад дод; агар он киро карда шуда бошад, — товонаш ба киропулӣ дохил шудааст.

Қонунҳо дар бораи товони зарар

Қонунҳо дар бораи ҷуғронпулӣ барои расониданӣ зарар ба молу мулки дигарон пешбини мекунад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳ:

Ба дузд бояд ҷазои сахт дода шавад. Аммо дараҷаи ҷазо вобаста вазият мебошад (оят.1-4).

Шахсе, ки ба касе зарари моддӣ расонда бошад, вазифадор аст, ки ҷуғрони онро диҳад. Агар барои нигоҳдории молу мулки дигарон тамоми кори аз дасташ меомадаро кард, барои нигоҳдорӣ ё иҷора қабул кардаашро вале бо сабаби аз ӯ вобаста набуда онро аз даст дод, бас агар қасам хӯрад ва бегуноҳ будани худро исбот кунад аз ҷуғрони зарар озод мешавад (оят.5-15).

Дарсҳои Худо:

Оят.7-15 Шахсе, ки бе айби худаш молу мулки дигареро аз даст додааст, дар назди қозӣ қасам хӯрда бегуноҳии худро исбот кардааст аз ҷуғронпулӣ озод карда мешавад. Ҷабрдида бояд ба ӯ бовар кунад ва ӯро бахшад. Қонуни Худо нишон медиҳад, ки муносибатҳои хуб ва боварӣ, аз ҳама дигар чизҳо хеле пурарзиштаранд. Аз ин рӯ агар талафот ҳам дида бошем, набояд боварии мардумро аз даст диҳем. Биёед, ба назар гирем, ки одам дар кадом шароит буд ва нисбат ба ӯ фаҳмиш зоҳир намоем. Ва ҳатто агар мо баъзе молу мулкеро аз даст диҳем, мо муносибатҳои хуби одамиро нигоҳ медорем.

Дуо: Худоё Худованди мо, ба Ту шукр мегӯем, барои муҳаббати Ту, ки ба воситаи он мо метавонем муносибатҳои некро бо дигарон аз сарвати моддӣ дида қимматтар донем. Омин.

Хуруҷ 22:16-31

16 Ва агар касе дӯшизаеро, ки номзад нашудааст, фирефта намуда, бо вай бихуспад, — ӯ бояд маҳр дода, варо барои худ ба занӣ бигирад. 17 Агар падари вай розӣ нашавад, ки варо ба ӯ бидиҳад, — ӯ бояд баробари маҳри дӯшизагон нуқра бидиҳад. 18 Ҷодугарро зинда намон. 19 Ҳар кӣ бо ҳайвоне алоқаи ҷинси кунад, — бояд албатта кушта шавад. 20 Касе ки барои худоён, ҷуз Худованди ягона, қурбонӣ кунад, — бояд маҳв карда шавад. 21 Ва ғарибро фиреб надеҳ, ва ӯро ба танг наовар, зеро ки дар замини Миср ғариб будед. 22 Ҳеҷ як бевазан ва ятимро азият надиҳед. 23 Агар ӯро азият диҳӣ, ва ӯ сӯи Ман нола кунад, — Ман нолаи ӯро хоҳам шунид, 24 Ва хашми Ман аланга хоҳад зад, ва Ман шуморо бо шамшер хоҳам кушт, ва занони шумо бева, ва фарзандони шумо ятим хоҳанд шуд. 25 Агар ба камбағале аз миёни қавми Ман, ки ҳамсояи ту бошад, пул қарз диҳӣ, — ба вай мисли қарзхоҳ рафтор накун: суде ба гардани вай бор накун. 26 Агар либоси ёри худро ба гарав гирӣ, то вақти ғуруби офтоб онро ба вай баргардон, 27 Зеро ки он ягона пӯшоки вай аст, либосе барои бадани вай аст; пас, вай чӣ пӯшида хоб равад? Ва агар вай сӯи Ман нола кунад, — Ман хоҳам шунид, зеро ки Ман карим ҳастам. 28 Доваронро таҳқир накун, ва ба раисе ки дар қавми туст, лаънат нагӯй. 29 Дар овардани навбари ҳосилоти худ ва маҳсули чархушти худ даранг накун; нахустзодаи писаронатро ба Ман бидеҳ. 30 Бо гов ва гӯсфанди худ низ чунин бикун; бигзор ҳафт рӯз назди модари худ бошад, дар рӯзи ҳаштум онро ба Ман бидеҳ. 31 Ва барои Ман одамони муқаддас хоҳед буд, ва гӯштеро, ки дар саҳро дарида шудааст, нахӯред; онро назди сагон бипартоед.

Ва шумо барои Ман одамони муқаддас хоҳед буд

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо мехост, ки халқи Исроил пок ва муқаддас бошад. Бинобар ин, Ӯ алоқаи ҷинсии берун аз никоҳ, истеъмоли ғизои нопокро манъ карда, фармуд ки ҷодугарон, ҳар ки бо ҳайвоне алоқаи ҷинсӣ мекунад ва онҳоеро, ки бутпарастанд ба қатл расонанд. (оят.16-20).

Худо ҳамчунин мехост, ки халқи Исроилиён ба ғарибон, бевазанон ва ятимон, ки ҳама одамони заифтар дар ҷомеаанд меҳрубон бошанд. (оят. 21-30).

Хислати Худо:

Оят.21-24. Касоне, ки ба нотавонон зулм мекунанд ва ё ба душвориҳои онҳо бепарвоанд, гирифтори ғазаби Худо мегардад. Чунин муносибат гувоҳӣ медиҳад,ки дар дили инсон ба Худои Таоло барои марҳамати Ӯ шукургузорӣ нест. Халқи Худо даъвад шудааст, ки дар муҳтоҷиҳои нотавонон иштирок кунанд ва аз онҳо канораҷӯӣ накунанд. *Оё дар назди шумо, дар ҷомеъаи шумо, одамони ноустувор ҳастанд, ки боиси бадбинии шумо бошанд? Оё шумо нисбати хориҷиҳо ва муҳоҷирони корӣ мислӣ қарсдор нигоҳ мекунед?*

Дарсҳои Худо:

Оят.28-31. Шаҳрвандони малакути Худо, подшоҳӣ ва ҳукмронии Худоро эътироф мекунанд. Аз ин рӯ, набояд дар ҳаққи қозӣ ва мақомоте, ки аз ҷониби Худои Таъоло бар мо гузоштааст багӯӣ карда шаванд. Илова бар ин, имондорон бояд бо хоҳиш ба Худован авалини ҳар он чӣ доран, пешкаш кунанд, ва ба ин восита минатдории худро нисбпти Ӯ баён мекунанд. Ва фармонбардории Ӯро қабул мекунанд.

Дуо: Худованди меҳрубон, Худое, ки мискинону нотавононро дӯст медорад! Ба мо кӯмак кун, ки тавре зиндагӣ кунем ва ба одамон муносибат кунем, ки онҳо дар натиҷаи бепарвоӣ ва беэътиноии мо азоб накашанд. Омин.

Хуруҷ 23:1-19

1 Овозаи бекорaро ба забон нарон; дасти худро ба шарир надеҳ, то ки шоҳиди козиб бошӣ. 2 Аксариятро дар роҳи бадкорӣ пайравӣ накун, ва дар мурофиа бар хилофи виҷдони худ шаҳодат надеҳ, то ки моил ба аксарият шуда, ба каҷкорӣ сабаб гардӣ. 3 Ва нисбат ба камбағал дар мурофиаи вай рӯбинӣ накун. 4 Агар гов ё хари гумшудаи душманатро биёбӣ, — онро албатта ба ӯ баргардон. 5 Агар хари душманатро бубинӣ, ки зери бораш афтида хобидааст, — онро ба ҳолаш вогузор накун, балки ҳамроҳи ӯ бори онро фурор. 6 Ҳуқуқи камбағали худро дар мурофиаи ӯ поймол накун. 7 Аз гапи дурӯғ канорагирӣ намо; ва бегуноху одилро накуш, зеро ки Ман шарирро сафед нахоҳам кард. 8 Ва ришва нагир, зеро ки ришва биноёнро кӯр мегардонад, ва суханони одилонро таҳриф мекунад. 9 Ва ғарибро ба танг наовар; ва шумо аз дили ғариб хабардор ҳастед, зеро ки дар замини Миср ғариб будед. 10 Ва шаш сол замини худро киштукор намо, ва ҳосилашро ҷамъ кун; 11 Ва дар соли ҳафтум онро ором гузор ва тарк намо, то ки камбағалони қавмат аз он бихӯранд, ва он чи аз онҳо боқӣ монад, ҳайвоноти саҳро бихӯранд; бо токзори худ ва бо дарахтони зайтуни худ низ чунин амал намо. 12 Шаш рӯз корҳои худро ба ҷо овар, ва дар рӯзи ҳафтум ором гир, то ки говат ва харат фароғат ёбад, ва писари канизат ва ғариб истироҳат кунанд. 13 Ва ҳар он чиро, ки Ман ба шумо гуфтаам, риоя намоед; ва номи худоёни дигарро зикр накунед, он аз забонатон шунида нашавад. 14 Се маротиба ҳар сол барои Ман ид бикун: 15 Иди фатирро риоя намо; ҳафт рӯз, чунон ки ба ту амр фармудаам, дар вақти муайяни моҳи абиб фатир бихӯр, зеро ки дар он вақт ту аз Миср берун омадаӣ; ва бигзор ба ҳузури Ман тиҳидаст наоянд; 16 Ва иди дарави навбари ғалладонаи худро, ки дар саҳро кишт кардаӣ; ва иди ҷамъовариро дар охири сол, вақте ки ҳосили меҳнати худро аз саҳро ҷамъ кардаӣ. 17 Соле се маротиба тамоми наринаи ту бояд ба ҳузури Худованди Парвардигор ҳозир шаванд. 18 Хуни қурбонии Маро бо якҷоягии хамиртуруш тақдим накун, ва чарбуи қурбонии идонаи Ман то субҳ боқӣ намонад. 19 Навбари аввалини заминатро ба хонаи Худованд Худои худ биёр. Бузғоларо дар шири модари он напаз.

Ҳукми одилона ва риоя кардани идҳо

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо ба исроилиён фармон медиҳад, ки новобаста аз вазъият, шоҳидони ростқавл ва доварони поранагиранда ва одил бошанд. (Оят.1-9).

Тибқи қонуни иҷрои рӯзи шанбе, яҳудиён бояд дар рӯзи ҳафтуми ҳафта истироҳат кунанд ва ба ғуломон ва ҳайвонот истироҳат бидиҳанд. Дар шаш сол як маротиба, бояд ба замин низ оромӣ дода мешуд. Бо муқаррар кардани ин қонунҳои Худои Таъоло мехост, ки исроилиён дарк кунанд ва ба ёд оваранд, ки Ӯ онҳоро аз ғуломӣ раҳо карда, даъват намуда, ба онҳо имконият дод, ки на танҳо меҳнат кунанд, балки дар Ӯ оромӣ ёбанд. (Оят.10-12).

Баъдан Худованд се идро, дар сол, ки халқи Исроил бояд ҷашн мегирифтанд, номбар намуд. Худо мехост, ки одамон аз урфу одат ва таассуботи бутпарастӣ даст кашанд ва фарҳанги наверо қабул кунанд, ки маркази он Худо Худаш аст. (Оят.13-19).

Дарсҳои Худо:

Оят.1-3. Ба одамони шарир мубтало шудан, сухани беасос ва паҳн кардани овозаҳои бардурӯғ, як навъ шаклҳои зӯроварӣ мебошад. Аз ин сабаб Исо огоҳ кард, ки сухан метавонад одамро бикушад. Мо бояд танҳо сухани ҳақро гӯем, то касе аз айбдор кардани бардурӯғ ос б набинад.

Оят. 10-13. Риояи рӯзи шанбе, ба мо кӯмак мекунад, ки дарк кунем, ки мо танҳо одамоне ҳастем, ки ба истироҳат ниёз дорем ва мавҷудияти мо аз файзи Худо вобаста аст. Андеша кунед, ки оё шумо ба ҳадде «хуҷаини» зиндагии худ нашудаед, ки ҳафтае ҳафт рӯз ба худ оромӣ намедиҳед ва ҳамзамон дигаронро аз истироҳату оромӣ маҳрум мекунед. Нигоҳ накарда ба ҳама чиз, бояд аз меҳнат истироҳат кардан ва двр Худованд оромӣ ёфтан, ба шумо имони устувор ба Худованд ва қудрати Ӯ лозим аст.

Дуо: Худовандо,бигузор адолати ту дар ин дунё бартарӣ бахшад,то аззулми инсонӣ камтар одамон азоб кашанд. Омин.

Хуруҷ 23:20-33

20 Инак, Ман фариштае пешопеши ту мефиристам, то ки туро дар роҳ нигаҳбонӣ карда, ба маконе ки муҳайё намудаам, бирасонад. 21 Аз вай эҳтиёт шав ва ба овозаш гӯш деҳ; ба вай мухолифат нанамо, зеро ки вай гуноҳи шуморо афв нахоҳад кард, чунки исми Ман андаруни вай аст. 22 Агар ту ба овози вай гӯш диҳӣ, ва ҳар он чи Ман бигӯям, ба ҷо оварӣ, он гоҳ Ман ба душманони ту душман хоҳам буд, ва ба бадхоҳонат бадхоҳӣ хоҳам кард. 23 Зеро ки фариштаи Ман пешопеши ту равона шуда, туро ба сӯи амӯриён, ва ҳиттиён, ва фариззиён, ва канъониён, ва ҳиввиён, ва ябусиён хоҳад овард, ва Ман онҳоро несту нобуд хоҳам кард. 24 Ба худоёни онҳо саҷда набар, ва онҳоро ибодат нанамо, ва мисли аъмоли онҳо амал накун, балки онҳоро торумор соз, ва ҳайкалҳошонро албатта бишкан. 25 Ва Худованд Худои худро ибодат намоед, ва ӯ нони ту ва оби туро баракат хоҳад дод; ва Ман бемориҳоро аз миёни ту дур хоҳам кард. 26 Дар замини ту зани бачапарто ва нозой нахоҳад буд; шумораи рӯзҳоятро пурра хоҳам кард. 27 Ҳайбати Худро пешопеши ту хоҳам фиристод, ва ҳар қавмеро, ки ту наздашон биёӣ, ба изтироб хоҳам афканд, ва ҳамаи душманонатро аз пеши ту дар гурез хоҳам андохт. 28 Ва пешопеши ту занбӯрҳоро хоҳам фиристод, ва онҳо ҳиввиён, ва канъониён ва ҳиттиёнро аз пеши ту бадар хоҳанд ронд. 29 Онҳоро аз пеши ту дар як сол бадар нахоҳам ронд, мабодо замин валангор гардад, ва ҳайвоноти саҳро бар зарари ту афзун шаванд. 30 Онҳоро аз пеши ту кам-кам бадар хоҳам ронд, то ки ту афзоиш ёфта, заминро ба тасарруфи худ дароварӣ. 31 Ва худуди туро аз баҳри Қулзум то баҳри фалиштиён, ва аз биёбон то наҳри Фурот муқаррар хоҳам кард; зеро ки сокинони ин заминро ба дасти шумо хоҳам супурд, ва ту онҳоро аз пеши худ бадар хоҳӣ ронд. 32 Бо онҳо ва бо худоёнашон аҳд набанд. 33 Бигзор онҳо дар замини ту сукунат надошта бошанд, мабодо туро бар зидди Ман осӣ гардонанд, ва ту худоёни онҳоро ибодат намоӣ, ва ин барои ту санги роҳ гардад».

Ваъдаҳо ва дастуроти Худо

Худо ба исроилиён ваъда дод, ки Фариштаро мефиристад, ки онҳоро дар роҳ ба замини Ваъдашуда муҳовизат мекунад. Баъдан Худованд ба халқ дастур дод, ки онҳо дар он ҷо чӣ гуна зиндагӣ хоҳанд кард.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Фариштаи Худо Исроилро ба замини ваъдашуда роҳнамоӣ мекунад. Бинобар ин мардум бояд ба Ӯ гӯш диҳанд ва ба суханони Ӯ итоат кунанд (оят.20-23).

Ба бани Исроил – Худованд ваъда медиҳанд, ки дар қанъаи маскан гирифта, обод ва шукуфон хаҳан шуд. Аммо барои ин онҳо бояд як шартро иҷро кунанд – покии имони худро нигохдоранд.(оят24-33).

Хислати Худо:

Оят. 20-22. Мо мисли ғарибонем, ки дар биёбон сайр мекунем.(Ибриён.3:7-19). Аз ин рӯ, Худованд ваъда дод, ки моро тавассути Калом таълим медиҳад ва ба воситаи Руҳулқудс муҳовизат мекунад. Бе итоаткории комил ба Худо, мо ин кӯмакро ба даст оварда наметавонем. Мо бояд инро ҳамеша дар хотир дорем.

Оят. 32,33. Исроилиён бояд аз Қанъон тамоми сокинони онро ба дар кунанд. Дар акси ҳол, хотири бузурге вуҷуд дорад, ки яҳудиён бо бутпарастон «дӯсти пайдо мекунанд» ва никоҳ карда, оҳиста-оҳиста бутпарастӣ ва тарзи зиндагии онҳоро қабул мекунанд. Биёед бубинем, ки оё дар мо ягон таъсири «қанъонӣ» боқӣ мондааст, ки моро аз озодии ҳақиқӣ маҳрум мекунад ва ба муоширати мо бо Худо халал мерасонад.

Дуо: Худовандо, мо бовар дорем, ки Ту пеш аз мо меравӣ ва ба мо роҳеро нишон медиҳӣ, ки мо пайравӣ кунем.

Хуруҷ 24:1-18

1 Ва Ӯ ба Мусо гуфт: «Сӯи Худованд боло баро, ту ва Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил, ва аз дур саҷда баред; 2 Ва бигзор Мусо танҳо ба Худованд наздик ояд, ва онҳо наздик наоянд; ва қавм бо ӯ боло набароянд». 3 Ва Мусо омада, ҳамаи суханони Худованд ва тамоми фароизро ба қавм ҳикоят кард; ва тамоми қавм бо як овоз ҷавоб гардонида, гуфтанд: «Ҳамаи суханонеро, ки Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард». 4 Ва Мусо ҳамаи суханони Худовандро навишт, ва бомдодон бармаҳал бархоста, қурбонгоҳе дар домани кӯҳ, ва дувоздаҳ сутун, мувофиқи дувоздаҳ сибти Исроил, бино кард. 5 Ва ҷавононро аз миёни банӣ-Исроил фиристод, ва онҳо қурбониҳои сӯхтанӣ тақдим намуданд, ва қурбониҳои саломатӣ аз говон барои Худованд забҳ карданд. 6 Ва Мусо нисфи хунро гирифта, дар тосҳо рехт, ва нисфи хунро бар қурбонгоҳ пошид; 7 Ва китоби аҳдро гирифта, ба самъи қавм хонд, ва онҳо гуфтанд: «Ҳар он чи Худованд гуфтааст, ба амал хоҳем овард ва гӯш хоҳем дод». 8 Ва Мусо хунро гирифта, бар қавм пошид, ва гуфт: «Ин аст хуни аҳде ки Худованд бар ҳамаи ин суханон бо шумо бастааст». 9 Ва Мусо бо Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил боло баромад. 10 Ва онҳо Худои Исроилро диданд, ва зери поҳои Ӯ чизе монанди хиштҳои ёқути кабуд, ва мисли асли осмон зулол буд. 11 Ва Ӯ бар гузинони банӣ-Исроил дасти Худро дароз накард, ва онҳо Худоро диданд, ва хӯрданд ва нӯшиданд. 12 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди Ман ба кӯҳ баро ва дар он ҷо бош, ва Ман алвоҳи санг ва Таврот ва аҳкомеро, ки барои таълим додан навиштаам, ба ту хоҳам дод». 13 Ва Мусо бо Еҳушаъ бархост, ва Мусо ба кӯҳи Худо баромад. 14 Ва ба пирон гуфт: «Дар ин ҷо ба мо мунтазир истед, то вақте ки назди шумо баргардем, ва инак, Ҳорун ва Ҳур бо шумо хоҳанд буд; бигзор ҳар кӣ даъво дошта бошад, назди онҳо ояд». 15 Ва Мусо ба кӯҳ баромад, ва абр кӯҳро пӯшонид. 16 Ва ҷалоли Худованд бар кӯҳи Сино маскан гирифт, ва шаш рӯз абр онро пӯшонид, ва дар рӯзи ҳафтум Ӯ Мусоро аз миёни абр хонд. 17 Ва намуди ҷалоли Худованд мисли оташи сӯзанда дар назари банӣ-Исроил бар қуллаи кӯҳ буд. 18 Ва Мусо андаруни абр дохил шуда, ба кӯҳ баромад; ва Мусо чил рӯз ва чил шаб бар кӯҳ буд.

Тасдиқи аҳд

Худои Таоло ваъдаи халқи Исроилро дар бораи вафодорӣ ба шартҳои аҳд гирифта,онро тасдиқ кард.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Халқи Исроил якдилона эълон карданд, ки ба Худо итоат хоҳанд кард. (боб.20-23). Баъд Мусо барои Худои Таоло қурбонӣ овард. Хуни рехташуда онро дошт, ки агар исроилиён ба аҳди худ бо Худо бевафодӣ кунанд, онҳо мисли ин ҳайвонҳо хоҳанд мурд (оят.1-8).

Пас аз тасдиқи аҳд, Мусо ва Ҳорун ба кӯҳ баромаданд , то лавҳаҳои шариатро аз Худо гиранд. Мусо чиҳил рӯз дар кӯҳе буд, ки бо Худо мушоракат мекард (оят.9-18).

Дарсҳои Худо:

Оят.1,2. Танҳо Мусо метавонист ба қуллаи кӯҳ барояд, то бо Худо мушоракат кунад. Ба Ҳорун ва пирон иҷозат дода шуда буд, ки танҳо қисми роҳро ба боло раванд. Халқи боқимонда бояд дар доманаи кӯҳ истанд. Имрӯз ба шарофати Исои Масеҳ, ки тақсимот аз байн рафт ва ҳар як имондор метавонад ба назди Худои Падар биёяд ва бо Ӯ мушоракат дошта бошад, зеро дар байни бародарону хоҳарони баробар ҳуқуқ дар имон баробар аст.

Оят.9-11. Пирони Ироил Худоро диданд, вале Худованд онҳоро накушт. Одамон табиатан гунаҳкор буда бо Худои Муқаддас мушоракат карда наметавонистанд. Аммо ин дафъа баб онҳо иҷозат дода шуд, зеро аҳд бо Худои Таоло бо хун тасдиқ карда шуд. Имрӯз тавассути Хуни қурбонии Масеҳ, мо низ ба Худои Муқаддас дастраси дорем ва ҳуқуқи мушоракатро бо Ӯ дорем.

Дуо: Худои Муқадас, ба мо ёрӣ деҳ, то аҳкоми Туро содиқона иҷро кунем ва ба назди Ту биёем, то ҳарӯза нони осмонии Туро бихӯрем. Омин.

22-июл, *душ.*

Хуруҷ 25:1-9

1 Ва Худо ба Мусо сухан
ронда, гуфт: 2 «Ба банӣ-
Исроил бигӯ, ки барои Ман
ҳадия бигиранд; аз ҳар касе ки
дилаш ба додани бахшиш
моил бошад, ҳадияи Маро
бигиред. 3 Ва ин аст ҳадияе ки
аз онҳо бояд бигиред: тилло,
ва нуқра, ва мис; 4 Ва лоҷвард,
ва арғувон, ва қирмиз, ва
катони нозук, ва пашми буз; 5
Ва пӯсти қӯчқор, ки сурх
бошад, ва пӯсти тӯхс, ва чӯби
ақоқиё; 6 Равған барои
чароғҳо; атриёт барои равғани
тадҳин ва барои бухури муат-
тар; 7 Сангҳои ҷазъ ва сангҳои
тарсеъ барои эфӯд ва барои
синабанд. 8 Ва бигзор онҳо
барои Ман қудсе бисозанд, ва
Ман дар миёни онҳо сокин
хоҳам шуд. 9 Мувофиқи ҳар
он чи Ман ба ту нишон
медиҳам, — ҳам тарҳи маскан
ва ҳам тарҳи тамоми колои
онро, — ончунон бисозед.

Қурбониҳо барои маъбад

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Дар бобҳои 25 – 31-и китоби Хуруҷ Худои Таоло ба Мусо дар бораи сохтор ва ороиши хаймаи муқаддас ба таври муфасал «дастур медиҳад» Худои Воҷибулвуҷуд бо ягон ҷойҳои мушаххас маҳдуд нест. Аммо, ба хотири халқи Исроил, Ӯ қарор дод, ки дар маъбад «сукунат кунад». Бо нишон додани он, ки одамон барои сохмони хаймаи муддас чи гуна маводҳоро таъмин кунанд. Худованд ба одамон имконият дод, ки ихтиёран худро ба Худо бахшанд. Қурбонии онҳо бояд аз таҳти дил дода шавад (оят.1-9).

Хислати Худо:

Оят. 8. Худои Таоло ба исроилиён амр фармуд, ки маъбадро таъмир кунанд, ки Ӯ тавонад дар он сокин шуда дар миёни онҳо бошад. Имрӯз Ӯ дар байни мо ба воситаи Исои Масеҳ зиндагӣ мекунад. Биёед ба назди Ӯ биёем, то бо Ӯ мушоракат кунем ва тавассути Каломи Ӯ ва Рӯҳи Муқаддас муносибати чуқури шахси бо Ӯ ба вуҷуд орем.

Дарсҳои Худо:

Оят.3-7. Маводҳои зарурӣ барои маъбад натанҳо сангҳои қимматбаҳо ва оҳанҳо, балки чиҳое низ буданд, ки одамон дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ истифода мебурданд. Ин имконият дод, ки ҳар кас сарфи назар аз сарватҳои моддиаш дар сохтмони маъбад иштирок кунанд. *Шумо имрӯз дар калисо кадом корро иҷро мекунед, дар ҷое, ки Худованд сокин аст? Ҷавоби шумо ба Худое, ки бештар ба ҳолати дилатон таваҷҷуҳ мекунад, чӣ гуна аст?*

Дуо: Худовандо, мо худамон ва ҳар он чизе, ки мо дорем аз они Туст! Мо ва доройи моро барои обод кардани хонаи Худ истифода бар. Омин.

Хуруҷ 25:10-22

10 Ва бигзор сандуқе аз чӯби ақоқиё
бисозанд, ки дарозияш дую ним
зироъ, ва фарохияш якуним зироъ,
ва қадаш якуним зироъ бошад. 11
Ва онро бо тиллои холис бипӯшон,
— аз дарун ва аз берун онро
бипӯшон, — ва бар он гирдогирд
афсари тилло бисоз. 12 Ва барои он
чор ҳалқаи тилло бисоз, ва бар чор
гӯшаи он васл намо: ду ҳалқаро бар
як паҳлуяш, ва ду ҳалқаро бар
паҳлуи дигараш. 13 Ва дастакҳо аз
чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо тилло
бипӯшон. 14 Ва он дастакҳоро ба
ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои сандуқ
ҳаст, дохил намо, то ки сандуқ ба
воситаи онҳо бардошта шавад. 15
Он дастакҳо бояд дар ҳалқаҳои
сандуқ бимонад, ва набояд аз он дур
карда шавад. 16 Ва шаҳодатеро, ки
Ман ба ту медиҳам, дар сандуқ
бимон. 17 Ва сарпӯше аз тиллои
холис бисоз, ки дарозияш дую ним
зироъ, ва фарохияш якуним зироъ
бошад. 18 Ва ду карубӣ аз тилло
бисоз, — онҳоро яклухт, аз ду
канори сарпӯш бисоз. 19 Ва як
карубиро аз ин канор, ва карубии
дигарро аз он канор бисоз;
карубиёнро аз худи сарпӯш бар ду
канори он бисозед. 20 Ва карубиён
болҳоро дар боло паҳн карда,
сарпӯшро бо болҳои худ хоҳанд
пӯшонид, ва рӯйҳошон сӯи якдигар
хоҳад буд; рӯйҳои карубиён сӯи
сарпӯш нигарон хоҳад буд. 21 Ва
сарпӯшро бар сандуқ аз боло
бимон; ва шаҳодатеро, ки ба ту
медиҳам, андаруни сандуқ бимон.
22 Ва дар он ҷо Ман ба ту зоҳир
гардида, аз болои сарпӯш, аз миёни
ду карубие ки бар сандуқи
шаҳодат мебошанд, бо ту сухан
хоҳам ронд дар бораи ҳар он чи ба
воситаи ту ба банӣ-Исроил амр
хоҳам фармуд.

Намуди Сандуқи Аҳд

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Пеш аз ҳама Худо фармон дод, ки Сандуқи Аҳд соҳта шавад. Ин чизи муҳимтарин дар маъбад аст, зеро он рамзи тахти Худо, Подшоҳи ҳақиқии Исроил мебошад. Бо вуҷуд ин, ин «тахт» мисли тахтҳои подшоҳони заминӣ набуд. Худои Таоло мехост, ки ҳамроҳи қавми Худ ҳаракат кунад, вакте ки онҳо дар биёбон сафар мекарданд (оят. 10-16).

Сипас Худованд ба таври муфасал дастур дод, ки боми Сандуқи Аҳд чигуна хоҳад буд ва дар болои он бо Мусо вомехӯрад, то аҳкоми Худро ба халқи Исроил расонад (оят.17-22).

Дарсҳои Худо:

Оят.12-15. Худои Таоло ба исроилиён амр фармуд, ки сандуқро бо истифодаи дастаҳои чубини ҷудошаванда бардоранд, то дасташон ба он нарасад. Худо дар паҳлӯи мардум буд ва онҳоро дар сафар ҳамроҳӣ мекард. Аммо дар айни замон одамон ҳақ надоштанд, ки ба сандуқи аҳд даст расонанд ва бо ин восита байни худ ва Ӯ «масофаи» муайянро нигоҳ медоштанд. Худованд имрӯз ҳам ба мо наздик аст, аммо мо дар назди Офаридгори худ эҳтиром мегузорем ва ҳақ надорем, ки Ӯро идора кунем ва ё амалҳои Ӯро идора кунем.

Дуо: Худовандо ташакур, ки ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунӣ ва бо мо сӯҳбат мекуни зеро мо имрӯз ба Ту бештар аз дирӯз ниёз дорем. Омин.F

Хуруҷ 25:23-40

23 Ва мизе аз чӯби ақоқиё бисоз, ки дарозияш ду зироъ, ва фарохияш як зироъ, ва қадаш якуним зироъ бошад. 24 Ва онро бо тиллои холис бипӯшон; ва гирдогирдаш афсари тилло бисоз. 25 Ва чорчӯбае гирдогирди он ба андозаи як қабза бисоз; ва афсари тилло гирдогирди чорчӯбаи он бисоз. 26 Ва чор ҳалқаи тилло барои он бисоз; ва ҳалқаҳоро бар чор гӯшаи чор почаи он барқарор намо. 27 Ҳалқаҳо бояд ба баландии чорчӯба мувофиқ буда, ҳамчун хонаҳои дастакҳо барои бардоштани миз хизмат кунад. 28 Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон, ва мизро ба воситаи онҳо хоҳанд бардошт. 29 Ва табақҳои он, ва қошуқҳои он, ва тосҳои он, ва пиёлаҳои онро, ки ҳадияи рехтаниро ба воситаи онҳо мерезанд, бисоз; онҳоро аз тиллои холис бисоз. 30 Ва нони тақдимро бар миз ҳамеша ба ҳузури Ман бимон. 31 Ва чароғдоне аз тиллои холис бисоз; бигзор чароғдон яклухт сохта шавад; поя ва шохаҳои он, қуббаҳо, ғунчаҳо ва гулҳои он бояд аз худи он бошад. 32 Ва шаш шоха бояд аз паҳлуҳои он берун ояд: се шохаи чароғдон аз як паҳлуяш, ва се шохаи чароғдон аз паҳлуи дигараш. 33 Се қуббаи монанди гули бодом дар як шоха, бо ғунча ва гул, ва се қуббаи монанди гули бодом дар шохаи дигар, бо ғунча ва гул; ҳамчунин дар шаш шохае ки аз чароғдон берун меояд. 34 Ва дар пояи чароғдон чор қуббаи монанди гули бодом бо ғунчаҳо ва гулҳои он. 35 Ва ғунчае зери ду шохаи он, ва ғунчае зери ду шохаи он, ва ғунчае зери ду шохаи он, — барои шаш шохае ки аз чароғдон берун меояд. 36 Ғунчаҳояш ва шохаҳояш бояд аз худи он бошад, — он куллиятан яклухт аз тиллои холис бошад. 37 Ва ҳафт адад барояш чароғ бисоз; ва чароғҳояш бояд тавре даргиронида шавад, ки ба тарафи чароғи миёна рӯшноӣ диҳад. 38 Ва анбӯрҳо ва маҷмарҳои он аз тиллои холис бошад. 39 Бигзор онро бо тамоми ин коло аз як киккар тиллои холис бисозанд. 40 Ва эҳтиёт намо, ки онҳоро мувофиқи намунае ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд, бисозӣ.

Миз ва чароғдон барои Худо

Худо «дастур» - и муфассал дод, ки миз ва чароғдон, ки дар назди сандуқи аҳд гузошта мешавад, чӣ гуна бояд бошад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Дар назди сандуқи аҳд бояд мизи махсусе, ки андозааш каме хурдтар буд меистод, ки дар болои он «нонҳои тақдимӣ» гузошта мешуд. Ин рамзи он буд, ки исроилиён бояд дар ҳузури Худои Таоло бо дили пок, мисли фатир истода бошанд (оят.23-30).

Баъдан Худо ба таври муфассал мефаҳмонад, ки шамъдон ва лавозимоти он чӣ гуна бояд бошад. Чароғдони тиллоии ҳафт шоха рамзи он буд, ки зиндагии мардуми Исроил комилан аз Худованд вобаста буд (оят.31-40).

Дарсҳои Худо:

Оят. 23-30 Нонҳои тақдими ҳамеша дар ҳузури Худо буданд. Мо имондорон, бояд худро комилан ба Худо бахшида ба таври равшан дарк кунем, ки дар пеши рӯйи Ӯ, ҳаловат бурда дар шодморунӣ мушоракат карда метавонем.

Оят. 31-40. Мисли чароғдони хомӯшнашаванда назди сандуқи аҳд, Исо ҳамчун Нури абади ба замин омад. Мо бо ин Нур мунаввар шудаем ва метавонем корҳои зулмотро рад карда меваи хуб оварем. Биёед аз ҷиҳати рӯҳони бедор бошем, то нури фурӯзони дар даруни мо , то рӯзи дуюм бора омадани Худованд хомӯш нашавад .

Дуо: Худовандо, ба мо кӯмак кун, ки бо нур ва ҳаёте, ки дар Ту пайдо кардаем, бо Нону Нури ҳақиқии бо дигарон тақсим карда тавонем. Омин.

Хуруҷ 26:1-14

1 Ва масканро аз даҳ чодири катони нозуки дутоба, ва лоҷвард, ва арғувон, ва қирмиз бисоз, ва каррубиёнро бо бофти санъаткорона бар онҳо нақш намо. 2 Дарозии ҳар як чодир бисту ҳашт зироъ, ва фарохии ҳар як чодир чор зироъ бошад; ҳамаи чодирҳо ба як андоза бошад. 3 Панҷ чодир бояд бо ҳамдигар пайванд карда шавад, ва панҷ чодири дигар бо ҳамдигар пайванд карда шавад. 4 Ва тугмахонаҳо аз лоҷвард бар лаби як чодире ки дар канори пайвандкунӣ мебошад, бисоз; ва бар лаби чодири канори пайвандкунии дуюм низ чунин бисоз. 5 Панҷоҳ тугмахона дар як чодир бисоз, ва панҷоҳ тугмахона дар канори чодире ки дар пайвандкунии дуюм мебошад, бисоз, — тугмахонаҳо бояд дар рӯ ба рӯи ҳамдигар бошад. 6 Ва панҷоҳ чангаки тилло бисоз; ва чодирҳоро бо чангакҳо ба якдигар пайванд намо, — ва маскан яклухт хоҳад шуд. 7 Сипас чодирҳо аз пашми буз бисоз, то ки хаймае бар маскан бошад; ёздаҳ адад чунин чодирҳо бисоз. 8 Дарозии ҳар як чодир сӣ зироъ, ва фарохии ҳар як чодир чор зироъ бошад; ёздаҳ чодир ба як андоза бошад. 9 Ва панҷ чодирро алоҳида, ва шаш чодирро алоҳида пайванд намо; ва чодири шашумро аз тарафи пеши хайма дуқат бикун. 10 Ва панҷоҳ тугмахона бар лаби як чодире ки дар канори пайвандкунӣ мебошад, бисоз, ва панҷоҳ тугмахона бар лаби чодири пайвандкунии дуюм. 11 Ва панҷоҳ чангаки мисин бисоз, ва чангакҳоро ба тугмахонаҳо дохил бикун, ва хаймаро пайванд намо, — ва он яклухт хоҳад шуд. 12 Ва канори зиёдатии чодирҳои хайма, яъне нисфи чодире ки зиёдатӣ кардааст, бигзор дар қафои маскан овезон бошад. 13 Ва зирое аз як тараф ва зирое аз тарафи дигар, ки аз дарозии чодирҳои хайма зиёдатӣ мекунад, бигзор дар паҳлуҳои маскан аз як тараф ва аз тарафи дигар овезон бошад, то ки онро бипӯшонад. 14 Ва болопӯше барои хайма аз пӯстҳои қӯчқор, ки сурх бошад, бисоз, ва болопӯше аз пӯстҳои тӯхс аз болои он.

Хаймаи Муқаддас

Худо нишон дод, ки Хаймаи Муқаддас чӣ гуна ва аз чи сохта шавад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло тахри Хаймаи Муқаддасро ба таври муфассал тавсиф карда аст. Қасрҳое, ки дар он подшоҳон зиндагӣ мекунанд – ин одатан қасрҳои кушод ва боҳашамат аст. Аммо Худованд мехост, ки хайма ҷамӣшаванда бошад, то ҳамеша бо халқи Худ, ки дар биёбон кучманчӣ буданд, наздик бошад.

Дарсҳои Худо:

Оят.1-6. Хаймаи Муқаддас, ки моҳирона аз маводҳои беҳтарин сохта шуда буд, макони Худои Муқаддас буд. Он тавре сохта шудааст,ки одамоне, ки табиатан гунаҳкоранд тасодуфан ба он дохил нашаванд. Худо танҳо ба саркоҳинон иҷозат дод, ки ба маъбад ворид шаванд, ки ин ҳузури марҳамати Худо ба халқи Исроил буд. *Оё мо дарк мекунем, ки чӣ гуна файзи бузургеро дар Исои Масеҳ пайдо кардаем ва ҳақ дорем, ки дар ҳар вақт ва дар ҳама ҷо ба воситаи Ӯ назди Худои Муқаддас биёем?*

Оят.7-17. Болопӯш ва сарпӯш бояд хаймаро ҳангоми ҳавои бад дар биёбон муҳофизат мекарданд. *Оё ҷамоати шумо «болопӯш» - и қавӣ ва амин дорад, ки Худо дар он маскан гирифтааст? Оё он метавонад шуморо аз озмоишҳои бераҳмона ва васвасаҳои ин ҷаҳон муҳофизат кунад?* Биёед дида бароем, ки чӣ тавр мо фармони Худоро дар бораи пушидани хаймаи муқаддас бо се парда дар ҷамоати худ истифода када метавонем.

Дуо: Худовандо, калисои моро бардор, то ки он зебо ва қавӣ бошад, чи хеле дар дарун, ҳамон хел ҳам дар берун бошад. Омин.

Хуруҷ 26:15-37

15 Ва тахтаҳо, ки меистода бошад, барои маскан аз чӯби ақоқиё бисоз. 16 Дарозии ҳар як тахта даҳ зироъ бошад, ва фарохии ҳар як тахта — якуним зироъ. 17 Ва дар ҳар тахта ду дандонаи мутавозии якдигар бошад; дар ҳамаи тахтаҳои маскан чунин бисоз. 18 Ва тахтаҳо барои маскан бисоз: бист тахта барои тарафи ҷанубӣ. 19 Ва чил पояи нуқра зери бист тахта бисоз: ду поя зери як тахта барои ду дандонаи он, ва ду поя зери тахтаи дигар барои ду дандонаи он. 20 Ва барои тарафи дигари маскан, барои тарафи шимолӣ — бист тахта. 21 Ва чил пояи нуқра барои онҳо: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар. 22 Ва барои қафои маскан, ки тарафи ғарбист, шаш тахта бисоз. 23 Ва барои гӯшаҳои маскан, дар қафо, ду тахта бисоз. 24 Ва бигзор онҳо аз поён пайваст карда шавад, ва аз боло низ якҷоя дар як ҳалқа пайванд гардад; барои ҳар ду чунин бишавад, яъне онҳо барои ҳар ду гӯша бошад. 25 Ва ба ҳамин тариқ ҳашт тахта хоҳад буд, ва пояҳои нуқра барои онҳо, ҷамъ шонздаҳ поя: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар. 26 Ва ғалақаҳо аз чӯби ақоқиё бисоз: панҷ адад барои тахтаҳои як тарафи маскан, 27 Ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи дигари маскан, ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи қафои маскан, ба самти ғарб. 28 Ва ғалақаи миёна аз даруни тахтаҳо аз ин сар то он сар мегузарад. 29 Ва тахтаҳоро бо тилло бипӯшон, ва ҳалқаҳои онҳоро, ки хонаҳои ғалақаҳо бошад, аз тилло бисоз; ва ғалақаҳоро бо тилло бипӯшон. 30 Ва масканро барпо намо, мувофиқи дастуре ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд. 31 Ва пардае аз лоҷвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бисоз; бо бофти санъаткорона онро бо каррубиён бисоз. 32 Ва онро бар чор сутуни ақоқиё биовез, ки онҳо бо тилло пӯшонида шуда бошанд, илмакҳошон аз тилло бошад, бар чор пояи нуқра истода бошанд. 33 Ва пардаро зери чангакҳо биовез; ва сандуқи шаҳодатро ба он ҷо, дар қафои парда биёр, ва парда қудсро барои шумо аз қудси қудсҳо ҷудо хоҳад кард. 34 Ва сарпӯшро бар сандуқи шаҳодат дар қудси қудсҳо бимон. 35 Ва мизро аз беруни парда, ва чароғдонро дар рӯ ба рӯи миз, ба тарафи ҷанубии маскан бимон; ва мизро ба тафи шимолии он ҷойгир кун. 36 Ва пардае барои даромадгоҳи хайма аз лоҷвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо санъати гулдӯзӣ бисоз. 37 Ва барои парда панҷ сутун аз чӯби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон, ва илмакҳошон аз тилло бошад; ва барои онҳо панҷ пояи мисин бирез.

Худои Муқаддас, хаймаи муқаддас

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо дастурҳои муфассал дод, ки девори атрофи хайма чӣ гуна бояд бошад ва сангҳо, пардаҳо он низ ин чунин. Аввалин парда, ки бояд аз маводи гаронбаҳо сохта мешуд, бо каррубиҳо оро дода шуда, хаймаи муқаддасро ба ду қисми нобаробар тақсим мекард. Дар ҳуҷраи охирин, ки онро қудси қудсҳо меномиданд, сандуқ «тахти» Худо ва дар ҳучраи пеш – миз барои нони тақдимӣ ва чароғдон мавҷуд буд. Даромадгоҳи хаймаро пардаи дуюм мепӯшонид (оят.15-37).

Хислати Худо:

Оят.15-25. Худо мехост, ки ҳамеша бо халқи Исроил наздик бошад аз ин рӯ, Ӯ фармуд, ки хайма сохта ҷой барои маскани Худ, ки васл кардан ва интиқол додан осон буд. Биёед мо низ дар хотир дошта бошем, ки Худованд ҳамеша дар назди мост ва мувофиқи он рафтор кунем.

Худонинг дарслари:

Оят. 15-30. Деворҳои хайма, ки аз чӯбҳои ҷамъ карда шуда буд, мувофиқи фармони Худо гузошта шуда буданд, ба қадри кофӣ қавӣ буданд, ки ба ҳамлаи шимолҳои сахти дар биёбон тоб меоварданд. Агар мо мувофиқи Каломи Худо зиндагӣ кунем, мо низ метавонем дар муқобили тӯфонҳо ва озмоишҳои зиндагӣ устувор истода тавонем. (Матто. 7:24, 25).

Дуо: Худои Муқаддас, ба мо ёрӣ деҳ, ки дар итоаткории комил, бо Каломи Ту зиндагӣ кунем, то мо ба ҳама гунаҳ ҳамлаи ин ҷаҳон тоб оварем. Омин.

Хуруҷ 27: 1-21

1 Ва қурбонгоҳе аз чӯби ақоқиё
бисоз, ки дарозияш панҷ зироъ, ва
фарохияш панҷ зироъ, яъне
қурбонгоҳи мураббаъ бошад; ва
қадаш се зироъ. 2 Ва шохҳои онро
бар чор гӯшаи он бисоз, ба тавре ки
шохҳояш аз худи он бошад; ва онро
бо мис бипӯшон. 3 Ва тосҳояшро
барои баровардани хокистараш, ва
хокандозҳояш ва косаҳояш ва ча-
нголҳояш ва маҷмарҳояшро бисоз;
тамоми колояшро аз мис бисоз. 4
Ва барояш панҷарае аз мис ба
сурати шабака бисоз, ва бар он
шабака чор ҳалқаи мисин, бар чор
гӯшааш, бисоз. 5 Ва онро зери
канораи қурбонгоҳ аз поён бимон,
ба тавре ки шабака то нисфи
қурбонгоҳ бошад. 6 Ва дастакҳо
барои қурбонгоҳ бисоз, дастакҳо аз
чӯби ақоқиё бошад, ва онҳоро бо
мис бипӯшон. 7 Ва дастакҳояшро
ба ҳалқаҳо бигзаронанд; ва дас-
такҳо дар ҳар ду паҳлуи қурбонгоҳ
бошад, вақте ки онро бардоранд. 8
Онро аз тахтаҳо дарунхолӣ бисоз;
бигзорончунон, ки дар кӯҳ ба ту
нишон дода шуд, бисозанд. 9 Ва
саҳни масканро бисоз; ба тарафи
ҷанубӣ пардаҳо барои саҳн аз кат-
они нозуки дутоба бошад, дарозии
онҳо ба як тараф сад зироъ бошад.
10 Ва сутунҳояш бист адад, ва
пояҳои онҳо бист адад аз мис
бошад; илмакҳои сутунҳо ва ба-
ндҳои онҳо аз нуқра бошад. 11 Ва
ҳамчунин ба дарозии тарафи ши-
молӣ пардаҳо сад зироъ дарозӣ
дошта бошад, ва сутунҳои он бист
адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз
мис бошад; илмакҳои сутунҳо ва
бандҳошон аз нуқра бошад. 12 Ва
ба фарохии саҳн ба тарафи ғарбӣ
пардаҳо панҷоҳ зироъ бошад;
сутунҳошон даҳ адад, ва пояҳошон
даҳ адад. 13 Ва фарохии саҳн ба
тарафи офтоббарои шарқӣ панҷоҳ
зироъ бошад. 14 Ва пардаҳои як
паҳлуи дарвоза понздаҳ зироъ;
сутунҳошон се адад, ва пояҳошон
се адад. 15 Ва пардаҳои паҳлуи
дигари он понздаҳ зироъ; сутун-
ҳошон се адад, ва пояҳошон се
адад. 16 Ва барои дарвозаи саҳн
бист зироъ парда аз лоҷвард ва
арғувон ва қирмиз ва катони
нозуки дутоба бо санъати гулдӯзӣ
бошад; сутунҳошон чор адад, ва
пояҳошон чор адад. 17 Ҳамаи су-
тунҳои саҳн гирдогирд бо бандҳои
нуқрагин пайваст буда, илмак-
ҳошон аз нуқра, ва пояҳошон аз
мис бошад. 18 Дарозии саҳн сад
зироъ, ва фарохияш панҷоҳ зироъ
дар муқобили панҷоҳ зироъ, ва
қадаш панҷ зироъ, ва пардаҳояш аз
катони нозуки дутоба, ва пояҳои
сутунҳояш аз мис бошад. 19
Тамоми колои маскан барои ҳар
хизматаш, ва ҳамаи меххояш ва
ҳамаи меххои саҳн аз мис бошад.
20 Ва ту ба банӣ-Исроил амр
фармо, ки равғани зайтуни зулоли
кӯфташуда барои рӯшноӣ назди ту
биёранд, то ки чароғҳо доимо
афрӯхта шавад. 21 Дар хаймаи
ҷомеъ, берун аз пардае ки бар
сандуқи шаҳодат аст, бигзор онро
Ҳорун ва писаронаш аз шом то
субҳ ба ҳузури Худованд бара-
фрӯзанд; ин фароизи абадӣ насл ба
насли онҳо аз банӣ-Исроил хоҳад
буд.

Қурбонгоҳ, ҳавлӣ ва чароғдон

Худо барои сохтани қурбонгоҳ фармони дақиқ дода лавозимоти он ва ташкили саҳни хаймаи муқаддас, дастурҳои муфассал дода, Худо ба Ҳорун ва писаронаш фармон медиҳад, ки чароғдонро дар хаймаи муқаддас нигоҳубин кунанд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло ба мардум фармуд, ки дар назди хаймаи муқаддас қурбонгоҳ созанд. Шахсе, ки ба назди Худо меояд, бояд аввал барои кафорати гуноҳҳояш қурбонӣ биёрад. Худованд нишон дод, ки ҳавлии хаймаро чи гуна ва аз кадом мавод ва пардаҳоро барои девори он истифода баранд. Ба ғайрияҳудиён иҷозат дода нашуд, ки ба ҳавлии хаймаи муқаддас, ба он ҷое ки исроилиён бо вохӯрӣ бо Худо омада, барои Ӯ қурбонӣ кунанд, ворид шаванд. Чунин тартиб додани маъбад нишон дод, ки Худои Таоло халқи Исроилро аз тамоми халқҳои дигари ҷаҳон, ҳам чун халқи муқаддаси Худ интихоб кардааст (оят.1-19).

Худо ба исроилиён амр фармуд, ки мунтазам равған расонанд, то оташ дар чароғдон хомӯш нашавад (оят.20-21).

Хислати Худо:

Оят.9-19. Худованд амр фармуд, ки ҳавлии маъбадро бо пардаҳо иҳота кунанд ва бо ин восита хаймаи муқаддасро аз тамоми ҷаҳон ҷудо кунанд ва муқаддас будани онро таъкид кунанд. Биёед фикр кунем, ки имрӯз мо ва ҷомеаи мо, аз чӣ бояд ҷудогӣ кунем, то мувофиқи хости Худо дар қудсият зиндагӣ кунем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 20-21. Худо ба Ҳорун ва писаронаш фармуд, ки чароғдонро нигоҳубин кунанд ва оташи онро доимо фурӯзон нигоҳ доранд ва барои он «равғани пок» истифода баранд. Мо низ пайваста аз ҷиҳати рӯҳонӣ бедор бошем, то имонамон «хомӯш» нашавад, балки зиндагии мо дар назди Худо пок ва беайб бошад.

Дуо: Худовандо, ба Ту шукр мегӯем, ки чун Нури ҳақиқӣ, дар торикӣ, назди мо омади ва моро роҳнамоӣ мекунӣ, то «чароғи» имони мо хомӯш нашавад. Омин.

Хуруҷ 28:1-14

1 Ва ту бародарат Ҳорун ва
писаронашро бо вай, аз миёни
банӣ-Исроил, ба худ муқарраб
бикун, то ки вай ба Ман каҳонат
намояд: Ҳорун, Нодоб ва
Абиҳу, Элъозор ва Итомор,
писарони Ҳорун. 2 Ва либосҳои
муқаддас барои бародарат
Ҳорун, аз баҳри иззат ва шукӯҳ
бисоз. 3 Ва ту ба ҳамаи доно-
дилон, ки Ман дили онҳоро аз
рӯҳи ҳикмат пур сохтаам, сухан
бирон, ки либосҳои Ҳорунро
барои тақдис кардани вай бис-
озанд, то ки вай ба Ман каҳонат
намояд. 4 Ва ин аст либосҳое ки
бояд бисозанд: синабанд ва
эфӯд ва ридо ва пероҳани катак-
чадор ва аммома ва камарбанд;
ва бигзор либосҳои муқаддасро
барои бародарат Ҳорун ва
барои писаронаш бисозанд, то
ки вай ба Ман каҳонат намояд;
5 Ва онҳо тилло ва лоҷвард,
арғувон ва қирмиз ва катони
нозукро бигиранд, 6 Ва эфӯдро
аз тилло ва лоҷвард, арғувон ва
қирмиз ва катони нозуки дутоба
бо бофти санъаткорона бис-
озанд. 7 Ду китфпӯшаки пай-
вандшавандае бар ду канори он
бояд бошад, то ки он пайваст
шавад. 8 Ва тасмаи бандубасти
он, ки бар он аст, бояд бо ҳамон
санъат, аз худи он, яъне аз
лоҷвард, арғувон ва қирмиз ва
катони нозуки дутоба бошад. 9
Ва ду санги ҷазъ бигир, ва ном-
ҳои банӣ-Исроилро бар онҳо
ҳак намо. 10 Шаш номи онҳоро
бар як санг, ва шаш номи боқии
онҳоро бар санги дигар, му-
вофиқи таваллудашон. 11 Бо
санъати ҳаккоки санг, мисли
ҳакки мӯҳр, номҳои банӣ-
Исроилро бар ду санг ҳак намо;
онҳоро дар нигинхонаҳои тилло
бинишон. 12 Ва ин ду сангро
бар китфпӯшакҳои эфӯд ҷойгир
намо, ки сангҳои ёдгорӣ барои
банӣ-Исроил бошад; ва бигзор
Ҳорун номҳои онҳоро ба ҳузури
Худованд бар ду китфи худ
барои ёдгорӣ бардорад. 13 Ва
нигинхонаҳо аз тилло бисоз, 14
Ва ду занҷир аз тиллои холис;
онҳоро ба шакли танобе, бо
санъати бофти морпеч бисоз; ва
занҷирҳои морпечро ба нигин-
хонаҳо андармон бикун.

Либосҳои коҳинон (1)

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо Ҳорун ва писарони ӯро барои коҳинӣ интихоб кард, то ба Ӯ хизмат кунанд. Сипас Худованд фаҳмонд, ки либоси онҳо чӣ гуна бояд бошад. Пораи эфод (як намуди матоъ) ба пешдоман шабоҳат дорад, ки дар болои он ду санги оникс, (номи санг) бо номҳои дувоздаҳ писарони Яқуб навишта шуда буд. Бо ин, Худои Таоло таъкид мекунад, ки коҳинон намояндагони тамоми халқи Исроил мебошанд (оят. 1- 4).

Хислати Худо:

Худо қудсияти Худро дар рамзҳо, бо пӯшидани коҳинон бо «либосҳои муқаддас» ошкор намуд. *Биёед дар бораи он фикр кунем, ки оё мо аз паи Худованд меравем ва «одами нав» - ро дар бар кардаем? Оё ҳаёти мо ба ҷаҳониён дар бораи муқаддас будани Худо шаҳодат медиҳад?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 2,5-8. Либосҳои коҳинон нишон медоданд, ки онҳоро Худо аз дигарон барои инъикоси ҷалол ва ҳузури Худ ҷудо кардааст. Аммо имрӯзҳо, дар давраи Аҳди Ҷадид, коҳинон ва як гурӯҳи махсуси одамон нестанд, балки ҳамаи онҳое мебошанд, ки самимона ба Исои Масеҳ имон доранд. Аз ин рӯ, ҳамаи мо хизматгорони Худо ҳастем. Бинобар ин, ҳар коре, ки мо мекунем, бояд ҳамааш хизмат барои Ӯ бошад. (1 Тим. 4:5).

Дуо: Худои Муқаддас ба мо баракат деҳ, ки ҳар рӯзи худро дар поки гузаронем, то Туро ба ин ҷаҳон ошкор созем. Омин.

Хуруҷ 28:15-43

15 Ва синабанди довариро бо бофти санъаткорона бисоз, бо ҳамон санъате ки эфӯдро бофтаӣ, яъне онро аз тилло, лоҷвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бисоз. 16 Он бояд мураббаъ, дуқабата, дарозияш як ваҷаб ва фарохияш як ваҷаб бошад. 17 Ва андарунаш сангҳои нигинхонадор, чор қатор санг бинишон: қатори иборат аз лаъл, ёқути зард ва зумуррад, ки ин қатори якум аст; 18 Ва қатори дуюм — баҳрамон, ёқути кабуд ва алмос; 19 Ва қатори сеюм — ёқути тар, ақиқи сӯхта ва ҷамаст; 20 Ва қатори чорум — забарҷад, ҷазъ ва яшм; онҳо бояд бо нигинхонаҳои тилло нишонида шавад. 21 Ва ин сангҳо бояд бо номҳои банӣ-Исроил, яъне дувоздаҳ адад бо номҳои онҳо бошад; мисли ҳакки мӯҳр, барои дувоздаҳ сибт, ки ҳар яке ба номи худаш бояд бошад. 22 Ва барои синабанд занҷирҳо ба шакли танобе бо санъати бофти морпеч аз тиллои холис бисоз. 23 Ва барои синабанд ду ҳалқаи тилло бисоз, ва ин ду ҳалқаро ба ду канори синабанд андармон бикун. 24 Ва он ду занҷири морпечро ба ин ду ҳалқа бар канорҳои синабанд андармон бикун. 25 Ва ду сари дигари ду занҷири морпечро ба ду нигинхона пайванд намуда, бар китфпӯшакҳои эфӯд ба тарафи абраи он андармон бикун. 26 Ва боз ду ҳалқаи тилло бисоз, ва онҳоро бар ду канори синабанд, ба он лабаш, ки ба тарафи астари эфӯд аст, андармон бикун. 27 Ва боз ду ҳалқаи тилло бисоз, ва онҳоро бар ду китфпӯшаки эфӯд аз поён, аз тарафи абраи он, назди пайвандшавии он, аз болои тасмаи эфӯд андармон бикун. 28 Ва бигзор синабандро аз ҳалқаҳояш ба ҳалқаҳои эфӯд бо риштаи лоҷвард банд кунанд, то ки он бар тасмаи эфӯд бошад, ва синабанд аз эфӯд ҷудо нашавад. 29 Ва Ҳорун номҳои банӣ-Исроилро дар синабанди доварӣ бар дили худ, ҳангоме ки ба қудс медарояд, барои ёдгорӣ ба ҳузури Худованд доимо хоҳад бардошт. 30 Ва урим ва туммимро дар синабанди доварӣ бимон, то ки бар дили Ҳорун, ҳангоме ки ба ҳузури Худованд медарояд, бошад; ва бигзор Ҳорун мубашшири доварии банӣ-Исроилро бар дили худ ба ҳузури Худованд доимо бардорад. 31 Ва ридои эфӯдро ком-

илан аз лоҷвард бисоз. 32 Ва
бигзор чоке барои даровардани
сар дар миёнаи он бошад; ла-
блӯлае гирдогирди чокаш бо
санъати бофтагарӣ бошад, яъне
мисли гиребони ҷавшан бошад,
то ки надаррад. 33 Ва дар лаби
доманаш анорҳо аз лоҷвард ва
арғувон ва қирмиз бисоз, ки
гирдогирди домани он бошад; ва
зангӯлачаҳои тилло дар миёни
онҳо гирдогирд бошад. 34 За-
нгӯлачаи тилло ва аноре, зан-
гӯлачаи тилло ва аноре дар лаби
домани ридо гирдогирд бошад.
35 Ва он бар тани Ҳорун
ҳангоми хизматгузорияш хоҳад
буд, ва садои он, ҳангоме ки ӯ ба
қудс ба ҳузури Худованд меда-
рояд, ва ҳангоме ки мебарояд,
шунида хоҳад шуд, то ки ӯ
намирад. 36 Ва лавҳае аз тиллои
холис бисоз, ва бар он, мисли
ҳакки мӯҳр, чунин ҳак намо:
„Муқаддас аст барои Худованд“.
37 Ва онро бо риштаи лоҷвард ба
аммома бибанд, то ки ба тарафи
пеши аммома бошад. 38 Ва он
бар пешонии Ҳорун хоҳад буд;
ва Ҳорун нуқси қурбониҳои
муқаддасеро, ки банӣ-Исроил бо
ҳамаи ҳадияҳои муқаддаси худ
тақдис менамоянд, хоҳад бар-
дошт, ва он бар пешонии ӯ доимо
хоҳад буд, то ки онҳо ба ҳузури
Худованд таваҷҷӯҳ ёбанд. 39 Ва
пероҳани катакчадоре аз катони
нозук бибоф, ва аммомае аз
катони нозук бисоз; ва камар-
банде бо санъати гулдӯзӣ бисоз.
40 Ва барои писарони Ҳорун
пероҳанҳо бисоз, ва барои онҳо
камарбандҳо биссз; ва кулоҳҳо
барояшон аз баҳри иззат ва
шукӯҳ бисоз. 41 Ва бо онҳо
бародарат Ҳорун ва писаро-
нашро ҳамроҳи ӯ ороста намо, ва
онҳоро тадҳин бикун, ва онҳоро
баргумор ва тақдис намо, то ки
ба Ман каҳонат кунанд. 42 Ва ба
онҳо эзорҳои катон барои пӯшо-
нидани авраташон бисоз, ки аз
камар то зону бирасад; 43 Ва
бигзор бар Ҳорун ва писаронаш
бошад, вақте ки ба хаймаи ҷомеъ
дохил мешаванд, ё ки барои
хизмати қудс ба қурбонгоҳ на-
здик меоянд, мабодо гирифтори
гуноҳ гардида, бимиранд; ин
фаризаи абадист барои ӯ ва
барои насли ӯ баъд аз ӯ.

Либосҳои коҳинон (2)

Муллоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ба эфӯд бояд синабанд бо урим ва туммим часпонида мешуд, ки ба воситаи он, коҳин дар бораи иродаи Худо, аз Ӯ мепурсид. Илова бар ин, дар синнабанди доварӣ, бояд дувоздаҳ санги кимматбаҳо дошта бошад, ки онҳо дувоздаҳ сибти Исроилро ифода мекард. Сипас Худо нишон дод, ки либоси болоӣ ва поёнии коҳинон чӣ гуна бояд бошад. Дар болои сарпӯши тиллоӣ навиштаҷоти «Худованди Муқаддас» часпонида шуда буд, ки саркоҳин барои нодуруст гузаронидани қурбониҳо ва ҳадяҳо масъулиятро бар дӯши худ мегирифт (оят. 15-43).

Хислати Худо:

Оят. 29,30. Худои Таоло иродаи Худро ба халқи Худ ошкор кард. Бо ин мақсад коҳинони Аҳди Қадим бояд, ки урим ва туммимро истифода баранд. Имрӯзҳо Худованд иродаи Худро ба мо ба воситаи Руҳулқудс ва Каломи Худ мерасонад.

Оят. 38. Аломате бо калимаҳои «Қудсияти Худованд» бояд доимо ба саркоҳинон хотиррасон мекард, ки Худои Таоло мехоҳад, ки онҳо дар покӣ зиндагӣ кунанд. *Вакте, ки шумо дар оилаед, дар ҷои кор, дар ҷомеа ҳастед, оё шумо бо дарки комил рафтор мекунед, ки «коҳин» хизматгор ва намояндагони Худованд ҳастед?*

Дуо: Худои Муқаддас, иродаи Худро ба мо фаҳмон, то ки он дар дилҳои мо роҳбарӣ кунад ва мо тавонем дар покӣ зиндагӣ кунем, ҳамчун халқи Ту, ки аз ҷаҳон ҷудо. Омин.

30-июл, *сеш.*

Хуруҷ 29:1-18

1 Ва ин аст он чи ту бояд барои
тақдис кардани онҳо ба амал
оварӣ, то ки ба Ман каҳонат
намоянд: як гӯсолаи нар ва ду
қӯчқори беайб бигир, 2 Ва нони
фатир, ва қурсҳои фатири бо
равған омехташуда, ва нончаҳои
тунуки ба равған молидашуда;
онҳоро аз орди нарми гандум
бипаз. 3 Ва онҳоро дар як сабад
бимон, ва онҳоро дар сабад
тақдис намо, ва гӯсола ва ду
қӯчқорро низ. 4 Ва Ҳорун ва
писаронашро назди даромадгоҳи
хаймаи ҷомеъ биёр, ва онҳоро
дар об ғусл деҳ. 5 Ва либосҳоро
бигир, ва Ҳорунро бо пероҳан, ва
ридои эфӯд, ва эфӯд ва синабанд
ороста намо, ва бо тасман эфӯд
камарашро бибанд. 6 Ва
аммомаро бар сараш бипӯшон,
ва афсари муқаддасро бар
аммома бимон. 7 Ва равғани
тадҳинро гирифта, бар сараш
бирез, ва ӯро тадҳин намо. 8 Ва
писаронашро наздик оварда,
пероҳанҳоро ба онҳо бипӯшон. 9
Ва онҳоро, яъне Ҳорун ва писаронашро, бо камарбандҳо
бибанд, ва кулоҳҳоро бар сарашон бимон, ва каҳонат бароияшон
фаризаи абадӣ хоҳад буд; ва
Ҳорун ва писаронашро баргумор. 10 Ва гӯсоларо назди
хаймаи ҷомеъ тақдим намо, ва
Ҳорун ва писаронаш дастҳошонро бар сари гӯсола хоҳанд
гузошт. 11 Ва гӯсоларо ба хузури
Худованд назди даромадгоҳи
хаймаи ҷомеъ забҳ намо. 12 Ва аз
хуни гӯсола гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳ бо ангуштонат
бипош; ва тамоми хунро бар
бунёди қурбонгоҳ бирез. 13 Ва
тамоми чарбуеро, ки амъоро
мепӯшонад, ва пардаеро, ки бар
ҷигар аст, ва ду гурдаро бо
чарбуе ки бар онҳост, гирифта,
бар қурбонгоҳ бисӯзон. 14 Вале
гӯшти гӯсола ва пӯсташ ва
саргинашро берун аз ӯрдугоҳ
дар оташ бисӯзон; ин қурбонии
гуноҳ аст. 15 Ва як қӯчқорро
бигир, ва Ҳорун ва писаронаш
дастҳои худро бар сари қӯчқор
бимонанд. 16 Ва қӯчқорро забҳ
намо, ва хунашро гирифта, бар
қурбонгоҳ гирдогирд бипош. 17
Ва қӯчқорро ба андомҳояш пора
кун, ва амъояш ва почаҳояшро
шустушӯ намо, ва онҳоро бар
андомҳояш ва бар сараш бимон.
18 Ва тамоми қӯчқорро бар
қурбонгоҳ бисӯзон, — ин қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд
аст, ин атри гуворо, қурбонии
оташин барои Худованд аст.

РТатҳин шудани коҳинон

Худо дастурҳои муфассал дод, ки Ҳорун ва писаронаш, чӣ гуна бояд барои коҳинӣ татҳин шаванд. Сипас Ӯ ба Мусо фармуд, ки онҳоро бо равған татҳин кунад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло ба Мусо фармуд, ки маросими татҳинкунии коҳиниятро ба Ҳорун ва писарони ӯ иҷро кунад (оят. 1-9). Барои коҳинон қурбонӣ гузаронидан лозим буд. Ин нишон медод, ки коҳинон табиатан муқаддас нестанд. Онҳо одамони оддӣ буданд, ки мисли дигар гунаҳкорон танҳо бо файзи Худо метавонанд пок шаванд (оят. 10-18).

Хислати Худо:

Оят. 1-8. Барои он, ки Ҳорун ва писаронаш тавонанд, вазифаҳои коҳиниро иҷро кунанд, Худованд амр фармуд, ки онҳоро тадҳин ва муқаддас гардонанд. Ба ҳамин монанд, Худо моро даъват карда, дар Исои Масеҳ муқадддас месозад, то ки мо кори Ӯро иҷро кунем. Аз ин рӯ, ҳар чизе, ки мо дар Масеҳ мекунем, хизмат ба Худо аст.

Дарсҳои Худо:

Оят.18. Бар хилофи қурбонии гуноҳ вақте, ки танҳо як қисми ҳайвон дар қурбонгоҳ ва қисми дигараш берун аз ӯрдугоҳ сӯзонида мешуд (оят.14), қурбонии сӯхтанӣ, сӯзондани тамоми ҳайвонро дар қурбонгоҳи маъбад дар бар мегирифт. Дар муқоиса бо ин, покии пурра ва пурра худро ба Худо бахшидан, вақте, ки мо ҳам худамон ва ҳам ҳар чизе, ки дорем, ба Ӯ медиҳем, бе ивази ҳеҷ ягон талаби «ҷуғрон».

Дуо: Худованд, Худо, Ту Ҳокими тамоми замин ҳасти! Мо худамон ва ҳар он чи ки дорем – аз Туст. Бигзор ҳеҷ чизи нопок дар мо намонад. Омин.

Хуруҷ 29:19-28

19 Ва қӯчқори дуюмро бигир, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари қӯчқор бимонанд.
20 Ва қӯчқорро забҳ намо, ва аз хуни он гирифта, бар нармаи гӯши рости Ҳорун ва бар нармаи гӯши рости писаронаш, ва бар нарангушти дасти росташон, ва бар нарангушти пои росташон бимол; ва хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд бипош.
21 Ва аз хуне ки бар қурбонгоҳ аст, ва аз равғани тадҳин гирифта, бар Ҳорун ва либосаш, ва бар писарони ӯ ва либосашон бо ӯ бипош; ва ӯ ва либосаш, ва писарони ӯ ва либосашон бо ӯ тақдис хоҳанд шуд.
22 Ва аз қӯчқор чарбу ва дунбаро, ва чарбуеро, ки амъоро мепӯшонад, ва пардаи ҷигар, ва ду гурда, ва чарбуеро, ки бар онҳост, ва соқи ростро бигир, зеро ки ин қӯчқори гумоштанӣ мебошад,
23 Ва низ як гирда нон, ва як қурс нони равғанин, ва як нончаи тунук аз сабади нони фатир, ки ба ҳузури Худованд аст, бигир,
24 Ва ҳамаашро бар дастҳои Ҳорун ва бар дастҳои писарони ӯ бимон, ва инро баланд бардошта, ба ҳузури Худованд ҷунбонида-ҷунбонида биёр.
25 Ва инро аз дасти онҳо гирифта, бар қурбонгоҳ бо қурбонии сӯхтанӣ бисӯзон, то ки атри гуворо ба ҳузури Худованд бошад, чунки бошад, чунки ин қурбонии оташин барои Худованд аст.
26 Ва синаи қӯчқори гумоштаниро, ки барои Ҳорун аст, бигир, ва онро баланд бардошта, ба ҳузури Худованд ҷунбонида-ҷунбонида биёр; ва ин ҳиссаи ту хоҳад буд.
27 Ва синаи ҷунбонидашуда ва соқи баланд бардошташударо, ки аз қӯчқори гумоштании Ҳорун ва писаронаш ҷунбонида ва баланд бардошта шуд, тақдис намо.
28 Ва ин барои Ҳорун ва писаронаш фаризаи абадӣ аз ҷониби банӣ-Исроил хоҳад буд, зеро ки ин ҳадия аст, ва ҳадия аз ҷониби банӣ-Исроил аз қурбониҳои саломатии онҳо, яъне ҳадияи онҳо барои Худованд хоҳад буд.

Аз сар то паи пои худ муқаддас (пок) бошед

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Илова бар қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбонии гуноҳ, Худои Таоло, ба исроилиён фармуд, ки қурбониҳои осоиштагӣ биёранд, тартиби гузаронидани ин маросимро муфассал тавсиф намуд, ки як қисми барраҷаро ва нони махсусро, чӣ гуна сӯзонидан лозим аст. Китф ва қафаси синаи ҳайвони қурбонӣ ба Ҳорун ва писаронаш дода мешуд. Он, ки қурбонӣ байни Худо ва коҳинон тақсим карда мешуд, ин далели он буд, ки Худо бо халқ ҳамфикр буд.

Дарсҳои Худо:

Оят. 19-21. Бо фармони Худо, Мусо гӯши рости Ҳорун ва писарони ӯро бо хуни қӯчқори қурбонӣ тадҳин кард. Ин маросим рамзи поксозии коҳинон, аз болои сар то кафи пой буд. Гӯшҳои коҳинон бояд ба овози Худо ҳассос бошанд ва дастҳои онҳо бояд пок бошанд, то ки дар ҳузури Ӯ корҳои муқаддасро иҷро кунанд. Пойҳои ин одамон бояд дар пеши Худои Таоло ба ростӣ роҳ раванд. Мусо либоси коҳинонро низ пок кард, то онҳо мисли худашон пок бошанд. Биёед дуо кунем, ки Худованд моро ва фарзандони моро пок гардонад, то мо тавонем Ӯро ба ҷаҳониён ошкор созем.

Дуо: Худои Муқаддас, моро баракат деҳ, ки дар покиву ростӣ зиндагӣ кунем, то қурбонии индаи хушбӯйи писанд ба Ту бошем. Омин.

08 2024 *«Андешаҳои дил аз они одам аст, вале ҷавоби забон аз ҷониби Худовандаст».* *(Масалҳо 16:1)*

Душ	Сеш	Чор	Пан	Ҷум	Шан	Як
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

1-август, *пан.*

Хуруҷ 29:29-46

29 Ва либосҳои муқаддаси Ҳорун баъд аз ӯ аз они писаронаш хоҳад буд, то ки дар онҳо тадҳин намуда ва баргумошта шаванд. 30 Ҳафт рӯз он коҳине ки ба ҷои ӯ, аз писаронаш, ба хаймаи ҷомеъ даромада, хизмати қудсро ба ҷо меоварад, бояд онҳоро бипӯшад. 31 Ва қӯчқори гумоштаниро гирифта, гӯшташро дар макони муқаддас бипаз. 32 Ва бигзор Ҳорун ва писаронаш гӯшти қӯчқорро бо ноне ки дар сабад аст, назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ бихӯранд. 33 Ва онро бояд онҳое бихӯранд, ки ба воситаи он кафорат ёфтаанд, то ки баргумошта ва тақдис карда шаванд; вале бегонае набояд бихӯрад, зеро ки ин муқаддас аст. 34 Ва агар аз гӯшти гумоштанӣ ва аз нон то субҳ боқӣ монад, он бақияро дар оташ бисӯзон: онро набояд касе бихӯрад, зеро ки муқаддас аст. 35 Ва ба Ҳорун ва писаронаш ончунон амал намо, чунон ки Ман ба ту аз ҳар ҷиҳат амр фармудаам: ҳафт рӯз онҳоро баргумор. 36 Ва гӯсолаи қурбонии гуноҳро ҳар рӯз барои кафорат забҳ намо, ва қурбонгоҳро бо кафорате ки бар он мекунӣ, аз гуноҳҳо пок намо, ва онро тадҳин бикун, то ки тақдис ёбад. 37 Ҳафт рӯз бар қурбонгоҳ кафорат бикун, ва онро тақдис намо, ва қурбонгоҳ қудси қудсҳо хоҳад буд; ҳар чизе ки ба қурбонгоҳ бирасад, муқаддас хоҳад гардид. 38 Ва ин аст он чи ту бояд бар қурбонгоҳ тақдим намоӣ: барраҳои яксола, ду адад дар як рӯз, ба таври доимӣ. 39 Як барраро дар субҳ тақдим намо, ва барраи дигарро дар шомгоҳ тақдим намо. 40 Ва даҳьяк аз орди маҳин, ки бо чорьяк ҳин равғани кӯфта омехта шуда бошад, ва ҳадияи рехтанӣ ба қадри чорьяк ҳин шароб — барои як барра хоҳад буд. 41 Ва барраи дигарро дар шомгоҳ тақдим намо; барои он монанди ҳадияи ордии субҳ ва монанди ҳадияи рехтании он тақдим намо, то ки атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд бошад. 42 Ин — қурбонии сӯхтании доимӣ дар наслҳои шумо назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ ба ҳузури Худованд хоҳад буд, ки дар он ҷо ба шумо зоҳир хоҳам шуд, то ки дар он ҷо ба ту сухан гӯям. 43 Ва дар он ҷо ба банӣ-Исроил зоҳир хоҳам шуд, ва он аз ҷалоли Ман тақдис хоҳад ёфт. 44 Ва хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳро тақдис хоҳам намуд; ва Ҳорун ва писаронашро тақдис хоҳам намуд, то ки ба Ман каҳонат кунанд. 45 Ва дар миёни банӣ-Исроил сокин хоҳам шуд, ва барои онҳо Худо хоҳам буд. 46 Ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам, ки онҳоро аз замини Миср берун овардаам, то ки дар миёни онҳо сокин шавам; Ман Худованд Худои онҳо ҳастам.

Ва Худои онҳо хоҳам буд

Худо ваъда дод , ки бо халқи Худ вомехӯрад ва бо онҳо дар хаймаи вохӯриҳо сӯҳбат хоҳад кард.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Тадҳин шудани коҳинон бояд ҳафт рӯз давом мекард. Дар Навиштаҳои Муқаддас рақами «7» рамзи комилият, беайбӣ мебошад. Ҳамин тариқ, Худо талаб кард,ки коҳинон пурра ва комил бошанд (оят.29-37).

Худованд ба халқи Исроил ваъда дод, ки дар хаймаи вохӯрӣ бо онҳо вохӯрад. Аз ин рӯ ба коҳинон амр фармуд, ки ҳар рӯз субҳ ва шом қурбониҳои муқарраршударо, дар ҳузури Ӯ ба ҷо оваранд (оят.38-46).

Хислати Худо:

Оят.43,44. Коҳинон хайма ва қурбонгоҳ, на бо дасти одамон ё расму оинҳои онҳо, балки аз ҷониби Худо тақдис карда шуданд. Аз ин рӯ ҳеҷ кас ва ҳеҷ чиз, муқаддас шуда наметавонад, магар ин ки аз ҷониби Худои Таоло тақдис нашавад. Мо набояд бо «ҷойҳои муқаддас» ва дигар чизҳои ба ин монанд машғул шавем, барои ба даст овардани ҳиссиёти муқаддас. Барои қудсияти ҳақиқӣ, бояд дар назди Худо, ки танҳо Ӯ инсонро дар ҳаққиқат муқаддас мегардонад, дар мавқеи дуруст будан лозим аст.

Дарсҳои Худо:

Оят. 38-41. Ба коҳинон лозим буд, ки дар як рӯз ду маротиба қурбонӣ оваранд. Иҷрои он маросим маънои онро дошт, ки коҳинон ва халқи Худо пайваста шартҳои аҳдро иҷро мекарданд. Ба мо аксар вақт Каломи Худоро,ки шунидаем ё хондаем, дар дили худ нигоҳ доштан ва мунтазам дар бораи он фикр кардан душвор аст. Аммо, бояд дар хотир дошт, ки ин қурбонии муҳими рӯҳонӣ аст, ки ба Худо писанд аст!

Дуо: Худовандо, ташаккур, ки дар миёни мо сокин ҳасти ва Худои мо ҳасти. Ба мо ёрӣ деҳ, ки аз ёд набарорем, ки мо аз они Ту ҳастем. Омин.

Хуруҷ 30:1-16

1 Ва қурбонгоҳе барои сӯзонидани бухур бисоз; онро аз чӯби ақоқиё бисоз. 2 Дарозияш як зироъ ва фарохияш як зироъ, яъне мураббаъ бошад, ва қадаш ду зироъ; шохҳояш аз худаш бошад. 3 Ва онро бо тиллои холис бипӯшон, — бомаш ва деворҳояшро гирдогирд ва шохҳояшро; ва афсари тилло барояш гирдогирд бисоз. 4 Ва ду ҳалқаи тилло барояш аз таги афсараш бисоз, — бар ду паҳлуяш, яъне бар ду тарафаш бисоз; ва онҳо хонаҳои дастакҳо бошад, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд. 5 Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон. 6 Ва онро пеши пардае ки назди сандуқи шаҳодат аст, ҷойгир кун, яъне ба рӯи сарпӯше ки бар сандуқи шаҳодат аст, ки Ман дар он ҷо ба ту зоҳир хоҳам шуд. 7 Ва Ҳорун бухури муаттар бар он хоҳад сӯзонид; ҳар субҳ, вақте ки чароғҳоро ба тартиб меоварад, онро хоҳад сӯзонид. 8 Ва ҳангоме ки Ҳорун чароғҳоро дар шомгоҳ бармеафрӯзад, онро хоҳад сӯзонид; ин бухури доимӣ ба ҳузури Худованд дар наслҳои шумо хоҳад буд. 9 Ҳеҷ бухури дигаре ва қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордӣ бар он тақдим накунед; ва ҳадияи рехтанӣ бар он нарезед. 10 Ва Ҳорун соле як маротиба бар шохҳои он кафорат хоҳад намуд, аз хуни қурбонии гуноҳ, ки барои кафорат хоҳад намуд; ин қудси қудсҳост барои Худованд». 11 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 12 «Вақте ки саршумори банӣ-Исроилро бар тибқи онҳое ки дар шумор оварда шудаанд, пайдо мекунӣ, бигзор ҳар кас фидияи ҷони худро, ҳангоми шумурда шуданашон, ба Худованд бидиҳад, то ки ба онҳо, ҳангоми шумурда шуданашон, вабое рӯй надиҳад. 13 Ҳар касе ки аз саршуморӣ мегузарад, бояд ин фидияро бидиҳад: ним сиқл бо сиқли муқаддас, ки як сиқл аз бист геро иборат аст; ним сиқл ҳадияи Худованд аст. 14 Ҳар касе ки аз саршуморӣ мегузарад, аз синни бистсола ва болотар, бояд ҳадияи Худовандро бидиҳад. 15 Сарватдор аз ним сиқл зиёд надиҳад, ва камбағал аз он кам надиҳад, вақте ки ҳадияи Худовандро барои кафорати ҷонҳои худ адо мекунед. 16 Ва нуқраи кафоратро аз банӣ-Исроил бигир, ва онро барои хизмати хаймаи ҷомеъ бидеҳ; ва ин барои банӣ-Исроил ёдгорӣ ба ҳузури Худованд, барои кафорати ҷонҳои шумо хоҳад буд».

Қурбонгоҳ барои сӯзондани бухур

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Қурбонгоҳи бухур бояд танҳо барои таъини худ истифода мешуд. Бухури сӯзон рамзи дуо, қурбонӣ, хизмат ва ҳама чизест, ки ба Худо додан мехостанд онҳое, ки омурзиши гуноҳҳоро аз Ӯ гирифтанд (оят.1-10).

Мусо аз Худо фармон гирифт, ки «барӯйхатгирии» мардумро гузаронад ва аз ҳар як калонсол фидияи ҷонӣ бигирад. Ин хотиррасон мекард, ки ҳаёти исроилиён аз Худованд вобаста аст. Маблағҳои ҷамъшуда бояд барои таъмини эҳтиёҷоти хидмат дар хаймаи вохӯрӣ истифода мешуданд. (оят. 11-16).

Хислати Худо:

Оят.15,16. Ҳама мардони аз бистсола боло, новобаста аз молу сарваташон, ки аз ҷониби Худо муқаррар шудааст, бояд барои ҷони худ бо миқдори якхела фидия диҳанд. Бо ин роҳ, ҷамъоварии маблағ барои нигоҳ доштани ҳаёт дар маъбад, Худованд ба ҳамаи халқ имконият дод, ки дар хизмат бо Ӯ иштирок кунанд. *Оё одамони сину солашон гуногун, ки ба гурӯҳҳои иҷтимоӣ ва этникӣ (гурӯҳӣ) дохиланд, дар ҳаёти калисои шумо якдилона иштирок мекунанд?*

Дарсҳои Худо:

Оят.7,8. Қурбонгоҳ барои бухур, бояд дар назди даромадгоҳи муқаддасон ҷойгир мешуд. Бухуре, ки бар он сӯзонда мешуд, рамзи дуоҳои муқаддасон ва бахшидашудагон ба Худо буд (Луқо.1:9-10; Ваҳӣ.5:8; 8:3; Забур. 141:2), ки набояд қатъ шавад. *Оё «бухури» дуоҳо ва ибодатҳои шумо мунтазам ба сӯи Худованд боло меравад?*

Дуо: Худои Бузург, мо ба Ту барои файз ва озодии аз ғуломии гуноҳ ва марг бо арзиши Хуни Исои Масеҳ ташаккур мегӯем. Омин.

Хуруҷ 30:17-38

17 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 18 «Ва лагани мисин барои шустушӯ бисоз, ки пояаш мисин бошад; ва онро дар миёни хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳ бимон, ва об дар он бирез. 19 Ва бигзор Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва пойҳои худро аз он бишӯянд: 20 Вақте ки ба хаймаи ҷомеъ меоянд, бо об шустушӯ кунанд, то ки намиранд; ё вақте ки барои хизмат кардан ва сӯзонидани қурбонии оташин барои Худованд ба қурбонгоҳ наздик мешаванд, 21 Бигзор дастҳо ва пойҳои худро бишӯянд, то ки намиранд. Ва ин барои онҳо, яъне барои ӯ ва зурьёташ дар наслҳои онҳо, фаризаи абадӣ хоҳад буд». 22 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 23 «Ва ту атриёти беҳтарине бигир: аз мурри чакида панҷсад мисқол, ва аз дорчини хушбӯй ба қадри нисфи он, яъне дусаду панҷоҳ мисқол, ва аз наи атрогин дусаду панҷоҳ мисқол, 24 Ва пӯсти дарахти хушбӯй панҷсад мисқол, ва равғани зайтун як ҳин. 25 Ва аз инҳо равғани тадҳини муқаддас бисоз, атре ки бо санъати атрсозӣ сохта шуда бошад; ин равғани тадҳини муқаддас хоҳад буд. 26 Ва хаймаи ҷомеъ ва сандуқи шаҳодатро бо он тадҳин намо, 27 Ва мизро бо тамоми колои он, ва чароғдонро бо тамоми колои он, ва қурбонгоҳи бухурро, 28 Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро бо тамоми колои он, ва лаганро бо пояи он. 29 Ва онҳоро тақдис намо, ва онҳо қудси қудсҳо хоҳад буд; ҳар чизе ки ба онҳо бирасад, муқаддас хоҳад гардид. 30 Ва Ҳорун ва писаронашро тадҳин бикун, ва онҳоро тақдис намо, то ки ба Ман каҳонат кунанд. 31 Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: „Ин барои Ман равғани тадҳини муқаддас дар наслҳои шумо хоҳад буд. 32 Ва он бар бадани ҳар одам набояд рехта шавад, ва мувофиқи таркибаш чизе мисли он насозед; он муқаддас аст, ва барои шумо муқаддас хоҳад буд. 33 Ҳар кӣ мисли он таркиб диҳад, ва ё аз он бар шахси бегонае бимолад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд“». 34 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ атриёт, чунончи: нотоф, шҳелет ва ҳелбано бигир, ва лебӯнои пок низ, ки вазнаш баробари ин атриёт бошад. 35 Ва аз онҳо бухур бисоз, атре ки бо санъати атрсозӣ сохта шуда бошад, намакин, пок, муқаддас бошад. 36 Ва аз он як қадар бикӯб, ва онро пеши сандуқи шаҳодат дар хаймаи ҷомеъ, ки Ман дар он ҷо ба ту зоҳир хоҳам шуд, бимон; ин барои шумо қудси қудсҳо хоҳад буд. 37 Ва ин бухуре ки ту месозӣ, мувофиқи таркиби он барои худ насозед; бигзор он назди ту барои Худованд муқаддас бошад. 38 Ҳар кӣ мисли он барои бӯидан бисозад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».

Ҳавзи шустушӯ равғани тадҳини муқаддас ва таркиби бухур

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло фармуд, ки ҳавзи шустушӯи мисин сохта, дар миёни хаймаи вохӯрӣ ва қурбонгоҳ гузошта шавад. Ҳангоми сар кардани хидмат, коҳинон бояд дасту пойҳои худро дар он бишӯянд, то намиранд (оят. 17-21).

Баъдан, Худо таркиби равғани тадҳинии муқаддасро номид, ки бо он хайма ва лавозимотҳои он, инчунин Ҳорун ва писарони ӯро тадҳин кардан лозим буд, то онҳоро тақдис кунанд.

Баъд Худованд дастури дақиқи бухурро дод, ки дар маъбад сӯзонда шавад. Зери тарси марг, Ӯ манъ кард, ки равғани тадҳини муқаддас ва таркибҳои бухурро ба дигар мақсад истифода набаранд, бо ин таъкид кард, ки онҳо бузург ва муқаддас мебошанд (оят. 22-38).

Хислати Худо:

Оят. 21,33,38. Худо сахт таъкид кард, ки ҳар касе, ки ҳавзи шустушӯй, равғани тадҳини муқаддас ва бухурро на бо тарзе, ки Ӯ фармудааст истифода барад, мемирад. Чунин ба назар мерасад, ки ин ҷазои аз ҳад зиёд сахтгир аст, аммо он нишон медиҳад, ки Худои Таоло то чӣ андоза мехост, ки халқи Худро итоаткор ва беайб бинад. Ҳеҷ кас наметавонад ба Малакути Осмон муқаддас нашуда дохил шавад. Ҳеҷ кас наметавонад худро фарзанди Худо намояд, бе итоат ба Ӯ.

Дарсҳои Худо:

Оят. 17-21. Пеш аз шурӯъ намудани хидмат, коҳинон бояд шустушӯ мекарданд. Шустушӯ накарда онҳо наметавонистанд бо Худои Муқаддас наздик шаванд. Ҳамин хел мо низ, агар дар ҳаёти мо муносибатҳои нопок, амалҳои нопок ё одатҳои нопок бошад, мо наметавонем бо Худо наздик мушоракат кунем.

Дуо: Худои Муқаддас, мо кӯшиш мекунем, ки бо роҳҳои Ту бирвем, то ки ба воситаи мо оилаҳо, дӯстон ва ҳамкорони мо тақдис гарданд . Омин.

Хуруҷ 31:1-18

1 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 2 «Диққат намо, ки Ман Басалъил ибни Урӣ ибни Ҳурро аз сибти Яҳудо ба ном хондаам. 3 Ва Ман ӯро аз Рӯҳи Худо, аз ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар ҳунар пур кардаам, 4 То ки санъатҳоро омӯхта, бо тилло, нуқра ва мис кор кунад, 5 Ва сангҳоро барои мурассаъкорӣ ҳак намояд, ва чӯбтарош гардида, ҳар корро ба ҷо оварад. 6 Ва инак, Ман Оҳолиоб ибни Аҳисомокро аз сибти Дон мададгори ӯ таъин намудаам, ва ба дили ҳар каси донодил ҳикмат бахшидаам, то ҳар он чиро, ки ба ту амр фармудаам, ба амал оваранд: 7 Хаймаи ҷомеъ, ва сандуқи шаҳодат, ва сарпӯше ки бар он аст, ва тамоми колои хайма, 8 Ва миз ва колояш, ва чароғдони тиллои холис ва тамоми колояш, ва қурбонгоҳи бухур, 9 Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ ва тамоми колояш, ва лаган ва пояаш, 10 Ва либоси хизматӣ, ва либоси муқаддас барои Ҳоруни коҳин, ва либоси писаронаш барои каҳонат, 11 Ва равғани тадҳин, ва бухури муаттар барои қудс, — ҳамаашро ончунон, ки ба ту амр фармудаам, онҳо ба амал хоҳанд овард». 12 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 13 «Ва ту ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: „Аммо шанбеҳои Маро риоя намоед, зеро ки ин дар миёни Ман ва шумо дар наслҳои шумо аломате хоҳад буд, то бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдис мекунам. 14 Ва шанберо риоя намоед, зеро ки он барои шумо муқаддас аст; палидкунандагони он бигзор кушта шаванд, зеро ҳар кӣ дар он кор кунад, ҷони вай аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд. 15 Шаш рӯз бигзор кор карда шавад, ва дар рӯзи ҳафтум шанбеи оромии комил аст, ки муқаддас барои Худованд аст; ҳар кӣ дар рӯзи шанбе кор кунад, бигзор кушта шавад. 16 Ва бигзор банӣ-Исроил шанберо риоя намоянд: шанберо дар наслҳои худ ҳамчун аҳди абадӣ ба ҷо оваранд. 17 Он дар миёни Ман ва банӣ-Исроил аломати абадист, зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмон ва заминро офарид, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифта, фароғат намуд“». 18 Ва ба Мусо, вақте ки суханро бо вай дар кӯҳи Сино ба итмом расонид, ду лавҳи шаҳодат, алвоҳи сангин дод, ки бо ангушти Худо бар онҳо навишта шуда буд.

Таъин намудани ҳунармандон. Риояи рӯзи шанбе

Худованд Басалъил ва Оҳолиобро истеҳсолкунандагони асосии кори сохтмони хайма ва сохтмони лавозимоти он таъин кард. Баъд Ӯ фармуд, ки мардум рӯзи шанберо риоя кунанд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло Басалъил ва Оҳолиобро барои сохтани хайма ва тайёр кардани ашёҳои асбобу анҷом интихоб кард. Ва ҳарчанд ин одамон ҳунармандони моҳир буданд, онҳо наметавонистанд танҳо бо қуввати худ корҳоро ба он гунае анҷом диҳанд, ки ҷалоли Худоро инъикос кунанд. Бинобар ин, Худованд онҳоро аз Рӯҳи Худ пур кард, ба онҳо ҳикмат ва қобилияти истисноӣ ато кард (оят. 1-11).

Пас аз ин Худои Таоло ба халқи Исроил амр фармуд, ки рӯзи шанберо ба таври қатъӣ риоя кунанд, ки Ӯ бо онҳо тавассути аҳд пайвастааст (оят. 12-18).

Хислати Худо:

Оят. 6-11. Худо Оҳолиобро ёрдамчии Басалъил таъин кард. Хаймаи вохӯрӣ бо қувваи як ҳунарманд сохта намешуд, биг-зор ҳунарманди моҳир бошад ҳам. Сохтмони он мебоист одамони дорои қобилияту истеъдоди гуногунро муттаҳид мекард. *Чӣ тавр шумо бо дигарон, дар ҷамоати худ барои сохтан ва мустаҳкам кардани Бадани Масеҳ, Калисо ҳамкорӣ мекунед?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 12-17. Халқи Худо ба шакл ва меъёрҳои ин ҷаҳон такя намекунанд. Ӯ бо имоне, ки Худованд медиҳад, зиндагӣ мекунад ва ба таъминоти Ӯ такя мекунад. Бинобар ин, халқи Худо дар рӯзи шанбе кор намекунанд ва дар Худованд истироҳат мекунанд. *Оё дар ҳаёти шумо ҷой барои истироҳат ва оромӣ вуҷуд дорад?* Агар набошад, шумо бояд муносибати худро бо Худо аз нав дида бароед.

Дуо: Худовандо, мо боварӣ дорем, ки на бо кӯшишҳои мо, балки бо дастовардҳои Ту, мо ба оромии ҳақиқӣ ноил шуда, «маъбад» сохта тавонем. Омин.

5-август, *душ.*

Хуруҷ 32:1-14

1 Ва қавм чун диданд, ки Мусо дар фуромадан аз кӯҳ даранг мекунад, қавм назди Ҳорун ҷамъ шуда, ба ӯ гуфтанд: «Бархоста, барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошанд, зеро ин шахс, яъне Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй додааст». 2 Ва Ҳорун ба онҳо гуфт: «Ҳалқаҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳои занон, писарон ва духтарони шумост, кашида, назди ман биёред». 3 Ва тамоми қавм ҳалқаҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳошон буд, кашида, назди Ҳорун оварданд. 4 Ва онҳоро аз дасташон гирифта, бо қалами ҳаккокӣ ба шакле даровард, ва гӯсолаи рехтае аз он сохт; ва гуфтанд: «Ин аст худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!» 5 Ва Ҳорун инро дида, қурбонгоҳе пеши он бино кард, ва Ҳорун эълон намуда, гуфт: «Фардо ид аст барои Худованд!» 6 Ва фардои он бармаҳал бархоста, қурбониҳои сӯхтанӣ такдим намуданд, ва қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд; ва қавм барои хӯрдан ва нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд. 7 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Шитоб намуда фурӯд ой, зеро қавми ту, ки аз замини Миср берун овардаӣ, фосид шудаанд; 8 Аз роҳе ки ба онҳо амр фармудаам, зуд дур шудаанд, гӯсолаи рехтае барои худ сохта, пеши он саҷда бурдаанд ва барои он забҳ карда, гуфтаанд: „Ин аст худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!“» 9 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин қавмро дидаам, ва инак, қавми гарданкаш мебошанд; 10 Ва алҳол Маро бигзор, то ки ғазабам бар онҳо аланга зада, онҳоро маҳв намоям, ва туро қавми бузурге гардонам». 11 Вале Мусо ба ҳузури Худованд Худои худ тазарруъ намуда, гуфт: «Чаро, эй Худованд, ғазаби Ту бар қавмат, ки бо қуввати азим ва дасти зӯровар онҳоро аз замини Миср берун овардаӣ, аланга занад? 12 Чаро мисриён сухан ронда, гӯянд: „Онҳоро бо қасди бад берун овард, то ки онҳоро дар кӯҳҳо бикушад ва аз рӯи замин маҳв намояд“? Аз шиддати ғазаби худ баргард, ва қасди бади талаф кардани қавми Худро ботил намо; 13 Бандагони Худ Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубро ба ёд овар, ки барои онҳо ба Зоти Худ қасам ёд карда, ба онҳо гуфтаӣ: „Насли шуморо мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард; ва тамоми ин заминро, ки дар бораи он сухан рондаам, ба насли шумо хоҳам дод, ва онро ба сурати абадӣ тасарруф хоҳанд намуд“». 14 Ва Худованд он бадиро, ки гуфта буд, ки ба сари қавми Худ хоҳад овард, ботил намуд.

Гӯсолаи тиллоӣ

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Набудани тӯлонии Мусо мардумро ба сарсону саргардонӣ овард. Мардуми ноором Ҳорунро маҷбур карданд, ки ба онҳо бут созад, ва онро худои худ эълон карданд.

Худованд хашмгин шуд ва мехост, ки исроилиёнро нест кунад, аммо Мусо аз Ӯ илтимос кард, ки ин корро накунад (оят. 1-14).

Хислати Худо:

Оят. 7-10,14. Худованд эълон кард, ки халқи Исроилро барои бутпарастӣ нест хоҳад кард. Аммо Ӯ ба илтиҷои Мусо гӯш дода, аз қарори Худ баргашт. Худо аз гуноҳ нафрат дорад, вале ҳамеша файз ва раҳмати Худро дар ёд дорад.

Дарсҳои Худо:

Оят. 11,13. Халқи Исроил аз ғазаби Худо наҷот ёфтанд, зеро дуои самии Мусо шафоат кард. Симои Мусо дар ин ҷо тасвири Масеҳро, миёнарави комили байни мо ва Худои Муқаддасро хотиррасон мекунад.

Дуо: Худовандо, ташаккур, ки ҳамеша бо мо ҳастӣ, ҳатто агар мо инро ҳис накунем. Омин.

6-август, *сеш.*

Хуруҷ 32:15-35

15 Ва Мусо тоб хӯрда, аз кӯҳ
фурӯд омад, ва ду лавҳи шаҳодат
дар дасташ буд, алвоҳе ки аз ду
тарафаш навишта шуда буд: онҳо
аз ин тараф ва аз он тараф на-
вишта шуда буд. 16 Ва ин алвоҳ
санъати Худо буд, ва навишта
навиштаи Худо буд, ки бар алвоҳ
ҳак карда шуда буд. 17 Ва
Еҳушаъ садои қавмро, ки ғавғо
мекарданд, шунида, ба Мусо
гуфт: «Дар ӯрдугоҳ садои ҷанг
аст». 18 Вале ӯ гуфт: «Ин садои
ғулғуладори ғалаба нест, ва
садои дилхароши мағлубият не-
ст, балки садои ваҷдро ман
мешунавам». 19 Ва ҳангоме ки ба
ӯрдугоҳ наздик омада, гӯсола ва
рақсҳоро дид, хашми Мусо алан-
га зад, ва ӯ алвоҳро аз дастҳояш
партофт, ва онҳоро зери кӯҳ
шикаст. 20 Ва гӯсоларо, ки сохта
буданд, гирифта, дар оташ сӯзо-
нид, ва кӯфта, хока гардонид, ва
бар рӯи об пошида, банӣ-Исроил-
ро нӯшонид. 21 Ва Мусо ба
Ҳорун гуфт: «Ин қавм ба ту чӣ
карда буданд, ки бар онҳо гуноҳи
азиме овардӣ?» 22 Ва Ҳорун
гуфт: «Бигзор хашми оғоям алан-
га назанад; ту ин қавмро ме-
шиносӣ, ки ба бадкорӣ омӯхта
шудаанд. 23 Ва онҳо ба ман
гуфтанд: „Барои мо худое бисоз,
то ки пешопеши мо равона ша-
вад, зеро ки ин шахс, яъне Мусо,
ки моро аз замини Миср берун
овард, намедонем, ки ба вай чӣ
ҳодиса рӯй додааст“. 24 Ва ман
ба онҳо гуфтам: „Ҳар кӣ тилло
дорад, бикашад“. Ва ба ман
доданд, ва онро дар оташ андох-
там, ва ин гӯсола баромад». 25 Ва
Мусо ин қавмро дид, ки лаҷомгу-
сехта шудаанд, зеро ки Ҳорун
онҳоро ба дараҷаи лаҷомгу-
сехтагӣ расонида буд, ба дараҷае
ки пеши бадхоҳонашон расво
хоҳанд шуд. 26 Ва Мусо назди
дарвозаи ӯрдугоҳ истода, гуфт:
«Ҳар кӣ ба тарафи Худованд бо-
шад, назди ман ояд!» Ва ҳамаи
писарони Левӣ назди ӯ ҷамъ шу-
данд. 27 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худо-
ванд Худои Исроил чунин мегӯяд:
„Ҳар яке шамшери худро бар рони
худ бимонед, дар ӯрдугоҳ аз ин
дарвоза то он дарвоза гузар кунед
ва баргардед, ва ҳар яке бародари
худро, ва ҳар яке ёри худро, ва ҳар
яке хеши худро бикушед“». 28 Ва
писарони Левӣ мувофиқи амри
Мусо амал карданд; ва аз қавм
тақрибан се ҳазор нафар фурӯ ға-
лтиданд. 29 Ва Мусо гуфт: «Имрӯз
шумо дастҳои худро барои Худо-
ванд тақдис намудед, зеро ки ҳар
яке ба писари худ ва ба бародари
худ тааддӣ кардед, то ки имрӯз
сазовори баракати Ӯ гардед». 30 Ва
фардои он Мусо ба қавм гуфт:
«Шумо гуноҳи азиме кардаед; ва
алҳол ман назди Худованд боло ме-
бароям, шояд гуноҳи шуморо
кафорат кунонам». 31 Ва Мусо наз-
ди Худованд баргашта, гуфт: «Оҳ,
ин қавм гуноҳи азиме карда, худои
тиллое барои худ сохтаанд. 32 Ва
алҳол хуб мешавад, ки Ту гуноҳи
онҳоро биомурзӣ, вагар на, моро аз
китоби Худ, ки навиштаӣ, маҳв
намо». 33 Ва Худованд ба Мусо
гуфт: «Ҳар кӣ пеши Ман гуноҳ
кардааст, варо аз китоби Худ маҳв
хоҳам намуд. 34 Ва алҳол рафта, ин
қавмро ба он ҷое ки ба ту гуфтаам,
бибар; инак, фариштаи Ман пешо-
пеши ту хоҳад рафт; вале дар рӯзи
ҷазо доданам онҳоро барои ин гу-
ноҳашон ба ҷазо мустаҳиқ хоҳам
кард». 35 Ва Худованд қавмро
барои кирдорашон бо гӯсолае ки
Ҳорун сохта буд, бо вабое зарба
зад.

Ғазаб ва шафоати Мусо

Ба умеди он, ки исроилиён аз гуноҳи бутпарастии худ бармегарданд ва муносибатҳои худро бо Худо барқарор мекунанд, Мусо бо ҷидду ҷаҳд ба Худованд дуо мекард, ки онҳоро бубахшад ва раҳм кунад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Мусо аз рӯйгардонии мардум ба хашм омада, лавҳаҳои сангинро, ки Худо ба ӯ додааст, шикаст. Баъд боз чанд кори дигар кард. Аввалан, ӯ гусолаи тиллоиро сӯзонда, хок кард ва исроилиёнро маҷбур кард, ки оберо, ки ба он андохта буд, бинӯшанд, то нишон диҳад, ки бут – ҳеҷ аст. Дуюман, ӯ Ҳорунро сарзаниш карда, левизодагонро, ки ба Худо содиқ монда буданд, хонда, ба онҳо амр дод, ки онҳоеро, ки ба гӯсола саҷда мекарданд, бикушанд. Сеюмин, Мусо боз ба назди Худо баромад, аз Ӯ хоҳиш кард, ки мардумро бубахшад ва агар не, ӯро низ бо ҳама нобуд созад (оят. 15-35).

Дарсҳои Худо:

Оят.15-20. Аз шунидани шодии пурғавғои одамоне, ки аҳди Худоро вайрон карданд, Мусо аз хашм пур шуд. Вай ба бошишгоҳ даромада, бутро вайрон карда, ба одамон беарзиш будани онро нишон дод. Биёед, мисли Мусо кӯшиш кунем, ки дили Худоро нисбати ин ҷаҳон эҳсос кунем, мушкилоти дигаронро ҳамчун мушкилоти худамон ҳисоб карда, барои одамон дуо гӯем.

Дуо: Худованди Меҳрубон, ба мо дилҳое ато кун, ки тавоноии самимона бо мардум ҳамдардӣ кардан ва дар ҳаққи онҳо дуо карданро дошта бошем. Омин.

Хуруҷ 33:1-11

1 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Роҳсипор шуда, аз ин ҷо баро, — ту ва ин қавме ки аз замини Миср баровардаӣ, сӯи замине ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрда, гуфтаам: „Онро ба насли ту хоҳам дод“, — 2 Ва фариштае пешопеши ту хоҳам фиристод, ва канъониён, амӯриён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро бадар хоҳам ронд, — 3 Сӯи замине ки шир ва асал дар он ҷорист; зеро ки Ман дар миёни шумо нахоҳам рафт, чунки шумо қавми гарданкаш ҳастед, мабодо шуморо дар аснои роҳ маҳв кунам». 4 Ва ҳамин ки қавм ин сухани бадро шуниданд, мотам гирифта, ҳеҷ яке зебу зинати худро бар худ нагузоштанд. 5 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил бигӯ: „Шумо қавми гарданкаш ҳастед; агар Ман лаҳзае дар миёни шумо биравам, шуморо маҳв менамоям. Ва алҳол зебу зинати худро аз худ дур созед, ва Ман мебинам, ки бо шумо чӣ кунам“». 6 Ва банӣ-Исроил зебу зинати худро аз кӯҳи Ҳӯриб аз худ дур карданд. 7 Ва Мусо хаймаи худро гирифта, берун аз ӯрдугоҳ, дур аз ӯрдугоҳ барафрошт, ва онро хаймаи ҷомеъ номид; ва ҳар касе ки толиби Худованд буд, сӯи хаймаи ҷомеъ, ки берун аз ӯрдугоҳ буд, мебаромад. 8 Ва ҳангоме ки Мусо сӯи хайма мебаромад, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ меистоданд, ва аз ақиби Мусо то даме ки ӯ ба хайма медаромад, нигоҳ мекарданд. 9 Ва ҳангоме ки Мусо ба хайма медаромад, сутуни абр фурӯд омада, ба дари хайма меистод, ва Ӯ бо Мусо сухан меронд. 10 Ва ҳангоме ки тамоми қавм сутуни абри ба дари хайма истодаро медиданд, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ саҷда мебурданд. 11 Ва Худованд ба Мусо рӯ ба рӯ сухан меронд, чунон ки касе бо ёри худ сухан меронад; ва ӯ ба ӯрдугоҳ бармегашт, ва хизматгузори ӯ, Еҳушаъ ибни Нуни ҷавон, аз хайма дур намешуд.

Марҳамати Худо дар вақти ғазаб

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Бо сабаби гуноҳи бутпарастии мардум, Худои Таоло, Худаш онҳоро роҳнамоӣ накард, балки фариштаи Худро фиристод (оят.1-6).

Мусо бо хоҳиши барқарор кардани муносибатҳои вайроншудаи байни мардум ва Худо, дар беруни бошишгоҳи ҳаймаи вохӯриро барпо кард ва дар он ҷо дуо карданро давом дод, ки Худованд бар исроилиён марҳамат ва раҳм кунад. Исроил шарманда шуда, марҳамати Худои Таолоро меҷуст. Вақте ки сутуни абр ба сӯи даромадгоҳи ҳайма мефуромад, яҳудиён ҳар яке дар назди ҳаймаи худ, бархоста ба Худо саҷда мекарданд. Инро дида, Худованд боз ба воситаи Мусо бо онҳое, ки Ӯро меҷӯстанд, сӯхан меронд (оят. 7-11).

Хислати Худо:

Оят. 5. Дуои фидокоронаи Мусо ва тавбаи самимии мардум ба дили Худо таъсир кард. Худои Таоло нисбат ба одамоне, ки мисли кӯдакон ба Наздаш меоянд, аз гуноҳи кардаашон сахт тавба мекунанд, таҳаммул менамояд. *Оё рӯҳи шумо ба қадри кофӣ бенаво ва бечора аст, то ки Худованд тавонад шуморо мисли падар ба оғӯш кашад?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 7-11. Мусо ҳаймаро дар он ҷое, ки мехост бо Худо мулоқот кунад, берун аз бошишгоҳ гузошт. Ва Худованд ба он ҷо фуруд меомад ва бо Мусо ҳамчун дӯст сухан меронд. *Оё шумо мекӯшед, ки ҳар рӯз бо Худо мулоқот кунед? Муносибати шумо бо Ӯ, то чӣ андоза наздик аст?*

Дуо: Худовандо, ба мо ёрӣ деҳ, ки дар тамоми рӯзҳои умрамон бо Ту муносибати наздик ва боваринок дошта бошем. Омин.

8-август, *пан.*

Хуруҷ 33:2-23

12 Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Инак, Ту ба ман мегӯӣ: „Ин қавмро бибар“, вале Ту маро огоҳ накардаӣ, ки ҳамроҳи ман киро мефиристӣ, агарчи гуфтаӣ: „Ман туро ба номат шинохтаам, ва ту манзури назари Ман шудаӣ“. 13 Ва алҳол, агар ман манзури назари Ту шуда бошам, лутфан, роҳҳои Худро ба ман маълум намо, то ки Туро бишносам ва манзури назари Ту гардам; ва Ту ба эътибор гир, ки ин мардум қавми Ту ҳастанд». 14 Ва Ӯ гуфт: «Худам хоҳам омад, то ки ба ту оромӣ бахшам». 15 Ва ба Ӯ гуфт: «Агар Худат наоӣ, моро аз ин ҷо набар. 16 Зеро, аз чӣ маълум шавад, ки ман ва қавми Ту манзури назари Ту шудаем? Оё на аз он ки Ту бо мо биёӣ? Ва дар он сурат ман ва қавми Ту аз ҳамаи қавмҳое ки дар рӯи замин ҳастанд, мумтоз хоҳем шуд». 17 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин корро низ, ки гуфтаӣ, Ман хоҳам кард, зеро ки ту манзури назари Ман шудаӣ, ва Ман туро бо номат шинохтаам». 18 Ва ӯ гуфт: «Лутфан, ҷалоли Худро ба ман бинамой». 19 Ва Ӯ гуфт: «Ман тамоми ҷалолати Худро аз пеши ту мегузаронам, ва исми Худовандро пеши ту мехонам; ва карим мешавам ба ҳар кӣ сазовори карам аст, ва раҳим мешавам ба ҳар кӣ сазовори раҳм аст». 20 Ва Ӯ гуфт: «Ту рӯи Маро наметавонӣ бубинӣ, зеро ки одамизод наметавонад Маро бубинад ва зинда монад». 21 Ва Худованд гуфт: «Инак ҷое назди Ман аст: бар ин сахра биист. 22 Ва ҳангоме ки ҷалоли Ман гузар кунад, Ман туро дар шикофи сахра гузошта, бо кафи дасти Худ туро хоҳам пӯшонид, то даме ки бигзарам. 23 Ва ҳамин ки кафи дастамро дур кунам, ту қафои Маро хоҳӣ дид; вале рӯи Ман намудор нахоҳад шуд».

Ман худам меравам

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Мусо қаноатманд набуд, ки Худованд танҳо бо ӯ мулоқот мекунад. Ӯ марҳамати Худоро на танҳо барои худ, балки барои тамоми халқи Исроил мехост. Барои ҳамин ӯ аз Худованд хоҳиш кард, ки онҳоро ба замини Ваъдашуда набарад, агар Худо Худаш бо онҳо наравад. Худои Таоло ба дуои Мусо ҷавоб дода, ваъда дод, ки дархосташро иҷро мекунад. Он гоҳ Мусо аз Худованд хоҳиш кард, ки ҷалоли Худро нишон диҳад ва Худо бо марҳамат ба ин розӣ шуд (оят. 12-23).

Хислати Худо:

Оят. 12-27. Бо Мусо муносибати махсуси боваринок дошта, Худои Таоло ба хоҳиши ӯ гӯш дод, ки Исроилро то замини Ваъдашуда ҳамроҳӣ мекунад. Ба ҳамин монанд аз сабаби муносибати махсус ва наздики Худ бо Исо, Худо моро рад намекунад, балки моро ба фарзандӣ қабул карда, дар ҳаёт бо роҳҳои Худ роҳнамоӣ мекунад.

Дарсҳои Худо:

Оят. 15-17. Мусо равшан мефаҳмид, ки Исроил бе роҳнамоӣ ва назорати Худо зиндагӣ карда наметавонанд. Барои ҳамин ӯ аз Худованд бо ҷидду ҷаҳд илтиҷо мекард, ки халқи Исроилро тарк накунад. *Оё шумо мефаҳмед, ки бе Худо як рӯз ҳам зиндагӣ карда наметавонед?* Барои ҳамин, биёед мисли Мусо бо ҷидду ҷаҳд ва самимона ҳузури Худоро биҷӯем.

Дуо: Худовандо, ҳамеша бо мо бош ва ба мо кӯмак кун, ки аз Ту ҷудо нашавем. Омин.

9-август, *ҷум.*

Хуруҷ 34:1-17

1 Ва Худованд ба Мусо гуфт:
«Барои худ ду лавҳи сангин
мисли аввала битарош, ва Ман
суханонеро, ки бар алвоҳи авва-
лин буд, ва ту онҳоро шикастӣ,
бар ин алвоҳ хоҳам навишт. 2 Ва
барои субҳ тайёр бош, ва субҳгоҳ
ба кӯҳи Сино баро, ва дар он ҷо
бар қуллаи кӯҳ ба Ман мунтазир
биист. 3 Ва касе набояд бо ту
барояд, ва низ касе набояд дар
тамоми кӯҳ дида шавад; гӯсфан-
дон ва говон низ набояд дар рӯ ба
рӯи ин кӯҳ чаро кунанд». 4 Ва
Мусо ду лавҳи сангин мисли
аввала тарошид, ва бомдодон
бархоста, ба кӯҳи Сино баромад,
чунон ки Худованд ба ӯ амр
фармуда буд; ва ду лавҳи сан-
гинро ба дасти худ гирифт. 5 Ва
Худованд дар абр фурӯд омада,
дар он ҷо бо ӯ биистод, ва исми
Худовандро хонд. 6 Ва Худованд
аз пеши ӯ гузашта, нидо кард:
«Худованд, Худованд, Худои ра-
ҳим ва карим, собир ва пур аз
эҳсону вафо, 7 Ки марҳаматро
барои ҳазорон насл нигоҳ медо-
рад, гуноҳ ва маъсият ва хаторо
меомурзад, вале осиёнро беҷазо
намегузорад; барои гуноҳи пада-
рон писарон ва писарони писа-
ронро то насли сеюм ва чорум
ҷазо медиҳад». 8 Ва Мусо шито-
бон то ба замин хам шуда, саҷда
бурд, 9 Ва гуфт: «Агар ман манз-
ури назари Ту, эй Худованд, шу-
да бошам, бигзор Худованд дар
миёни мо равона шавад, зеро ки
онҳо қавми гарданкаш ҳастанд,
— ва Ту гуноҳҳо ва хатоҳои моро
биомурз, ва моро мероси Худ
гардон». 10 Ва Ӯ гуфт: «Инак, Ман
аҳд мебандам: пеши назари тамо-
ми қавми ту мӯъҷизоте ба амал
меоварам, ки дар тамоми дуньё
ва дар ҳамаи халқҳо ба амал
наомадааст; ва тамоми қавме ки
ту дар миёнашон мебошӣ, амали
Худовандро хоҳанд дид, зеро он
чи Ман барои ту мекунам, саҳм-
гин аст. 11 Он чиро, ки Ман ба ту
имрӯз амр мефармоям, риоят
намо; инак, Ман амўриён, канъо-
ниён, ҳиттиён, фариззиён, ҳивви-
ён ва ябусиёнро аз пеши ту бадар
хоҳам ронд. 12 Эҳтиёт намо, ки
бо сокинони замине ки ба он ҷо
меравӣ, аҳд набандӣ, мабодо дар
миёни шумо доме гардад, 13
Балки қурбонгоҳҳои онҳоро ха-
роб кунед, ва сутунҳои онҳоро
бишканед, ва Ашераҳои онҳоро
маҳв намоед, 14 Чунки ту набояд
ба худои дигаре саҷда барӣ, зеро
Худованд, ки исмаш ғаюр аст,
Худои ғаюр мебошад. 15 Мабодо
бо сокинони он замин аҳд бандӣ,
ки онҳо худоёни худро фосидона
пайравӣ намуда, барои худоёни
худ қурбонӣ мекунанд, ва туро
таклиф менамоянд, ва ту аз қур-
бонии онҳо мехӯрӣ, 16 Ва аз
духтарони онҳо барои писарони
худ мегирӣ, ва духтарони онҳо
худоёни худро фосидона пайравӣ
намуда, писарони туро фосид
мегардонанд, то ки худоёни он-
ҳоро пайравӣ кунанд. 17 Худоёни
рехта барои худ насоз.

Лавҳаҳои нав

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло ба Мусо фармуд, ки лавҳаҳои нав тайёр кунад ва ба кӯҳи Сино барояд. Дар ин ҷо, чунон ки ваъда дода буд, Худо ҷалоли Худро ба Мусо нишон дод. Дар ҷавоб ба дуои Мусо Худованд аҳди Худро бо халқи Исроил аз нав барқарор кард. Ҳангоми ворид шудан ба Қанъон, исроилиён бояд чуноне, ки Худованд таъкид карда аст: 1) бо сокинони он сарзамин аҳд набанданд; 2) бо бутпарастон издивоҷ накунанд; 3) ҳамаи он чиро, ки бо дини Қанъониён алоқаманд аст, нест кунанд (оят. 1-17).

Хислати Худо:

Оят. 14. Яке аз номҳои Худо – Рашккунанда мебошад. Комилан «рашк» дар ин ҷо маънои ҳолати эҳсосотро ифода мекунад, ки хоҳиши Худованд дар ҳаёти одамон Худои Ягона буданро ифода мекунад. Имрӯз Худои Таоло ба мо ҳам Худ ва муҳаббати Худро ато кардааст, ки шоҳиди ин Масеҳ мебошад. *Ҷавоби шумо ба ин муҳаббати бузурги Худо чӣ хел аст?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 12-17. Агар мо ба хости Худованд итоат кунем, қувват дорем, ки ба урфу одатҳои зарарноки ин ҷаҳон пайравӣ накунем. *Кадоме аз ин ду роҳро, шумо дар зиндагӣ интихоб кардаед? Ба кадом арзишҳо ва анъанаҳои ин ҷаҳони гирду атрофамон мо бояд махсус боэҳтиёт бошем? Аз кадом васвасаҳо бояд канорагирӣ кунем?*

Дуо: Худовандо, Ту муҳаббат ҳастӣ. Ташаккур барои муҳаббати бепоён ва сабри дарози Ту, вақте ки мо беитоатӣ ва якравӣ зоҳир мекунем. Омин

10-август, *шан.*

Хуруҷ 34:18-35

18 Иди фатирро риоят намо: ҳафт
рӯз, чунон ки ба ту амр фар-
мудаам, дар мӯҳлати муайяни
моҳи абиб фатир биҳӯр, зеро ки
дар моҳи абиб аз Миср берун
омадаӣ. 19 Ҳар раҳимкушо аз они
Ман аст, ва ҳар раҳимкушои
наринаи чорпои ту, хоҳ аз гов
бошад хоҳ аз гӯсфанд. 20 Ва
барои раҳимкушои ҳар барраe
фидия бидеҳ, ва агар фидия нади-
ҳӣ, гарданашро бишкан; барои
ҳар нахустзодаи писаронат фидия
бидеҳ. Ва ба ҳузури Ман тиҳи-
даст наоянд. 21 Шаш рӯз кор кун,
ва дар рӯзи ҳафтум истироҳат
намо; дар мавсими шудгор ва
дарав низ истироҳати шанберо
риоят намо. 22 Ва иди ҳафтаҳоро
дар мавсими дарави навбари ган-
дум ба ҷо овар; ва иди ҷамъ-
овариро дар гардиши сол. 23
Соле се маротиба тамоми нари-
наи ту бояд ба ҳузури Худованди
Парвардигор, Худои Исроил ҳо-
зир шаванд. 24 Зеро ки Ман
халқҳоро аз пеши ту бадар хоҳам
ронд, ва ҳудуди туро васеъ хоҳам
кард; ва ҳангоме ки ту соле се
маротиба омада, ба ҳузури Худо-
ванд Худои худ ҳозир мешавӣ,
ҳеҷ кас замини туро тамаъ
нахоҳад кард. 25 Хуни қурбонии
Маро бар хамиртуруш нарез, ва
қурбонии иди фисҳ то субҳ боқӣ
намонад. 26 Навбари аввалини
заминатро ба хонаи Худованд
Худои худ биёр, бузғоларо дар
шири модари он напаз». 27 Ва
Худованд ба Мусо гуфт: «Ту ин
суханонро бинавис, зеро ки му-
вофиқи ин суханон бо ту ва бо
Исроил аҳд бастаам». 28 Ва ӯ дар
он ҷо чил рӯз ва чил шаб назди
Худованд буд, нон нахӯрд ва об
нанӯшид; ва суханони аҳд, яъне
даҳ аҳкомро бар алвоҳ навишт.29
Ва ҳангоме ки Мусо аз кӯҳи Сино
фурӯд меомад, — ва ду лавҳи
шаҳодат дар дасти Мусо буд,
вақте ки ӯ аз кӯҳ фурӯд меомад,
— Мусо надонист, ки пӯсти чеҳ-
рааш, ба сабаби гуфтугӯи Худо
бо ӯ, медурахшид. 30 Ва Ҳорун
ва тамоми банӣ-Исроил Мусоро
диданд, ва инак, пӯсти чеҳрааш
медурахшид, ва аз наздик шудан
ба ӯ тарсиданд. 31 Вале Мусо
онҳоро хонд, ва Ҳорун ва ҳамаи
раисони ҷамоат назди ӯ баргаш-
танд; ва Мусо ба онҳо сухан
ронд. 32 Ва баъд аз он тамоми
банӣ-Исроил наздик омаданд, ва
ҳар он чиро, ки Худованд ба ӯ
дар кӯҳи Сино гуфта буд, ба онҳо
амр фармуд. 33 Ва ҳамин ки
Мусо ба онҳо сухан ронданро ба
анҷом расонид, бар рӯи худ парда
пӯшонид. 34 Ва ҳангоме ки Мусо
ба ҳузури Худованд медаромад,
то ки бо Ӯ гуфтугӯ кунад, пар-
дaро то вақти баромаданаш мека-
шид; ва баромада, он чиро, ки
амр карда шуда буд, ба банӣ-
Исроил мегуфт. 35 Ва банӣ-
Исроил чеҳраи Мусоро медид-
анд, ки пӯсти чеҳраи Мусо меду-
рахшад; ва Мусо боз пардаро бар
рӯи худ мепӯшонид, то вақте ки
барои сухан рондан бо Худо до-
хил шавад.

Худои Таоло аҳди Худро бо Исроил аз нав барқарор мекунад

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло аҳди Худро бо халқ, ки бо сабаби бутпарастии онҳо шикаста буд, барқарор кард (оят. 18-26).

Мусо дар давоми чиҳил рӯз бе истироҳат, хӯрок ва нӯшокӣ, суханони Худоро дар лавҳаҳои сангин менавишт. Вақте ки ӯ аз кӯҳ фуромад, чеҳрааш медурахшид, ин падидаи ғайриоддӣ набуд, ин инъикоси ҷалоли Худо ва тасдиқи он буд, ки мундариҷаи лавҳаҳо, дар ҳаққиқат Каломи Худо буданд (оят. 27-35).

Хислати Худо:

Оят. 19,20,26. Исроил бояд ҳамаи нахустзодагонро ба Худо диҳад. Ин қарор бояд ба одамон кӯмак мекард, ки дарк кунанд, ки онҳо ба Худованд тааллуқ доранд ва ҳаёти одамон, пурра аз Ӯ вобаста аст. *Оё дар қалби шумо ҷое ҳаст, ки шуморо водор месозад, ки ба Худо муқобилат кунед ва нигоҳ доштани ақидае, ки шумо ба худ тааллуқ доред?*

Оят. 21. Худо ба исроилиён фармуд, ки дар рӯзи ҳафтуми ҳафта истироҳат кунанд. Онҳо бояд фаҳманд, ки онҳо метавонанд танҳо бо Ӯ зиндагӣ кунанд. Мо низ бояд ба ин суханони Худованд гӯш диҳем, то тавонем, ки қувваи худро барқарор кунем ва самаранок меҳнат кунем.

Дуо: Худованди меҳрубон, шукрона мекунем, ки моро қабул мекунӣ. Дар тамоми паҳлуҳо ва зуҳуроташ Хӯҷаини зиндагии мо бош. Омин.

Хуруҷ 35:1-19

1 Ва Мусо тамоми ҷамоати
банӣ-Исроилро ҷамъ карда, ба
онҳо гуфт: «Ин аст суханоне
ки Худованд амр фармудааст,
ки онҳоро ба амал оваред: 2
Шаш рӯз кор кунед, ва рӯзи
ҳафтум, ки шанбеи оромии ко-
мили Худованд аст, барои
шумо муқаддас хоҳад буд; ҳар
кӣ дар он кор кунад, кушта
хоҳад шуд. 3 Дар ҳамаи мас-
канҳои худ дар рӯзи шанбе
оташ барнаафрӯзед». 4 Ва
Мусо ба тамоми ҷамоати банӣ-
Исроил сухан ронда, гуфт:
«Ин аст сухане ки Худованд
амр фармуда, гуфтааст: 5 Аз
ҷониби худ ҳадияе барои Ху-
дованд бигиред; ҳар касе ки
дилаш моил аст, бигзор ҳадияи
Худовандро биёрад: тилло, ва
нуқра, ва мис, 6 Ва лоҷвард, ва
арғувон, ва қирмиз, ва катони
нозук, ва пашми буз, 7 Ва пӯс-
ти қӯчқор, ки сурх бошад, ва
пӯсти тӯхс, ва чӯби ақоқиё, 8
Ва равған барои чароғҳо, ва
атриёт барои равғани тадҳин
ва барои бухури муаттар, 9 Ва
сангҳои ҷазъ ва сангҳои тарсеъ
барои эфӯд ва барои синабанд.
10 Ва ҳамаи донодилоне ки
дар миёни шумо ҳастанд, биг-
зор омада, он чиро, ки Худо-
ванд амр фармудааст, ба амал
оваранд: 11 Маскан, хаймааш
ва болопӯшаш, чангакҳояш ва
тахтаҳояш, ғалақаҳояш, сутун-
ҳояш ва пояҳояш, 12 Сандуқ
ва дастакҳояш, сарпӯш ва
пардаи ҷудокунанда, 13 Миз ва
дастакҳояш ва тамоми колояш,
ва нони тақдим, 14 Ва чароғдон
барои рӯшноӣ, ва колояш, ва
чароғҳояш, ва равған барои
рӯшноӣ, 15 Ва қурбонгоҳи бу-
хур ва дастакҳояш, ва рав-ғани
тадҳин, ва бухури муаттар, ва
пардаи дар барои даромадгоҳи
маскан, 16 Қурбонгоҳи қур-
бонии сӯхтанӣ ва панҷараи ми-
синаш, дастакҳояш ва тамоми
асбобаш, ва лаган ва пояаш, 17
Пардаҳои саҳн, сутунҳояш ва
пояҳои онҳо, ва пардаи дарво-
заи саҳн, 18 Меххҳои маскан, ва
меххҳои саҳн, ва танобҳои онҳо,
19 Либоси хизматӣ барои хиз-
мат кардан дар қудс, либоси
муқаддас барои Ҳоруни коҳин
ва либоси писаронаш барои ка-
ҳонат».

Фармон барои рӯзи шанбе

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Мусо ба исроилиён амри Худоро дар бораи риоя кардани рӯзи шанбе расонд, ки ин нишонаи он буд, ки Худои Таоло Исроилро аз дигар халқҳои ҷаҳон, ҳамчун халқи Худ ҷудо кардааст (оят.1-3).

Пас аз ин Мусо ба мардум дар бораи фармони Худованд хабар дод, ки маблағи заруриро барои сохтмони хайма ва лавозимоти он ҷамъ кунанд. Бо ҳамин, калимаҳои «ҳар кас мувофиқи ҳаракати худ» нишон медиҳанд, ки қурбониҳо набояд маҷбурӣ оварда шаванд, балки ҳар кас метавонад онро мувофиқи дили худ кунад (оят.4-19).

Хислати Худо:

Оят.2,3. Худо – Хӯҷаини рӯзи шанбе. Бинобар ин Ӯ бе дамгирӣ хизмати доимиро талаб намекунад. Баръакс, Худованд ба мо амр мекунад, ки барои истироҳат ва оромӣ вақт ҷудо кунем. *Ҳамчун фарзандони Худо, оё шумо аз меҳнатҳои худ истироҳат мекунед, чунон ки Ӯ ба шумо фармудааст?*

Оят.4-9. Худои Таоло ба исроилиён дар сохтан ва барқарор кардани хайма имконият дод, умедвор аз он, ки ихтиёран худ ва молу мулки худро ба Ӯ мебахшанд, ки молу мулки зиёде доштанд(Хуруҷ. :21,22;11:1,2;12:35,36). *Оё шумо ихтиёран ба Худо хизмат ва хайрияҳо мекунед?*

Дуо: Падари Осмонӣ, мо худ ва ҳар он чи ки дорем, ба Ту боварӣ мекунем ва Туро барои маъбаде, ки дар дилҳои мо барпо кардаи, шукр мегӯем. Омин.

Хуруҷ 35:20-29

20 Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил аз пеши Мусо баромаданд. 21 Ва ҳар касе ки дилаш моил буд, ва ҳар касе ки рӯҳаш ӯро далолат менамуд, омада, ҳадияи Худовандро барои кори хаймаи ҷомеъ, ва барои тамоми хизмати он, ва барои либосҳои муқаддас меоварданд. 22 Ва мардон бо ҳамроҳии занон, ҳар касе ки дилаш моил буд, ҳалқаҳои бинӣ ва гӯш, ва ангуштарин ва гарданбанд, ҳар навъ колои тилло меоварданд, ҳар касе ки мехост пешкаши тилло барои Худованд биёрад. 23 Ва ҳар касе ки лоҷвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз, ва пӯсти қӯчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тӯҳс дошт, онро меовард. 24 Ҳар касе ки мехост нуқра ва мис ҳадия кунад, онро ҳамчун ҳадияи Худованд меовард; ва ҳар касе ки чӯби ақоқиё барои ҳар эҳтиёҷоти хизмат дошт, онро меовард. 25 Ва ҳар зани донодиле ки бо дастҳои худ мересид, ресмони лоҷвард, ва арғувон, ва қирмиз ва катони нозукро меовард. 26 Ва ҳамаи заноне ки дилашон ба ҳикмат моил буд, пашми бузро мересиданд. 27 Ва раисон сангҳои ҷазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфӯд ва синабанд меоварданд, 28 Ва атриёт ва равған барои рӯшноӣ ва барои равғани тадҳин ва барои бухури муаттар. 29 Ҳамаи мардон ва занони банӣ-Исроил, ки дилашон моил буд барои ҳар коре биёранд, ки ба ҷо овардани онро Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, ҳадияи ихтиёрӣ барои Худованд меоварданд.

Бо хоҳиши иқрори дил

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Суханони Мусо ба дили мардум сахт таъсир кард ва онҳо бо шавқу ҳавас, ба овардани ҳадяҳои гуногун шурӯъ карданд. Онҳое, ки дар ҳама чиз моҳир буданд, худро ва истеъдодҳои худро ба Худованд мебахшиданд. Мардум дар кори Худо ихтиёран, бе маҷбурӣ, бо шодӣ ва ғайрат иштирок мекарданд (оят.20-29).

Дарсҳои Худо:

Оят.20-29. Мардум ба таври васеъ дарк мекарданд, ки гуноҳи содиркардаашон то чӣ андоза ҷиддӣ ва то чӣ андоза бузург аст, бахшоиши додаи Худо барои онҳо. Аз ин рӯ, онҳо бо шукргузорӣ ва ҷидду ҷаҳд барои Худованд ҳадяҳо меоварданд. *Оё шумо кори Худоро бо ҷидду ҷаҳд ва дили шод иҷро мекунед?*

Оят. 22. Дар байни ҳадяҳое, ки исроилиён ба Худованд ҷамъ карда буданд, гӯшвораҳое буданд. Пештар мардум ҳамин гуна ҷавоҳиротҳо барои рехтани гӯсолаи тиллоӣ оварда буданд. Ин далел ҳақиқатеро нишон медиҳад, ки ҳама чиз ё истеъдодҳо барои хидмат ба Худо ва бут истифода мешаванд. *Шумо қувва ва вақти худро ба чӣ сарф мекунед? Оё шумо истеъдод ва сарватҳои худро, ки Худо ба шумо додааст, барои чизҳои хушку холӣ ва бефоида сарф намекунед?*

Дуо: Худовандо, мо марҳамати бузурги Туро дар ёд дорем! Ба мо кӯмак бикун, ки ҳар рӯз иродаи Туро бифаҳмем ва ба он итоат кунем. Омин.

Хуруҷ 35:30-36:7

30 Ва Мусо ба банӣ-Исроил
гуфт: «Диққат намоед, ки
Худованд Басалъил ибни Урӣ
ибни Ҳурро аз сибти Яҳудо бо
ном хондааст, 31 Ва ӯро аз
Рӯҳи Худо, аз ҳикмат ва фаҳм
ва дониш ва ҳар ҳунар пур
кардааст, 32 То ки санъатҳоро
омӯхта, бо тилло, нуқра ва мис
кор кунад, 33 Ва сангҳоро
барои мурассаъкорӣ ҳак на-
мояд, ва чӯбтарош гардида,
ҳар кори нафисро ба ҷо ова-
рад; 34 Ва қобилияти таълим-
диҳиро ба дили ӯ бахшидааст,
— ба дили ӯ ва Оҳолиоб ибни
Аҳисомок аз сибти Дон; 35 Ва
Ӯ онҳоро аз ҳикмати дил пур
кардааст, то ки амали ҳар ҳа-
ккок, ва зарбоф, ва гулдӯзи
матои лоҷвард ва арғувон ва
қирмиз ва катони нозук, ва
нассоҷро ба ҷо оваранд, яъне
иҷрокунандагони ҳар амал ва
санъаткорони бомаҳорат бош-
анд.

1 Ва Басалъил ва Оҳолиоб ва
ҳамаи мардони донодил, ки
Худованд ба онҳо ҳикмат ва
фаҳм бахшидааст, то ки барои
иҷрои ҳар амали хизмати қудс
моҳир бошанд, мувофиқи ҳар
он чи Худованд амр фарму-
дааст, кор хоҳанд кард». 2 Ва
Мусо Басалъил ва Оҳолиоб ва
ҳар каси донодилро, ки Худо-
ванд ба дили вай ҳикмат бахш-
ида буд, ҳар касеро, ки дилаш
моил буд ба кор шурӯъ нам-
ояд, ба иҷро кардани он даъват
намуд. 3 Ва тамоми ҳадияеро,
ки банӣ-Исроил ба-рои эҳ-
тиёҷоти хизмати қудс оварда
буданд, аз пеши Мусо гири-
фтанд, то ки кор кунанд, ва
ҳар субҳ боз назди ӯ ба таври
ихтиёрӣ ҳадияҳо меоварданд.
4 Ва ҳамаи доноёне ки ҳар
навъ кори қудсро ба ҷо меов-
арданд, ҳар яке аз ҷои хизмати
худ, ки бо он машғул буд,
омаданд, 5 Ва ба Мусо сухан
ронда, гуфтанд: «Қавм бештар
аз он чи барои иҷрои коре
лозим аст, ки Худованд ба ҷо
овардани онро амр фарму-
дааст, меоваранд». 6 Ва Мусо
амр фармуд, ва дар ӯрдугоҳ
ҷор зада, гуфтанд: «Мардон ва
занон дигар барои ҳадияи қудс
кор накунанд». Ва қавм аз
овардан даст кашиданд. 7 Ва
масолеҳ барои иҷрои тамоми
кор кифоят мекард, ва ҳатто
зиёдатӣ буд.

Бисёр коргарон ва ҳадяҳои фаровон

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо Басалъил ва Оҳолиобро ном бурда, онҳоро барои сохтмони хаймаи муқаддас уҳдадор интихоб кард. Барои ин Ӯ онҳоро аз Рӯҳи Худ пур карда, ба онҳо донишу маҳорати зарурӣ бахшид (35:30-35). Аз сабаби зиёд шудани маблағи ҷамъшуда, Мусо ба мардум фармуд, ки ҳадякуниро бас кунанд. Ин як мисоли равшани он аст, ки дар он ҷое, ки Худо қалби одамонро идора мекунад, ҳамеша фаровонӣ то ҳадде пур мешавад (36:2-7).

Хислати Худо:

35:31-35. Худои Таоло ба ҳар як инсон истеъдод ато кардааст. Ва ҳамаи онҳо барои офариниши он чизе, ки Худованд фармудааст, истифода бурда шуданд. *Худо ба шумо чӣ тӯҳфаҳо ва қобилият ато кардааст? Шумо онҳоро чӣ гуна ва барои чӣ истифода мекунед?*

***Дарсҳои Худо*:**

36:2. Кори Худо танҳо ё зери фишор анҷом дода намешавад. Аз ин рӯ, Мусо ҳамаи онҳоеро, ки «дилҳояшон ҷалб» карда шуда буд ба кор бо Басалъил ва Оҳолиоб меҳнат кунанд. *Шумо бо чӣ гуна ҷидду ҷаҳди дили худ, кори Худоро иҷро мекунед? Оё шумо бо одамон дар калисо ва дар ҷои кори худ ҳамкорӣ карда метавонед?*

Дуо: Худовандо, ба мо кӯмак кун, ки вазифаҳоеро, ки имрӯз ба мо вогузор кардаӣ, ихтиёран, бо шодмонӣ ва ҷидду ҷаҳд, бо эҳтиёт, ки ба мо ато кардаӣ, иҷро кунем. Омин.

Хуруҷ 36:8-19

8 Ва ҳамаи донодилон, ки бо кор
машғул буданд, даҳ чодири маск-
анро аз катони нозуки дутоба ва
лоҷвард ва арғувон ва қирмиз
сохтанд, ва каррубиёнро бар онҳо
бо бофти санъаткорона нақш кар-
данд. 9 Дарозии ҳар як чодир
бисту ҳашт зироъ, ва фарохии ҳар
як чодир чор зироъ буд; ҳамаи
чодирҳо ба як андоза буд. 10 Ва
панҷ чодирро ба якдигар пайванд
кард, ва панҷ чодири дигарро ба
якдигар пайванд кард. 11 Ва
тугмахонаҳо аз лоҷвард бар лаби
як чодире ки дар канори пай-
вандкунӣ буд, сохт; ва бар лаби
чодири канории пайвандкунии ду-
юм низ чунин сохт. 12 Панҷоҳ
тугмахона дар як чодир сохт, ва
панҷоҳ тугмахона дар канори чо-
дире ки дар пайвандкунии дуюм
буд, сохт; тугмахонаҳо дар рӯ ба
рӯи ҳамдигар буд. 13 Ва панҷоҳ
чангаки тилло сохт, ва чодирҳоро
бо чангакҳо ба якдигар пайванд
намуд, — ва маскан яклухт шуд.
14 Ва чодирҳо аз пашми буз сохт,
то ки хаймае бар маскан бошад;
ёздаҳ адад чунин чодирҳо сохт. 15
Дарозии ҳар як чодир сӣ зироъ, ва
фарохии ҳар як чодир чор зироъ
буд; ёздаҳ чодир ба як андоза буд.
16 Ва панҷ чодирро алоҳида, ва
шаш чодирро алоҳида пайванд
намуд. 17 Ва панҷоҳ тугмахона ба
лаби чодире ки дар канори пай-
вандкунӣ буд, сохт, ва панҷоҳ
тугмахона бар лаби чодири пай-
вандкунии дуюм сохт. 18 Ва
панҷоҳ чангаки мисин сохт, то ки
хаймаро пайванд намояд, ва он
яклухт шавад. 19 Ва болопӯше
барои хайма аз пӯстҳои қӯчқор, ки
сурх буд, сохт, ва болопӯше аз
пӯстҳои тӯҳс аз болои он.

Хаймаи муқаддас, ки дар итоаткорӣ сохта шудаат

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Коргарон хаймаро сохтанд. Сипас сарпӯшҳо тайёр карда шуданд, ки бояд онро аз шароити номусоиди биёбон муҳофизат кунанд. Худи хайма аз масолеҳи гаронбаҳо сохта шуда, бо карубиҳо оро дода шуда буд. Барои сохтани сарпӯшҳо, мӯйҳои буз ва пӯсти гӯсфанд истифода шуданд (оят. 8-15).

Дарсҳои Худо:

Оят. 8. Одамоне, ки дар болои рӯйпӯшҳо кор мекарданд, ҳунармандони моҳир буданд. Маҳз ба ҷо овардани дастурҳои Худо на танҳо шавқу ҳавас, балки маҳорати нозукро ҳам талаб мекард. Мо инчунин бояд кӯшиш кунем, ки дар коре, ки Худованд ба мо супурдааст, кордон бошем, то иродаи Ӯро содиқона ва бомуваффақият иҷро кунем ва аз пайи гапҳои мардум нашавем.

Оят. 8-19. Чанде пеш аз ин, исроилиён, ки худхоҳӣ зоҳир карда, гуноҳи вазнин карданд ва ба худ гӯсолаи тиллоӣ сохтанд. Аммо акнун, ки омурзиши Худоро ба даст оварданд ва ба иродаи Ӯ пайравӣ карданд, хайма сохтанд, ки дар он Худои Таоло сукунат хоҳад кард. Одам бо пайравӣ аз ҳавасҳои нопоки худ, худро ба ҳаёт бо бутҳое, ки бо Худо ҳеҷ умумият надоранд, маҳкум мекунад. Агар ӯ аз нафси худ даст кашад, ва ба Каломи Худо итоат кунад, ӯ то абад бо Офаридгор зиндагӣ хоҳад кард.

Дуо: Худовандо, мо ба Ту шукр мегӯем, ки имрӯз ба мо ҳикмат додӣ, то ки мо бо дили ҳалим ва итоаткор ба Ту хидмат кунем. Омин.

15-август, *пан.*

Хуруҷ 36:20-36

20 Ва тахтаҳо, ки меистод,
барои маскан аз чӯби ақоқиё
сохт. 21 Дарозии ҳар як тахта
даҳ зироъ буд, ва фарохии ҳар
як тахта — якуним зироъ. 22
Ва дар ҳар тахта ду дандонаи
мутавозии якдигар буд; дар
ҳамаи тахтаҳои маскан чунин
сохт. 23 Ва тахтаҳоро барои
маскан сохт: бист тахта барои
тарафи ҷанубӣ. 24 Ва чил пояи
нуқра зери бист тахта сохт: ду
поя зери як тахта барои ду
дандонаи он, ва ду поя зери
тахтаи дигар барои ду дан-
донаи он. 25 Ва барои тарафи
дигари маскан, барои тарафи
шимолии он бист тахта сохт.
26 Ва чил пояи нуқра барои
онҳо: ду поя зери як тахта, ва
ду поя зери тахтаи дигар. 27
Ва барои қафои маскан, ки
тарафи ғарбист, шаш тахта
сохт. 28 Ва барои гӯшаҳои
маскан, дар қафо, ду тахта
сохт. 29 Ва онҳо аз поён
пайваст карда шуд, ва аз боло
низ якҷоя дар як ҳалқа пайваст
гардид; бар ҳар ду, яъне барои
ҳар ду гӯша чунин сохт. 30 Ва
ба ҳамин тариқ ҳашт тахта
шуд, ва пояҳои нуқра барои
онҳо, ҷамъ шонздаҳ поя: ду
поя, ду поя зери ҳар як тахта.
31 Ва ғалақаҳо аз чӯби ақоқиё
сохт: панҷ адад барои тах-
таҳои як тарафи маскан, 32 Ва
панҷ ғалақа барои тахтаҳои
тарафи дигари маскан, ва панҷ
ғалақа барои тахтаҳои тарафи
қафои маскан, ба самти ғарб.
33 Ва ғалақаи миёнаро сохт, то
ки аз даруни тахтаҳо аз ин сар
то он сар бигзарад. 34 Ва
тахтаҳоро бо тилло пӯшонид,
ва ҳалқаҳои онҳоро, ки хона-
ҳои ғалақаҳо буд, аз тилло
сохт; ва ғалақаҳоро бо тилло
пӯшонид. 35 Ва пардае аз
лоҷвард ва арғувон ва қирмиз
ва катони нозуки дутоба сохт;
бо бофти санъаткорона онро
бо каррубиён сохт. 36 Ва
барои он чор сутун аз ақоқиё
сохт, ва онҳоро бо тилло пӯ-
шонид, ва илмакҳошон аз
тилло буд; ва барои онҳо чор
пояи нуқра рехт. 37 Ва пардае
барои даромадгоҳи хайма аз
лоҷвард ва арғувон ва қирмиз
ва катони нозуки дутоба бо
санъати гулдӯзӣ сохт. 38 Ва
панҷ сутуни онро бо илмак-
ҳошон сохта, сарҳо ва чам-
баракҳои онҳоро бо тилло
пӯшонид; ва панҷ пояи онҳо аз
мис буд.

Болорҳо ва парда барои хаймаи муқаддас

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Чорчӯби хаймаи муқаддас аз чӯби акатсия сохта шуда, бо тилло пӯшонда шуда буд (оят.20-34). Баъд коргарон ду парда: дохилӣ ва берунӣ сохтанд(оят. 35-38).

Дарсҳои Худо:

Оят. 20-38. Хаймаро ба таври рамзӣ метавон «қасри ҳаракаткунанда» номид, ки дар он Худо, Подшоҳи коинот сокин хоҳад шуд, ё «қасри бахт», ки дар он ҷо бо «зани» Худ, халқи Исроил зиндагӣ хоҳад кард. Аммо нигоҳ накарда ба ороишоти қимматбаҳо, дар монандӣ бо қасри боҳашамати фиръавн, ин хайма мисли хаймаи бенаво, ки дар биёбони чанголуд гум шуда буд. Аммо маҳз дар ҳамин манзил хоксорона, Худои Пурқудрат мехост сокин бошад, ки Ӯ бар худоёни Миср ва ҳокимони он доварӣ кард. Аз ин рӯ, хайма ҷое буд, пур аз ҷалол, ки дар ҳеҷ як қасри заминӣ дида намешавад. Бинои калисои мо шояд мисли хонаи гилин, камбағалона ба назар менамояд, ки дар гирду атрофи он биноҳои боҳашамат иҳота шудааст. Аммо агар Каломи Худо дар он сокин бошад, ки аъзоёни ҷамоат ба он итоат мекунанд, чунин калисо ба қасре табдил меёбад, ки дар он ҷо Худо ҳузур дорад. Аз ҳаҷм ва намуди бинои калисо аз ҳад зиёд ҳавас накунед! Итоаткории мо ба Каломи Худо, аз он муҳимтар аст, ки ба воситаи он ҷалоли Ӯ ба ҷамоат мерасад.

Дуо: Худои Муқаддас, мо кӯшиш мекунем, ки калисои худро ба ҷои истиқомати Ту, пур аз ҷалоли Ту гардонем. Омин.

Хуруҷ 37:1-16

1 Ва Басалъил сандуқе аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш дую ним зироъ, ва фарохияш якуним зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд. 2 Ва онро аз дарун ва аз берун бо тиллои холис пӯшонид, ва барои он гирдогирд афсари тилло сохт. 3 Ва барои он, бар чор гӯшаи он чор ҳалқаи тилло рехт: ду ҳалқа бар як паҳлуяш, ва ду ҳалқа бар паҳлуи дигараш. 4 Ва дастакҳо аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо тилло пӯшонид. 5 Ва он дастакҳоро ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои сандуқ ҳаст, дохил намуд, то ки сандуқ ба воситаи онҳо бардошта шавад. 6 Ва сарпӯше аз тиллои холис сохт, ки дарозияш дую ним зироъ, ва фарохияш якуним зироъ буд. 7 Ва ду каррубӣ аз тилло сохт; онҳоро яклухт, аз ду канори сарпӯш сохт. 8 Як каррубиро аз ин канор, ва каррубии дигарро аз он канор сохт; каррубиёнро аз худи сарпӯш бар ду канори он сохт. 9 Ва каррубиён болҳоро дар боло паҳн карда, сарпӯшро бо болҳои худ мепӯшониданд, ва рӯйҳошон сӯи якдигар буд; рӯйҳои каррубиён сӯи сарпӯш буд. 10 Ва мизе аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш ду зироъ, ва фарохияш як зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд. 11 Ва онро бо тиллои холис пӯшонид, ва гирдогирдаш афсари тилло сохт. 12 Ва ҳошияе гирдогирди он ба андозаи як қабза сохт, ва афсари тилло гирдогирди ҳошияи он сохт. 13 Ва чор ҳалқаи тилло барои он сохт; ва ҳалқаҳоро бар чор гӯшаи чор почаи он барқарор намуд. 14 Ҳалқаҳо ба баландии ҳошия мувофиқ буда, ҳамчун хонаҳои дастакҳо барои бардоштани миз хизмат мекард. 15 Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид, то ки барои бардоштани миз хизмат кунад. 16 Ва колоеро, ки бар миз бояд бошад, яъне табақҳои он, ва қошуқҳои он, ва тосҳои он, ва пиёлаҳои онро, ки ҳадияи рехтаниро ба воситаи онҳо мерезанд, аз тиллои холис сохт.

Сандуқ ва миз

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Басалъил сандуқ, ки рамзи тахти Худоро дошт ва миз барои нонҳои тақдимиро сохт. Ин ашёҳои муқаддас тавре тарҳрезӣ шуда буданд, ки коҳинон онҳоро бо тахтаҳои махсус ба осонӣ, аз ҷое ба ҷои дигар бурда метавонистанд. Худои Пурқудрат, ки Мисри пурқувватро дар ҳайрат монд, Худро фурӯтан кард, то «мусофир» гардад, ки халқи исроилиёнро ҳангоми саёҳат дар биёбон роҳнамоӣ кунад (оят. 1-16).

Хислати Худо:

Оят.1-9. Худо дар Каломи Худ сокин аст. Маркази хаймаи муқаддас, манзили Худо, Қудси Қудсҳо буд. Сандуқ, дар навбати худ «асоси» Қудси Қудсҳо буд. Дар маркази сандуқ лавҳаҳое буданд, ки дар он аҳкоми Худо навишта шудаанд. Ҳамаи инҳо ба иродаи тағйирнопазири Худованд шаҳодат медиҳанд, ки Худо мехост дар миёни халқи Худ ба воситаи Каломи Худ сокин бошад. Оё шумо мехоҳед, ки дар ҳама вақт ва дар ҳама ҷо, бо Худованд бошед? Ӯ дар Каломи Худ зиндагӣ мекунад!

Дарсҳои Худо:

Оят. 5,15. Ҳалқаҳо ва тахтаҳо барои ба ҳаракат даровардани сандуқ ва мизро осон мекарданд. Ин ихтироъ нишон медод, ки исроилиён дар биёбон мусофир буданд. Аммо на танҳо онҳо, балки мо низ имондорон ба Масеҳ, даъват карда шудаем, ки дар ин ҷаҳон мусофир бошем. Мо бояд омода бошем, ки дар ҳар вақт «хонаи» худро тарк кунем. Ва мо набояд аз ин тарсем! Худи Худо, ки ба хотири мо мусофир шуд, ҳамроҳи мо меравад.

Дуо: Худованд Исо, ба мо ёрӣ деҳ, ки ба Ту содиқ бошем ва Каломи Туро дар Қудси Қудсҳои дили худ нигоҳ дорем. Омин.

Хуруҷ 37:17-29

17 Ва чароғдоне аз тиллои холис сохт; чароғдонро яклухт сохт, ба тавре ки поя ва шохаҳои он, қуббаҳо, ғунчаҳо ва гулҳои он аз худи он буд. 18 Ва шаш шоха аз паҳлуҳои он берун меомад: се шохаи чароғдон аз як паҳлуяш, ва се шохаи чароғдон аз паҳлуи Дигараш. 19 Се қуббаи монанди гули бодом дар як шоха бо ғунча ва гул буд, ва се қуббаи монанди гули бодом дар шохаи дигар, бо ғунча ва гул; ҳамчунин дар шаш шохае ки аз чароғдон берун меомад. 20 Ва дар пояи чароғдон чор қуббаи монанди гули бодом бо ғунчаҳо ва гулҳои он буд. 21 Ва ғунчае зери ду шохаи он, ва ғунчае зери ду шохаи он, ва ғунчае зери ду шохаи он, — барои шаш шохае ки аз он берун меомад. 22 Ғунчаҳояш ва шохаҳояш аз худи он буданд, он куллиятан яклухт аз тиллои холис буд. 23 Ва ҳафт чароғаш ва анбӯрҳояш, ва маҷмарҳояшро аз тиллои холис сохт. 24 Онро бо тамоми колои он аз як киккар тиллои холис сохт. 25 Ва қурбонгоҳи бухурро аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш як зироъ, ва фарохияш як зироъ, яъне мураббаъ буд, ва қадаш ду зироъ; шохҳояш аз худаш буд. 26 Ва онро бо тиллои холис пӯшонид: бомаш ва деворҳояшро гирдогирд ва шохҳояшро; ва афсари тилло барояш гирдогирд сохт. 27 Ва ду ҳалқаи тилло барояш аз таги афсараш бар ду паҳлуяш, яъне бар ду тарафаш сохт, ҳамчун хонаҳои дастакҳо сохт, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд. 28 Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид. 29 Ва равғани тадҳини муқаддас, ва бухури муаттари пок сохт, ки бо санъати атрсозӣ сохта шуда буд.

Чароғдон ва қурбонгоҳ барои бухур

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Басалъил барои хаймаи муқаддас боз ду чизи муҳиме сохт. Чароғдон аз як порчаи тиллои сахт сохта шуда буд ва бояд пайваста месӯхт (оят. 17-24).

Қурбонгоҳи бухур охирин чизи хаймаи муқаддас аст. Аз коҳинон талаб карда мешуд, ки ҳамеша дар болои он бухур сӯзонанд, ки рамзи дуоҳои мардум ва садоқати онҳо ба Худост (оят. 25-29).

Дарсҳои Худо:

Оят. 17-24. Дар партави чароғдони ҳамешахомӯшнашаванда, коҳинон метавонистанд вазифаҳои худро дар хаймаи муқаддас иҷро кунанд. Тавасути ин рамз Худои Таоло мехост нишон диҳад, ки ба назди халқи Худ ҳамчун Нур омадааст ва бо онҳост (Забур.120:4; Юҳанно.8:12). *Оё шумо дар нури Каломи Худо ҳастед? Оё он дар дилатон пайваста месӯзад?*

Оят. 25-29. Вазифаи муҳими коҳинон ин буд, ки дар қурбонгоҳ бухур оваранд (30:7) ки бо дастури Худо сохта шудааст (30:34-38). Ин расму русум, ки рамзи пешкаши дуо ба Худои Таоло буд, бояд ҳамарӯза иҷро мешуд. *Оё шумо мунтазам «бухури» дуоҳои худро ба Худо пешкаш мекунед (Ваҳӣ.5:8; 8:3,4)? Чӣ гуна шумо, накҳати ҳузури Худоро дар ҳаёти худ паҳн мекунед?*

Дуо: Худовандо, ба мо тавоноӣ деҳ, ки тавре зиндагӣ кунем, ки накҳати Дуоҳо ба Ту паҳн шавад ва ҷалоли Туро ба ин ҷаҳон ошкор созем. Омин.

18-август, *якш.*

Хуруҷ 38:1-20

1 Ва қурбонгоҳи қурбонии
сӯхтаниро аз чӯби ақоқиё сохт,
ки дарозияш панҷ зироъ, ва
фарохияш панҷ зироъ, яъне
мураббаъ буд; ва қадаш се
зироъ. 2 Ва шохҳои онро бар
чор гӯшаи он сохт, ба тавре ки
шохҳояш аз худи он буд; ва
онро бо мис пӯшонид. 3 Ва
тамоми колои қурбонгоҳ: тос-
ҳо ва хокандозҳо ва косаҳо ва
чанголҳо ва маҷмарҳоро сохт;
тамоми колояшро аз мис сохт.
4 Ва барои қурбонгоҳ пан-
ҷарае аз мис ба сурати шабака
сохта, зери канораи он аз поён
то нисфи он гузошт. 5 Ва чор
ҳалқа бар чор гӯшаи панҷараи
мисин ҳамчун хонаҳо барои
дастакҳо рехт. 6 Ва дастакҳо
аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро
бо мис пӯшонид. 7 Ва дастак-
ҳоро ба ҳалқахое ки бар пах-
луҳои қурбонгоҳ буд, гузаро-
нид, то ки онро ба воситаи
онҳо бардоранд; онро аз тах-
таҳо дарунхолӣ сохт. 8 Ва
лагани мисин сохт, ки пояаш
низ мисин буд, аз оинаҳои
заноне ки назди даромадгоҳи
хаймаи ҷомеъ ҷамъ мешуданд.
9 Ва саҳнро сохт; ба тарафи
ҷанубӣ пардаҳои саҳн аз ка-
тони нозуки дутоба ба дарозии
сад зироъ буд; 10 Сутунҳои
онҳо бист адад, ва пояҳои онҳо
бист адад аз мис буд; илмак-
ҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо
аз нуқра буд. 11 Ва ба тарафи
шимолӣ сад зироъ; сутун-
ҳошон бист адад, ва пояҳошон
бист адад аз мис буд; илмак-
ҳои сутунҳо ва бандҳошон аз
нуқра буд. 12 Ва ба тарафи
ғарбӣ — пардаҳо панҷоҳ зироъ;
сутунҳошон даҳ адад, ва поя-
ҳошон даҳ адад буд; илмакҳои
сутунҳо ва бандҳошон аз нуқра
буд. 13 Ва ба тарафи офтоббарои
шарқӣ — панҷоҳ зироъ. 14
Пардаҳо барои як паҳлу понздаҳ
зироъ, сутунҳошон се адад, ва
пояҳошон се адад буд. 15 Ва
барои паҳлуи дуюм, аз ин тараф
ва аз он тарафи дарвозаи саҳн,
пардаҳо понздаҳ зироъ, сутун-
ҳошон се адад, ва пояҳошон се
адад буд. 16 Ҳамаи пардаҳои
саҳн гирдогирд аз катони нозуки
дутоба буд. 17 Ва пояҳои су-
тунҳо аз мис, илмакҳои сутунҳо
ва бандҳошон аз нуқра, ва
пӯшиши сарҳошон аз нуқра буд,
ва ҳамаи сутунҳои саҳн бо банд-
ҳои нуқра пайваст карда шуда
буд. 18 Ва пардаи дарвозаи саҳн
бо санъати гулдӯзӣ аз лоҷвард ва
арғувон ва қирмиз ва катони
нозуки дутоба сохта шуда буд;
ва дарозияш бист зироъ, ва қа-
даш ба фарохии панҷ зироъ
мувофиқи пардаҳои саҳн буд. 19
Ва сутунҳошон чор адад, ва
пояҳошон чор адад аз мис буд;
илмакҳошон аз нуқра, ва пӯ-
шиши сарҳошон ва бандҳошон
аз нуқра буд. 20 Ва ҳамаи ме-
ххои маскан ва саҳн гирдогирд
аз мис буд.

Ҳавлии хайма

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Басалъил қурбонгоҳ барои қурбонӣ сохт. Дар рӯи он, бояд ҳайвонеро ба Худои Таоло қурбонӣ мекарданд, ки онро шахсе, ки бо ягон роҳ гуноҳ карда буд меовард. Танҳо бо ин роҳ шахси гуноҳкор метавонист бахшоиши гуноҳро гирад.

Устоҳо инчунин як ҳавзи калони мисин барои шустушӯй сохтанд, ки барои коҳинон пеш аз иҷрои вазифаҳои худ шустан лозим буд. Пас аз ин, коргарони Худо пардаҳое сохтанд, ки маъбадро иҳота карда, онро аз ҷаҳони беруна ҷудо мекарданд ва ба ин восита, муқаддас будани ин маконро таъкид мекарданд (оят. 1 -20).

Дарсҳои Худо:

Оят. 8. Барои сохтани ҳавзи шустушӯй ва пояи он оинаҳои мисин ки занон оварда буданд, истифода мешуданд. Ҳеҷ кадоме аз маводе, ки барои хайма сохта шудааст, аз аввал тақдис карда нашудааст. Ҳамаи онҳо танҳо он вақт тақдис шуданд, ки Худои Таоло онҳоро қабул кард. Имрӯз низ, вақте ки мо ҷони худро ба Худо месупорем, Ӯ онро тақдис мекунад ва ба мо кӯмак мекунад, ки дар муқаддасӣ зиндагӣ кунем.

Оят. 9-20. Пардаҳое, ки саҳни ҳавлиро ташкил медоданд, хаймаи муқаддасро аз тамоми ҷаҳон ҷудо мекарданд ва нишон медиҳанд, ки ин ҷой барои ҳама дастрас нест. *Оё новобаста аз он, ки ҳамаи мо дар ҷаҳони гуноҳкор зиндагӣ мекунем, шумо дар доираи сарҳадҳои аз ҷиҳати рӯҳонӣ пок зиндагӣ мекунед? Барои шумо «ҳавлии хайма» чист, ки ҷамоати шуморо аз ҷаҳони беруна ҷудо кунад?*

Дуо: Худои Муқаддас, ҳарчанд он чизе, ки мо дорем, хурд ва ночиз аст, мо ҳамаашро ба дасти Ту месупорем ва боварӣ дорем, ки он сабаби муқаддаси иҷрои иродаи Ту хоҳад шуд. Омин.

Хуруҷ 38:21-31

21 Ин аст ҳисоботи маскан, маскани шаҳодат, ки бо амри Мусо, бо хизмати левизодагон, зери назорати Итомор ибни Ҳоруни коҳин тартиб дода шудааст.
22 Ва Басалъил ибни Урӣ ибни Ҳур, аз сибти Яҳудо, ҳар он чиро, ки Худо ба Мусо амр фармуда буд,
сохт. 23 Ва бо ӯ Оҳолиоб ибни Аҳисомок, аз сибти Дон буд, ки вай ҳаккок ва зарбоф ва гулдӯз бар лоҷвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба буд. 24
Тамоми тиллое ки дар тамоми кори қудс ба кор бурда шуд, яъне тиллои инъом, бисту нӯҳ киккар ва ҳафтсаду сӣ сиқл, мувофиқи сиқли муқаддас буд. 25 Ва нуқраи саршумории ҷамоат сад киккар ва ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сиқл, мувофиқи сиқли муқаддас
буд. 26 Як беқаъ аз ҳар сар, яъне ним сиқл, мувофиқи сиқли муқаддас, аз ҳар нафаре ки аз саршуморӣ гузаштааст, аз синни бистсола ва болотар, ки ҷамъ шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафар
буданд. 27 Ва сад киккар нуқра барои рехтани пояҳои қудс ва пояҳои парда сарф шуд, — сад поя аз сад киккар, як киккар барои як поя.
28 Ва аз ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сиқл илмакҳо барои сутунҳо сохт, ва сарҳои онҳоро пӯшонид, ва бандҳо барои онҳо сохт. 29 Ва
миси инъом ҳафтод киккар ва ду ҳазору чорсад сиқл буд. 30 Ва аз он
пояҳои даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳи мисин, ва панҷараи мисини он, ва тамоми колои қурбонгоҳро сохт, 31 Ва пояҳои гирдогирди саҳн, ва пояҳои дарвозаи саҳн, ва ҳамаи меххои маскан, ва ҳамаи меххои гирдогирди саҳнро сохт.

Маводҳое, ки барои сохтани хайма истифода шуд

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Сохтмон ва таҷҳизонидани хаймаи муқаддас, манзили Худо, ниҳоят бомуваффақият анҷом ёфт. Барои кор миқдори зиёди маводи гаронбаҳоеро, ки исроилиён ихтиёран оварданд, инчунин истеъдод ва қобилиятҳои бисёри одамонро талаб мекард. Мусо ба Итомор фармуд, ки ҳисоб кунад, ки чӣ қадар маводҳои қимматбаҳо сарф шудааст. Натиҷа ҳайратовар буд, зеро одамоне, ки муҳаббат ва бахшоиши Худоро медонистанд, аз самими қалб ҳадяҳои саховатманд мекарданд (оят. 21-31).

Дарсҳои Худо:

Оят. 21-23. Басалъил ва Оҳолиоб сохтмони хаймаи муқаддасро назорат мекарданд. Итомор ва левизодагоне, ки ба ӯ ёрӣ медоданд, даромад ва сарфи маблағҳоро сабт мекарданд. Исроилиёни оддӣ низ ба кори умумӣ саҳм гузошта, хайрияҳои саховатмандона карданд. Ва гарчанде,ки Навиштаҳо танҳо пешвоёни сохтмонро номбар мекунад, дар паси онҳо бисёр коргарони Худо, ки барои мо номаълум буданд, истода, иродаи Худовандро иҷро мекарданд. Бар хилофи он чизе, ки дар ин ҷаҳон маълум аст, калисо набояд ба як ё якчанд роҳбарон такя кунанд. Танҳо он вақт ки тамоми ҷомеаи имондорон ба роҳнамоии Руҳулқудс итоат кунанд, вақте ки аъзоёни он, ба ҳамдигар эҳтиром доранд, ки қудрати олӣ Каломи Худост ва калисо метавонад дар ҳузури Худои Таоло рост бошад.

Дуо: Худои меҳрубон, мо калисои худро, хонаи Туро на аз рӯи маҷбурӣ ва ё аз рӯи ҳисси уҳдадорӣ месозем, балки бо муҳаббат ба Ту ва сипос барои марҳамате, ки Ту додаи, месозем. Омин.

Хуруҷ 39:1-21

1 Ва аз лоҷвард ва арғувон ва қирмиз либосҳои хизматӣ барои хизмат кардан дар қудс сохтанд; ва либосҳои муқаддас барои Ҳорун сохтанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 2 Ва эфӯдро аз тилло, лоҷвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт. 3 Ва лавҳаҳои нозук аз тилло сохтанд, ва риштаҳо аз он буриданд, то ки дар миёни лоҷвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозук бо бофти санъаткорона бибофанд. 4 Китфпӯшакҳои пайвастшаванда барои он сохтанд, ки бар ду канори он пайваст мешуд. 5 Ва тасмаи бандубасти он, ки бар он буд, бо ҳамон санъат аз худи он, яъне аз тилло, лоҷвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохта шуд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 6 Ва сангҳои ҷазъро дуруст карда, дар нигинхонаҳои тилло нишониданд, ва номҳои банӣ-Исроилро бо ҳакки мӯҳр бар онҳо ҳак намуданд. 7 Ва онҳоро бар китфпӯшакҳои эфӯд ҷойгир кард, то ки сангҳои ёдгорӣ барои банӣ-Исроил бошад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.8 Ва синабандро бо бофти санъаткорона, мисли бофти эфӯд, аз тилло, лоҷвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт. 9 Он мураббаъ буд; синабандро дуқабата сохтанд, дарозияш як ваҷаб ва фарохияш як ваҷаб, дуқабата. 10 Ва дар он чор қатор санг нишониданд: қатори лаъл, ёқути зард ва зумуррад — ин қатори якум буд. 11 Ва қатори дуюм: баҳрамон, ёқути кабуд ва алмос. 12 Ва қатори сеюм: ёқути тар, ақиқи сӯхта ва ҷамаст. 13 Ва қатори чорум: забарҷад, ҷазъ ва яшм; онҳо дуруст карда, дар нигинхонаҳои тилло нишонида шуда буд. 14 Ва ин сангҳо бо номҳои банӣ-Исроил, яъне дувоздаҳ адад бо номҳои онҳо буд; бо ҳакки мӯҳр, ҳар яке ба номи худаш, барои дувоздаҳ сибт буд. 15 Ва бар синабанд занҷирҳо ба шакли танобе, бо санъати бофти морпеч, аз тиллои холис сохтанд. 16 Ва ду нигинхонаи тилло ва ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва ду ҳалқаро ба ду канори синабанд андармон карданд. 17 Ва он ду занҷири морпечи тиллоро бо ин ду ҳалқа бар канорҳои синабанд андармон карданд. 18 Ва ду сари дигари ду занҷири морпечро ба ду нигинхона пайванд намуда, бар китфпӯшакҳои эфӯд, ба тарафи абраи он андармон карданд. 19 Ва боз ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва онҳоро бар ду канори синабанд, ба он лабаш, ки ба тарафи астари эфӯд аст, андармон карданд. 20 Ва боз ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва онҳоро бар ду китфпӯшаки эфӯд аз поён, аз тарафи абраи он, назди пайвандшавии он, аз болои тасмаи эфӯд андармон карданд. 21 Ва синабандро аз ҳалқаҳояш ба ҳалқаҳои эфӯд бо риштаи лоҷвард банд карданд, то ки он бар тасмаи эфӯд бошад, ва синабанд аз эфӯд ҷудо нашавад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Либосҳои муқаддас

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Коҳинон, ки дар назди Худо меистоданд, ҳамчун намояндагони мардум, бояд либоси махсус мепӯшиданд. Ҳунармандони моҳир онро, мисли хаймаи муқаддас, маҳз мувофиқи дастури Худо сохтанд. Ҷамъияти халқи Исроил бадкориҳои гузаштаи бутпарастии худро партофта, ба халқи имондор ва итоаткор ба Каломи Худо табдил ёфт (оят.1-21).

Дарсҳои Худо:

Оят.1. Либоси коҳинон муқаддас буд, яъне аз ҷониби Худо ҷудо карда шуда буд. Либосҳое ки мо имрӯз мепӯшем низ бояд муқаддас бошанд. Ҳамчун фарзандони Худованд, мо даъват карда шудаем, ки ҳаррӯз «либосҳои муқаддаси» марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунем (Қӯлассиён.3:12).

Оят.2-7. Саркоҳинон ки эфӯд дар бар карда, ба Қудси Қудсҳо даромада, дар симои ӯ халқ дар пеши Худои Муқаддас меистод, аз тамоми халқи Исроил фарқ надошт. Имрӯз Намояндаи мо дар назди Худои Таоло, Исои Масеҳ аст. Тавассути қурборнии Ӯ мо ҳақ дорем, ки ҳар вақт ва дар ҳама ҷо ба тахти файзи Худо наздик шавем.

Дуо: Худои Муқаддас, ба мо чун коҳинони Ту ёрӣ деҳ, то дар пеши ин ҷаҳон далерона, ба Ту итоаткор бошем. Омин.

Хуруҷ 39:22-43

22 Ва ридои эфӯдро бо санъати бофтагарӣ комилан аз лоҷвард сохт. 23 Ва чоки ридоро дар миёнаи он мисли чоки ҷавшан сохт; лаблӯлае гирдогирди чокаш буд, то ки надаррад. 24 Ва дар лаби домани ридо анорҳо аз лоҷвард ва арғувон ва кирмизи дутоба сохтанд. 25 Ва зангӯлачаҳои тилло аз тиллои холис сохтанд, ва зангӯлачаҳоро дар миёни анорҳо, бар домани ридо гузоштанд, гирдогирди он, дар миёни анорҳо. 26 Зангӯлача ва аноре, зангӯлача ва аноре дар лаби домани ридо гирдогирди он барои хизмат кардан, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 27 Ва пероҳане аз катони нозук, бо санъати бофтагарӣ барои Ҳорун ва писаронаш сохтанд; 28 Ва аммомае аз катони нозук, ва кулоҳҳои зебое аз катони нозук, ва эзорҳои катон аз катони нозуки дутоба; 29 Ва камарбанде аз катони нозуки дутоба ва лоҷвард ва арғувон ва қирмиз, бо санъати гулдӯзӣ, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 30 Ва лавҳаи афсари муқаддасро аз тиллои холис сохтанд, ва бар он хатте мисли ҳакки мӯҳр навиштанд: «Муқаддас аст барои Худованд». 31 Ва бар он риштаи лоҷварде андармон карданд, то ки аз боло ба аммома бибанданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 32 Ва тамоми кори маскани хаймаи ҷомеъ ба анҷом расид; ва банӣ-Исроил онро сохтанд, мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд; 33 Ва маскани хаймаро назди Мусо оварданд, бо тамоми колояш, чангакҳояш, тахтаҳояш, ғалақаҳояш ва сутунҳояш ва пояҳояш; 34 Ва болопӯш аз пӯстҳои қӯчқор, ки сурх буд, ва болопӯш аз пӯстҳои тӯҳс, ва пардаи ҷудокунанда; 35 Ва сандуқи шаҳодат ва дастакҳояш, ва сарпӯш; 36 Ва миз, ва тамоми колояш, ва нони тақдим; 37 Ва чароғдони пок, ва чароғҳояш, яъне, чароғҳои ҷо ба ҷо гузошташуда, ва тамоми колояш, ва равған барои рӯшноӣ; 38 Ва қурбонгоҳи тилло, ва равғани тадҳин, ва бухури муаттар, ва пардаи даромадгоҳи хайма; 39 Ва қурбонгоҳи мисин, ва панҷараи мисинаш, ва дастакҳояш, ва лаган ва пояҳояш; 40 Ва пардаҳои саҳн, ва сутунҳояш ва пояҳояш, ва пардаи дарвозаи саҳн, ва танобҳояш ва меххояш, ва тамоми колои хизмати маскан барои хаймаи ҷомеъ; 41 Ва либосҳои хизматӣ барои хизмат кардан дар қудс, ва либосҳои муқаддас барои Ҳоруни коҳин, ва либосҳои писаронаш барои каҳонат кардан. 42 Мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, банӣ-Исроил тамоми корро ба ҷо оварданд. 43 Ва Мусо тамоми корро аз назар гузаронид, ва инак онҳо онро, ончунон ки Худованд амр фармуда буд, ба ҷо оварданд; ва Мусо онҳоро баракат дод.

Чунон, ки Худованд амр фармуд, онҳо низ ҳамон тавр карданд

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Сохтмони хайма ва дӯхтани либоси коҳинон ба анҷом расид. Пас аз он ки боварӣ ҳосил кард, ки ҳамаи корҳо мувофиқи дастурҳои Худо анҷом дода шуда аст, Мусо ба ҳамаи иштирокчиёни он баракат дод (оят. 22-43).

Дарсҳои Худо:

Оят. 32-43. Мусо хайма ва лавозимоти онро аз назар гузаронд ва боварӣ ҳосил кард, ки ҳама чиз бо фармони Худо мувофиқ аст, ба коргарон баракат дод. Ба қарибӣ Худованд месанҷад, ки оё «хаймаи» макони Ӯ дар дили мо сохта шуда аст ё не, чунон «Худованд фармон дода аст». Ва он гоҳ Ӯ барои мо байни баракат ё хашм интихоб хоҳад кард. Ин ба калисои мо низ дахл дорад. Барои Худо муҳим аст, ки оё ҳамаи мо як ҷомеаи солимеро ташкил медиҳем, ки ба Ӯ писанд ояд. Аз ин рӯ, ба ҷои он ки кӯшишҳои худро ба ҷустуҷӯи усулҳои сунъии рушди калисо ди калисо равона кунем, мо бояд танҳо Каломи Худоро бо ҳавас гӯш кунем ва ба он пайравӣ кунем.

Дуо: Худои Бузург, моро баракат деҳ ки тавре зиндагӣ кунем, дар рӯзи омадани Ту аз лабони Ту ҳамду сано шунавем! Омин.

22-август, *пан.*

Хуруҷ 40:1-16

1 Ва Худованд ба Мусо сухан
ронда, гуфт: 2 «Дар рӯзи яку-
ми моҳи якум маскани хаймаи
ҷомеъро барпо намо. 3 Ва дар
он ҷо сандуқи шаҳодатро би-
мон, ва пардаро бар сандуқ
паҳн намо. 4 Ва мизро дохил
карда, лавозимоташро ба тар-
тиб овар; ва чароғдонро даро-
варда, чароғҳояшро барафрӯз.
5 Ва қурбонгоҳи тиллои буху-
рро пеши сандуқи шаҳодат
бимон, ва пардаи даромадгоҳи
масканро биовез. 6 Ва қур-
бонгоҳи қурбонии сӯхтаниро
пеши даромадгоҳи маскани
хаймаи ҷомеъ бимон. 7 Ва
лаганро дар миёни хаймаи
ҷомеъ ва қурбонгоҳ бимон, ва
об дар он бирез. 8 Ва саҳнро
гирдогирд барпо намо, ва пар-
даи дарвозаи саҳнро биовез. 9
Ва равғани тадҳинро гирифта,
масканро бо ҳар он чи дар он
аст, тадҳин намо, ва онро бо
тамоми колояш тақдис кун, ва
он муқаддас хоҳад шуд. 10 Ва
қурбонгоҳи қурбонии сӯхта-
ниро бо тамоми колояш та-
дҳин намо, ва қурбонгоҳро
тақдис кун; ва ин қурбонгоҳ
қудси қудсҳо хоҳад шуд. 11 Ва
лаган ва пояашро тадҳин намо,
ва онро тақдис кун. 12 Ва Ҳорун
ва писаронашро ба даромадгоҳи
хаймаи ҷомеъ наздик биёр, ва
онҳоро дар об ғусл деҳ. 13 Ва
Ҳорунро либоси муқаддас бипӯ-
шон, ва ӯро тадҳин намо, ва ӯро
тақдис кун, то ки барои Ман
каҳонат намояд. 14 Ва писарони
ӯро наздик биёр, ва онҳоро пе-
роҳанҳо бипӯшон. 15 Ва онҳоро
тадҳин намо, чунон ки падара-
шонро тадҳин кардӣ, то ки
барои Ман каҳонат намоянд; ва
тадҳин ёфтани онҳо барои каҳо-
нати абадӣ дар наслҳои онҳо
хоҳад буд». 16 Ва Мусо ба амал
овард;ончунон ки Худованд ба
ӯ амр фармуда буд, ба ҷо овард.

Фармони Худованд барои сохтани хайма

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо дастурҳои дақиқ дод, ки кай ва чӣ тавр хаймаи ҷамъомадро барпо кардан ва чӣ гуна лавозимоти онро дар дохили он ҷойгир кардан лозим аст. Он гоҳ Ӯ фармуд, ки хайма ва коҳинон тақдис карда шаванд ва онҳоро бо равған тадҳин кунанд (оят. 1-16).

Хислати Худо:

Оят. 9-15. Худо ба Мусо фармон дод, ки коҳинон, хайма ва ашёҳои онро бо равған тадҳин кунад, ва ҳамчунин Ҳорун ва писарони ӯро ба хидмат ба Худо тайёр карда, ҷудо кунад. Ҳеҷ кас ё чизе агар муқаддас набошад, наметавонад, барои хидмати Худо мувофиқ бошад. Аз ин рӯ, муҳим нест, ки шахс ё бино то чӣ андоза хуб аст ё даъват ё ваҳйӣ калисо то чӣ андоза бузург набошад. Агар одамоне, ки ин калисоро ташкил медиҳанд, муқаддас набошанд, ин гуна ҷамоатро Худо истифода бурда наметавонад.

Дарсҳои Худо:

Оят. 9-11. Агар чизе, новобаста аз он, хоҳ тилло, хоҳ нуқра ё мис, тавассути тадҳин бо равған муқаддас карда мешавад, он дастоварди муқаддаси Худо мегардад. Ҳар як одам – танҳо хок аст. Аммо вақте, ки Худои Таоло рӯҳро дар мо эҳё мекунад ва мо дар асоси Каломи Ӯ зиндагӣ карданро сар мекунем, Худои Муқаддас моро ҳамчун коргарони Худ истифода мебарад.

Дуо: Худованди Пурқудрат, Ту хуб медонӣ, ки дар куҷо мо бояд бошем, ки Ту моро ҳамчун асбоби даркорӣ истифода барӣ. Ба мо кӯмак расон, ки муқаддас буда, ба даъвати Ту тайёр бошем. Омин.

Хуруҷ 40:17-38

17 Ва дар моҳи аввали соли дуюм,
дар рӯзи якуми моҳ, маскан барпо
гардид. 18 Ва Мусо масканро бар-
по намуд, ва пояҳояшро гузошт, ва
тахтаҳояшро барқарор кард, ва
ғалақахояшро ниҳод, ва сутун-
ҳояшро барпо намуд. 19 Ва хай-
маро бар маскан паҳн кард, ва
болопӯши хаймаро аз боло бар он
гузошт, чунон ки Худованд ба
Мусо амр фармуда буд. 20 Ва ша-
ҳодатро гирифта, дар сандуқ
гузошт, ва дастакҳоро ба сандуқ
пайваст намуд, ва сарпӯшро аз
боло бар сандуқ гузошт. 21 Ва
сандуқро ба маскан даровард, ва
пардаи ҷудокунандаро овехта, сан-
дуқи шаҳодатро рӯпӯш намуд,
чунон ки Худованд ба Мусо амр
фармуда буд. 22 Ва мизро дар
хаймаи ҷомеъ ба тарафи шимолии
маскан берун аз парда ҷойгир кард.
23 Ва бар он як даста нонро ба
ҳузури Худованд тартиб дод, чу-
нон ки Худованд ба Мусо амр
фармуда буд. 24 Ва чароғдонро дар
хаймаи ҷомеъ дар рӯ ба рӯи миз, ба
тарафи ҷанубии маскан гузошт. 25
Ва чароғҳоро ба ҳузури Худованд
барафрӯхт, чунон ки Худованд ба
Мусо амр фармуда буд. 26 Ва
қурбонгоҳи тиллоро дар хаймаи
ҷомеъ, пеши парда ҷойгир кард. 27
Ва бухури муаттар бар он сӯзонид,
чунон ки Худованд ба Мусо амр
фармуда буд. 28 Ва пардаи даро-
мадгоҳи масканро овехт. 29 Ва
қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро
пеши даромадгоҳи маскани хаймаи
ҷомеъ гузошт, ва қурбонии сӯх-
танӣ ва ҳадияи ордиро бар он
тақдим намуд, чунон ки Худованд
ба Мусо амр фармуда буд. 30 Ва
лаганро дар миёни хаймаи ҷомеъ ва
қурбонгоҳ гузошт, ва дар он барои
шустушӯй об рехт. 31 Ва Мусо ва
Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва
пойҳои худро аз он шустушӯ кар-
данд, 32 Вақте ки ба хаймаи ҷомеъ
даромада, ба қурбонгоҳ наздик
шуданд, шустушӯ карданд, чунон
ки Худованд ба Мусо амр фармуда
буд. 33 Ва саҳнро гирдогирди мас-
кан ва қурбонгоҳ барпо намуд, ва
пардаи дарвозаи саҳнро овехт, ва
Мусо корро ба анҷом расонид. 34
Ва абр хаймаи ҷомеъро пӯшонид,
ва ҷалоли Худованд масканро пур
кард. 35 Ва Мусо натавонист ба
хаймаи ҷомеъ дохил шавад, зеро
ки абр бар он сокин буд, ва ҷалоли
Худованд масканро пур карда буд.
36 Ва ҳангоме ки абр аз маскан
боло мебаромад, банӣ-Исроил дар
тамоми сафари худ роҳсипор ме-
шуданд. 37 Ва агар абр боло
намебаромад, то рӯзи боло барома-
дани он роҳсипор намешуданд. 38
Зеро ки абри Худованд бар маскан
рӯзона, ва оташ дар он шабона,
пеши назари тамоми хонадони
Исроил дар тамоми сафари онҳо
буд.

Ҳузури Худо

Пас аз он ки Мусо хаймаро насб кард, Худои Таоло дар абр ба он фуромад ва онро аз ҷалоли Худ пур кард.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Мусо, чунон ки Худо ба ӯ амр фармуд, хаймаи муқаддасро барпо кард онро ва коҳинонро тақдис кард (оят.17-33).

Абри зич ҳузури Худои Муқаддасро фаро гирифт ва он аз ҷалоли Худо пур шуд (оят. 34-38).

Хислати Худо:

Оят. 36-38. Хаймаи пур аз ҷалоли Худо рамзи он шудааст, ки Худованд ба халқи Худ ҷудонашаванда аст. Вай онро назорат мекунад ва ба исроилиён хабар медиҳад, ки исроилиён кай бояд ба роҳ раванд ва кай дар ҷои худ бимонанд. Худои бетаъғир имрӯз бо мост ва моро тавассути Рӯҳулқудс роҳнамоӣ мекунад. *Оё шумо ҳузури Худовандро дар ҳаёти худ ҳис мекунед? Оё шумо ба аҳкоми Ӯ итоат мекунед?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 17-33. Якчанд такрори ибораи «Мусо ончунон ки Худованд ба ӯ фармуда буд, ба ҷо овард», гувоҳӣ медиҳад, ки халқи Исроил ба тамоми аҳкоми Худо итоат мекарданд ва ба шарофати ин сохтмони хаймаи муқаддасро бомуваффақият анҷом доданд. Мо инчунин бояд равшан гӯем, ҳар яки мо ки дар беитоаткорӣ, мо дар иҷрои кори Худо муваффақ шуда наметавонем.

Дуо: Худовандо, мо тамоми таваккали худро ба Ту мегузорем, ки дар «биёбони», ин ҷаҳон сафар мекунем. Бо мо бимон ва ҳаракатҳои моро ҳидоят кун. Омин.

Чаро Исо то ҳол барнагашт?

Дар давоми зиёда аз 30 сол ҳаввориён ва дигар пешвоёни Калисо масеҳиёни аавалро бовар мекунонданд, ки Худованд базудӣ бармегардад. Бисёре аз имондорон аз он хавотир буданд, ки Ӯ «дер карда истодааст», на он ки ҳавворон хато кардаанд.

Масеҳиёни дар ҳайрат афтода ба ҷустуҷӯи ҷавобҳо ба саволҳои худ шурӯъ карданд. Ва он гоҳ дар саҳнаи таърихӣ «роҳбаладони рӯҳонӣ», ки сухандон буданд, бо «ҷавобҳои» тайёр пайдо шуданд, ки Петрус онро битъат номид. Мисли муаллимони бардурӯғе, ки ҳавворӣ Яҳудо дар бораи онҳо навишта буд, ин «муаллимони» ширинзабон баҳс мекарданд, ки ба имондорон иҷозат дода шудааст, ки гуноҳ кунанд, зеро ҳамаи гуноҳҳояшон аллакай бахшида шудааст ва суханони худро бо амалҳо тасдиқ мекарданд. Петрус онҳоро одамони фосиқ меномад, ки ба сӯи ҳалокат мераванд.

Ҳавворӣ ба ҳамаи масеҳиёне, ки ба таълимоти шубҳанок дучор мешаванд, муроҷиат карда, онҳоро даъват мекунад, ки аз имони ҳақиқӣ рӯй нагардонанд.

Ӯ хотиррасон мекунад, ки таърихи инсоният пур аз мисолҳое аст, ки Худо гуноҳро чӣ гуна доварӣ мекунад. Вақти омадани Масеҳ – дар дасти Худост. Ин рӯз бешубҳа фаро хоҳад расид ва масеҳиён набояд умедро аз даст диҳанд. Ба имондорон лозим аст, ки ҳама кори аз дасташон меомадаро кунанд, то «ба ҳузури Ӯ беайб ва пок дар осоиштагӣ зоҳир шаванд» (3:14).

Мавзӯъ

Таълимоти бардурӯғ дар бораи инҷили «нав» ба калисоҳо дар тамоми империяи Рум роҳ ёфтанд. Ҳавворӣ Петрус рафтани наздики худро дониста, номаи кӯтоҳ менависад, то имондоронро аз хатари гирифтор шудан ба тӯри муаллимони бардурӯғ, ки «озодӣ», эҳтимолан озодӣ аз меъёрҳои ахлоқӣ ваъда медиҳанд, огоҳ созад. Петрус онҳоро «ғуломони фасод» меномад, ки онҳо мағлуб шудаанд (2:19).

Ҳаворӣ имондоронро боварӣ мекунонад, ки Худои Таоло касонеро, ки асоси Инҷилро вайрон карда онро ба дини «ҳар чи мехоҳед, бикунед» табдил додаанд, албатта ҷазо хоҳад дод. Ӯ ба ногузир будани «рӯзи доварӣ ва ҳалокати одамони шарир» боварӣ дорад (3:7).

Петрус ба масеҳиён маслиҳат медиҳад, ки ба намунаи Исои Масеҳ ва дастуроти ҳаввориёнаш пайравӣ кунанд.

Ҷой барои амал

Ба таври мӯътамад муайян нашудааст, ки ин нома дар куҷо навишта шудааст ва ба кӣ муроҷиат кардааст. Аммо азбаски Петрус ишора мекунад: «Ин дуввумин номаест, ки ба шумо менависам», пас, эҳтимоли зиёд, гирандагони нома, ҳамон одамоне ҳастанд, ки Номаи Аввал ба онҳо муроҷиат карда шудааст, яъне ҷамъомадҳои имондорон дар панҷ вилояти осиёи хурд, дар империяи Рум ҷойгиранд.

2 Петрус 1:1-11

1 Шимъӯни Петрус, ки банда ва ҳаввории Исои Масеҳ аст, ба онҳое ки имони гаронбаҳоро мисли имони мо дар адолати Худои мо ва Исои Масеҳи Наҷотдиҳанда қабул карданд: 2 Файз ва осоиштагӣ дар шинохтани Худо ва Исои Худованди мо бар шумо фаровон бод. 3 Азбаски қуввати илоҳии Ӯ ҳамаи чизҳои барои ҳаёт ва парҳезгорӣ зарурро ба мо бахшидааст, ба воситаи шинохтани Ӯ, ки моро бо ҷалол ва камоли Худ даъват намудааст, 4 Ки бо онҳо ба мо ваъдаҳои бузург ва гаронбаҳо дода шудааст, то ки шумо ба воситаи онҳо шарики табиати илоҳӣ гардида, аз фасоди шаҳват, ки дар ҷаҳон ҳукмфармост, дур шавед, — 5 Бинобар ин шумо тамоми ҷидду ҷаҳди худро ба кор бурда, ба имони худ некӯкориро изофа намоед, ба некӯкорӣ — хирадмандиро, 6 Ба хирадмандӣ — порсоиро, ба порсоӣ — тоқатро, ба тоқат — парҳезгориро, 7 Ба парҳезгорӣ — бародардӯстиро ва ба бародардӯстӣ — муҳаббатро. 8 Агар ин сифот дар шумо ёфт шавад ва афзоиш ёбад, шумо дар шинохтани Худованди мо Исои Масеҳ бе муваффақият ва бе самар наҳоҳед монд; 9 Вале дар ҳар кӣ ин сифот ёфт нашавад, вай кӯр аст, яъне чашмонашро пӯшида, фаромӯш кардааст, ки гуноҳҳои пештараи ӯ татҳир шудаанд. 10 Аз ин рӯ, эй бародарон, беш аз пеш саъю кӯшиш намоед, ки даъват ва интихоби худро устувор гардонед ва агар ҳамин тавр рафтор кунед, ҳаргиз пешпо нахоҳед хӯрд, 11 Зеро ки бо чунин роҳ даромадгоҳи Малакути абадии Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ барои шумо бемалол кушода хоҳад шуд.

Даъватҳо ва интихобҳои худро боварӣ ҳосил кунед

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Бо Худо муносибати хуб дошта, масеҳиён бояд хислати Ӯро дар тарзи зиндагӣ инъикос кунанд. Барои ин, мо бояд тасдиқ кунем ки Худованд моро дар ҳақиқат интихоб ва даъват кардааст. Дар акси ҳол тамоми кӯшишҳои мо барои ба Ӯ монанд шудан бефоида хоҳад буд (оят. 1-11).

Хислати Худо:

Оят. 4. Худо ба мо ваъдаҳои гаронбаҳо ва бузург додааст. Онҳо ба имондорон имконият медиҳанд, ки хислати Худовандро ба ҷаҳони атрофашон нишон диҳанд ва ба васвасаҳо муқобилат кунанд. Биёед Худои Падарро ҷалол ва ҳамду сано гӯем, ки Ӯ моро аз роҳҳои харобиовари ин ҷаҳон дур карда, то бо Исои Масеҳ муносибати шахсӣ дошта бошем ва дар табиати илоҳии Ӯ иштирок кунем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 5-9. Масеҳиён бояд кӯшиш кунанд, ки имони худро устуворона инкишоф диҳанд ва аз ҳолати рӯҳонии ҳозираи худ қаноатманд нашаванд. Мисли Масеҳ шудан, саъю кӯшиши зиёдро талаб мекунад. *Оё имони шумо аз замони наҷот ёфтаатон, ба камол расид ё мустаҳкам шуд? Оё шумо аз имони худ ба Худованд меваҳои хуб меовалед?*

Дуо: Худовандо, барои ваъдаҳои бебаҳо ва имоне, ки ба мо додаӣ, ба Ту шукр мегӯем. Моро баракат деҳ, ки дар Ту, ки дар даъват ва интихоби мо тавоно шуда, зиндагии зафарбахш дошта бошем. Омин.

2 Петрус 1:12-21

12 Барои ҳамин ман ба ёди шумо овардани инро ҳаргиз бас намекунам, гарчанде ки шумо инро медонед ва дар ин ростӣ устувор ҳастед. 13 Аммо ман салоҳ медонам, то даме ки дар ин хайма ҳастам, шуморо бо ёдоварӣ таҳрик диҳам, 14 Чун медонам, ки ба қарибӣ бояд хаймаи худро тарк кунам, чунон ки Худованди мо Исои Масеҳ ба ман эълон намудааст. 15 Ва саъю кӯшиш хоҳам кард, ки шумо пас аз риҳлатам низ ҳамеша инро ба ёд оваред. 16 Зеро, ҳангоме ки мо қувват ва омадани Худованди мо Исои Масеҳро ба шумо хабар додем, аз паи афсонаҳои фиребгарона нарафтаем, балки кибриёи Ӯро бо чашми худ дидаем. 17 Зеро ки Ӯ аз Худои Падар шавкат ва ҷалол ёфт, вақте ки аз ҷониби ҷалоли боазамат сӯи Ӯ чунин овоз расид: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Ӯст». 18 Ва ин овозро, ки аз осмон омада расид, мо шунидем, ҳангоме ки бо Ӯ дар кӯҳи муқаддас будем. 19 Ва каломи нубуввват барои мо матонати бештаре дорад; шумо хуб мекунед, ки ба он рӯ меоваред, ҳамчун ба чароғе ки дар ҷои торик нур мепошад, то даме ки чашми рӯз кушода шуда, ситораи субҳ дар дилҳои шумо тулӯъ намояд; 20 Ва пеш аз ҳама чиз инро бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҳо тафсири шахсиро раво намедонад; 21 Зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳрики Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд.

Пешгӯии бетағир

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Дар замони навиштани ин хабар одамоне буданд, ки Инҷили Исои Масеҳ афсона буд. Аз ин сабаб Петруси ҳавворӣ зарур мешуморид, ки тавзеҳоти дуруст диҳад. Ҳангоми ҳимояи ҳақиқии Хабари хуш, Ӯ ба хотир меорад, ки шахсан шоҳиди дигаргуншавии Масеҳ буд ва овози Худоро шунидааст (Луқо. 9:28-36).

Петрус минбаъд қайд мекунад, ки далели ҳақиқати Инҷил иҷрошавии пешгӯиҳост, ки дар замони Аҳди Қадим гуфта шуда буданд (оят.12-21).

Дарсҳои Худо:

Оят. 19-21. Худо ҳақиқати Исои Масеҳро тавассути иҷро кардани пешгӯиҳо дар Навиштаҳои Аҳди Қадим тасдиқ мекунад. Асрҳои зиёд пеш аз таваллуди Масеҳ, одамони муқаддаси Худо, ки аз Рӯҳулқудс пур шуда буданд, пешгӯиҳои зиёдеро навиштанд, ки иродаи Худоро донем ва мувофиқи он амал кунем.

Худонинг дарслари:

Оят. 12-15. Ҳавворӣ ҳақиқатеро, ки ба насрониён маълум аст, ёдовар мекунад ва изҳор мекунад, ки ӯ аз он хотиррасон карданро бас намекунад, то пас аз рафтанаш ҳам фаромӯш нашавад. *Шумо чӣ гуна кӯшиш мекунед, ки Каломи Худоро дар дили худ нигоҳ доред?*

Дуо: Худовандо, мо суханони Туро бодиққат гӯш мекунем ва онҳоро дар дилҳои худ нигоҳ медорем ва ба мо кӯмак расон, ки муҳаббати Туро ба ин ҷаҳон ошкор кунем, чунон ки Навиштаҳо таълим медиҳанд. Омин.

2 Петрус 2:1-9

1 Аммо дар миёни қавм анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо ҳам муаллимони козиб хоҳанд буд, ки бидъатҳои ҳалокатоварро ҷорӣ хоҳанд кард ва Худовандеро, ки барои онҳо фидия дод, инкор намуда, ба зудӣ ба сари худ ҳалокат хоҳанд овард. 2 Ва бисьёр касон фисқу фуҷури онҳоро пайравӣ хоҳанд кард, ва ба василаи онҳо роҳи ростӣ гирифтори таҳқир хоҳад шуд. 3 Ва аз рӯи тамаъ-корӣ бо суханони макромез шу-моро ба дом хоҳанд даровард; ҳукми онҳо кайҳо муҳайёст, ва ҳалокати онҳо пинак нарафтааст. 4 Зеро, модоме ки Худо ба фариштаҳои гуноҳкор амон надод, балки онҳоро дар ҷаҳаннам андохта, ба мағораҳои зулмот супурд, то ки барои доварӣ дар қайду банд нигоҳ дошта шаванд; 5 Ва ба дуньёи қадим амон надод, балки фақат ҳашт нафар ва аз он ҷумла Нӯҳро, ки воизи адолат буд, маҳфуз дошта, бар олами осиён тӯфон овард; 6 Ва шаҳрҳои Садӯм ва Амӯроро ба ҳалокат маҳкум намуд ва, ҳамчун тимсоле барои осиёни оянда, ба хокистар табдил дод, 7 Ва Лути одилро, ки аз рафтори фосиқонаи шарирон ба танг омада буд, раҳо кард, — 8 Зеро ки он одил дар миёни онҳо умр ба сар бурда ва корҳои бади онҳоро дида ва шунида, ҷони одилонаи худро ҳаррӯза меозурд, — 9 Пас Худованд медонад, ки чӣ гуна парҳез-горонро аз озмоиш раҳо кунад ва шарировро барои ҷазо то рӯзи доварӣ дар қайду банд нигоҳ дорад,

Ҳукм ба муаллимони бардурӯғ

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Муаллимони бардурӯғ пинҳонӣ ба калисо ворид шуда, мардумро бо дурӯғҳои худ гумроҳ мекунанд. Онҳо худро имондор вонамуд мекунанд, аммо дар асл онҳо Масеҳро инкор мекунанд ва танҳо аз паи ба даст овардани манфиат ё ҷалоли худ меравaнд (оят. 1-3).

Ҳаввори ба хонандагон сарнавишти касонеро, ки бар зиддӣ Худо гуноҳ кардаанд, хотиррасон мекунад ва фикри пешгиринашавандаи доварии Ӯро бар онҳое, ки таълимоти бардурӯғ мекоранд, таъкид мекунад (оят. 4-8).

Хислати Худо:

Оят. 3-6. Худои Таоло бадиро бетаъғир ҷазо медиҳад. Тасвирҳои доварӣ бар касоне, ки ба иродаи Ӯ итоат накардаанд, нишон медиҳад, ки Худованд муаллимони бардурӯғро низ, сахт ҷазо медиҳад. *Оё шумо ноумедӣ ҳис намекунед, дар фикри он, ки дар ин ҷаҳон одамони шарир аксар вақт муваффақ мешаванд, дар ҳоле ки одилон нотавон ба назар мерасанд?* Бовар кунед, ки Худои Одил ситамкоронро ҳукм хоҳад кард.

Оят. 5,7,9. Худо одамони парҳезгорро, ҳатто ҳангоми доварӣ бар бадкорон муҳофизат мекунад. Ӯ ба назди касоне, ки ба Ӯ имон овардаанд, дар вақти душворӣ ҳамчун Наҷотдиҳанда меояд. Биёед ҳамеша нигоҳ ва таваккал кунем ба Худое, ки моро аз васвасаҳо ва офатҳои ин ҷаҳони бад нигоҳ медорад ва наҷот медиҳад.

Дуо: Худовандо, ташаккур барои хирад ва фаҳмиши рӯҳонӣ, ки ба мо додӣ, то моро аз ифротгароӣ ва таълимоти бардурӯғ муҳофизат кунӣ. Омин.

2 Петрус 2:10-22

10 Алалхусус онҳоеро, ки аз паи ҳавасҳои қабеҳи ҷисм мераванд, ва аз сарварон нафрат доранд, ва густохӣ ва худсарӣ мекунанд ва аз бадгӯӣ дар ҳаққи мақомҳои осмонӣ наметарсанд, 11 Дар сурате ки ҳатто фариштагон, ки дар қудрат ва қувват аз онҳо бартарӣ доранд, ба ҳузури Худованд дар ҳаққи онҳо ҳукми мазамматкунандае ба забон намеронанд. 12 Аммо онҳо ҳамчун ҳайвоноти безабоне ки табиатан барои шикор ва талаф таваллуд ёфтаанд, ба он чи намефаҳманд, бӯҳтон мезананд, ва онҳо дар фасоди худ талаф хоҳанд шуд, 13 Ва подоши шарорати худро хоҳанд ёфт, зеро ки айшу нӯши ҳаррӯзаро барои худ роҳат медонанд; онҳо, ки беҳаё ва қабоҳаткор ҳастанд, аз ҳуққабозиҳои худ лаззат мебаранд, ҳангоме ки бо шумо айшу ишрат мекунанд. 14 Чашмони онҳо пур аз зино ва гуноҳи доимист; онҳо ҷонҳои ноустуворро ба дом медароваранд; дили онҳо ба тамаъкорӣ омӯхта шудааст; онҳо фарзандони лаънат ҳастанд. 15 Онҳо роҳи ростро тарк карда, гумроҳ шудаанд ва аз паи Билъом ибни Баӯр рафтаанд, ки вай музди ноҳақро дӯст медошт. 16 Аммо дар шарорати худ мазаммат карда шуд: модахари безабон бо овози одамӣ сухан ронда, девонагии набиро боздошт. 17 Онҳо чашмаҳои беоб ва абрҳое ҳастанд, ки бо тундбод ронда мешаванд: барои онхо зулмоти торикии абадӣ муҳайё шудааст. 18 Зеро ки суханони беҳудаи дабдабаноке гуфта, онҳоеро, ки навакак аз гумроҳон халос шудаанд, ба доми ҳавасҳои ҷисм, ба доми фисқу фуҷур медароваранд; 19 Ба онҳо озодиро ваъда медиҳанд, дар сурате ки худашон ғуломони фасод ҳастанд; зеро ҳар кӣ касеро мағлуб карда бошад, ҳамон кас ғуломи ӯст. 20 Зеро, агар ба василаи шинохтани Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аз қабоҳатҳои дуньё халосӣ ёфта, аз нав ба доми онҳо афтода мағлуб мешуда бошанд, анҷоми онҳо бадтар аз аввалашон мешавад. 21 Барои онҳо надонистани роҳи адолат беҳтар мебуд аз он ки, баъд аз донистани он, аз ҳукми муқаддасе ки ба онҳо супурда шудааст, рӯй гардонанд. 22 Ба онҳо ҳамон чизе рӯй додааст, ки дар ин зарбулмасали дуруст гуфта мешавад: «Саг ба қаи худ баргашт», ва: «Хук баъд аз шустушӯй рафт, ки дар лой ғел занад».

Аз роҳи ҳақ бозгаштанд

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Петрус муаллимони бардурӯғро ба ҳайвонҳои аблаҳ монанд мекунад, ки танҳо барои қонеъ кардани ҳавасҳо ва ботил шудани худ кӯшиш мекунанд. Ин гуна одамон имондорони тасдиқнашударо аз ростӣ дур мекунанд ва онҳоро боз ғуломи гуноҳ мекунанд. Ҳавворӣ масеҳиёнро таъкид мекунад, ки агар онҳо ҳақиқати Инҷилро омӯхта, аз он даст кашанд ва ба бидъат пайравӣ кунанд, барои онҳо бадтар хоҳад буд, аз он ки Масеҳро умуман нашинохта бошанд (оят. 10-22).

Дарсҳои Худо:

Оят. 19. Муаллимони бардурӯғ, ки худашон ғуломи гуноҳ ҳастанд, ба содадилон «озодиро» ваъда медиҳанд. Озодии ҳақиқӣ барои одами имондор дар донистан ва қабул кардани ҳақиқати Исои Масеҳ аст (Юҳанно. 8:34). Нагузорем, ки фиребтаи тоҷирони динӣ, ки «озодии» хаёлӣ ваъда медиҳанд, ки дар асл иҷозаи бемориест!

Дуо: Худовандо, ташаккур ба шумо, ки бо қудрати худ моро аз гуноҳ наҷот додед ва ба мо кӯмак кардед, ки одилона зиндагӣ Кунем. Омин.

2 Петрус 3:1-7

1 Ин номаи дуюм аст, ки ба шумо, эй маҳбубон, менависам; дар онҳо бо роҳи ёдоварӣ фикри поки шуморо таҳрик медиҳам, 2 То шумо ба ҳотир оваред суханонеро, ки пештар анбиёи муқаддас гуфтаанд, ва ҳукми Худованд ва Наҷотдиҳандаро, ки ҳаввориён ба шумо супурдаанд. 3 Пеш аз ҳама бидонед, ки дар рӯзҳои охир масхарабозони беҳаёе пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор намуда, 4 Хоҳанд гуфт: «Куҷост ваъдаи омадани Ӯ? Зеро аз замоне ки падарон вафот кардаанд, ҳама чизончунон ки аз аввали офариниш буд, боқӣ мондааст». 5 Онҳое ки чунин гумон мекунанд, намедонанд, ки дар ибтидо бо каломи Худо осмон ва замин аз об ва ба воситаи об таркиб ёфта буданд: 6 Бинобар ин дуньёи онвақта дар об ғарқ шуда, ба ҳалокат расид. 7 Аммо осмон ва замини ҳозира низ бо ҳамон калом барои оташ нигоҳ дошта шудаанд ва то рӯзи доварӣ ва ҳалокати мардуми осӣ саришта карда мешаванд.

Бидъаткорон омадани дуюми Масеҳро инкор мекунанд

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ба хоҳиши он ки имондоронро огоҳ созад, ки ба таълимоти бардурӯғ, ки боиси афтидани рӯҳонӣ мегардад, нашаванд, Петрус ду нома навишт. Ӯ хонандагонро даъват менамояд, ки Каломи Худоро, ки ба онҳо дода шудааст, маҳкам нигоҳ доранд ва ба овози одамоне, ки дар омадани дуюми Масеҳ баҳс мекунанд, гӯш надиҳанд (оят. 1-7).

Хислати Худо:

Оят. 5-7. Худои Таоло оламро бо Каломи Худ офаридааст. Дар айёми Нӯҳ, Ӯ бо Каломи Худ бар ҷаҳон доварӣ овард. Ӯст, ки имрӯз дар олам ҳукмронӣ мекунад. Ва Калом дар рӯзи охир ҷаҳони беимонро доварӣ хоҳад кард. Азбаски ҳама чиз танҳо ба иродаи Худо ва Каломи Ӯ вобаста аст, доварии ваъдашуда, дар ҳар лаҳза метавонад оғоз шавад. Мо вақти таъинкардаи Худоро намедонем, аз ин рӯ мо бояд бедор ва ҳамеша барои омадани он рӯз омода бошем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 5,6. Бисёр одамон дидаву дониста ҳақиқатҳоеро сарфи назар мекунанд, ки барои онҳо нороҳатанд ва ба амалӣ шудани хоҳишҳои онҳо халал мерасонанд. Онҳо танҳо ба он «принсипҳо» риоя мекунанд, ки ба орзуҳои онҳо мувофиқанд. *Оё шумо Каломи Худоро пурра қабул мекунед? Оё шумо ба Ӯ итоат мекунед?*

Дуо: Худои Бузург, ташаккур барои оромӣ, ки мо дар Каломи Ту пайдо мекунем. Ба мо кӯмак кун, ки ҳаёти одилона пеш барем ва омадани Масеҳро интизор шавем. Омин.

2 Петрус 3:8-18

8 Аммо ҳамин як чиз аз шумо, эй маҳбубон, набояд пӯшида бошад, ки дар назари Худованд як рӯз мисли ҳазор сол аст, ва ҳазор сол мисли як рӯз.
9 Худованд дар иҷрои ваъда таъхир наменамояд, чунон ки баъзе касон инро таъхир ҳисоб мекунанд; балки ба шумо пурсабрӣ зоҳир менамояд ва намехоҳад, ки касе нобуд шавад, балки ҳама ба тавба рӯ оваранд. 10 Валекин рӯзи Худованд, чунон ки дузд дар шаб, ҳохад омад, ва он гоҳ осмон бо ғулғулае хоҳад даргузашт, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт, ва замин ва тамоми аъмоле ки дар он аст, хоҳад сӯхт. 11 Агар ҳамаи инҳо чунин нобуд мешуда бошанд, пас шумо дар рафтори муқаддасона ва парҳезгорӣ чӣ гуна бояд бошед, 12 Дар ҳолате ки омадани рӯзи Худоро орзу доред ва мешитобонед, ки дар он рӯз осмон аланга гирифта несту нобуд хоҳад шуд, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт? 13 Лекин мо, мувофиқи ваъдаи Ӯ, мунтазири осмони нав ва замини нав ҳастем, ки дар онҳо адолат сокин хоҳад буд. 14 Пас, эй маҳбубон,

14 Пас, эй маҳбубон, модоме ки инро интизорӣ доред, саъю кӯшиш намоед, ки назди Ӯ покиза ва беайб дар осоиштагӣ хозир шавед; 15 Ва пурсабрии Худованди моро наҷот ҳисоб кунед, чунон ки бародари маҳбуби мо Павлус низ, аз рӯи ҳикмате ки ба ӯ ато шудааст, ба шумо навиштааст, 16 Ва ҳамчунин дар ҳамаи номаҳои худ ӯ дар ин бора сухан меронад, ки дар онҳо кадом як чизи душворфаҳме ҳаст, ки онро нодонон ва ноустуворон мисли Навиштаҳои дигар ғалат таъбир менамоянд, ва анҷоми ин кор барои онҳо ҳалокат меоварад. 17 Пас шумо, эй маҳбубон, азбаски пешакӣ огоҳонида шудаед, эҳтиёт шавед, ки гирифтори иштибоҳи шарирон нагардед ва аз матонати худ маҳрум нашавед, 18 Балки дар файз ва шинохтани Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ нумӯ ёбед, ки Ӯро аз ҳоло то абад ҷалол бод. Омин.

Пурра кардани Калом

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Исо на танҳо ба замин бармегардад. Масеҳиёне, ки ба ин бовар доранд, бояд ба ин рӯз омода бошанд. Интизории Худованд набояд суст бошад! Баръакс, мо бояд ба хоб фаъолона муқобилат кунем ва бо Исо идома дода, ҳаёти муқаддас ва парҳезгорӣ дошта бошем. Илова бар ин, аз мо талаб карда мешавад, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ ҳушёр бошем, то фирефтаи таълимоти бардурӯғи, ки ба калисо ворид мешаванд, нашавем. Барои ин лозим аст, ки Каломи Худоро сахт нигоҳ дошта, ҳамеша дар Ӯ бимонем (оят. 8-18).

Хислати Худо:

Оят. 9. Худо сабр мекунад, Ӯ рӯзи бозгашти Масеҳро на аз он сабаб ба тағйир меандозад, ки Ӯ ваъдаашро иҷро карда наметавонад, балки барои он мехоҳад, ки ҳама одамон наҷот ёбанд. Мо танҳо ба воситаи пурсабрии Ӯ имони наҷотбахшро гирифтем. Биёед дар бораи муҳаббати Падари Худои пурсабр ва раҳим мулоҳиза кунем ва аз бадӣ ва гуноҳ дур шавем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 11,12. *Оё ту медони, ки масеҳиён чӣ гуна бояд интизори омадани Худованд, зиндагӣ кунанд? Оё дар хотир доред, ки ин дунё абадӣ нест?* Нагузорем, ки диламон ба «арзиш»-ҳои ин дунё пайваст шавад! Ба ҷои ин, биёед кӯшиш кунем, ки муҳаббат ва садоқати худро ба Худои Ҷовидон нишон диҳем!

Дуо: Падари Осмонӣ! Ба мо ёрӣ бидеҳ, ки тарзи ҳаёти одилона дошта бошем, то дар рӯзи охирини худ ба ҳузури Ту беайб ҳозир шавем. Омин.

Забур 61

1 Барои сардори муғанниён, Едутун. Таронаи Довуд. 2 Танҳо дар Худо ҷонам ором меёбад; наҷотам аз Ӯст. 3 Танҳо Ӯст кӯҳпораи ман, наҷоти ман ва паноҳгоҳи ман: сахт фурӯ нахоҳам ғалтид. 4 То ба кай ба марде ҳамла мекунед, то ки ӯро ҳамаатон ба ҳалокат бирасонед, ба монанди девори хамида ва тавораи калавида? 5 Танҳо қасди он доранд, ки ӯро аз мартабааш сарнагун созанд; кизбро дӯст медоранд: бо забони худ баракат медиҳанд, вале андаруни худ лаънат мегӯянд. Село. 6 Танҳо дар Худо ором ёб, эй ҷонам! Зеро ки умедам аз Ӯст. 7 Танҳо Ӯст кӯҳпораи ман, наҷоти ман ва паноҳгоҳи ман: фурӯ нахоҳам ғалтид. 8 Наҷоти ман ва ҷалоли ман дар Худост; кӯҳпораи қуввати ман ва паноҳгоҳи ман дар Худост. 9 Ҳама вақт ба Ӯ таваккал кунед, эй қавм! Дилҳои худро ба ҳузури Ӯ холӣ кунед; Худо паноҳгоҳи мост. Село. 10 Банӣ-одам чизи бекоранд, фарзандони инсон ба сони кизб: агар ба тарозу гузошта шаванд, ҳамаашон якҷоя аз ҳеҷ ҳам камтаранд. 11 Ба истисмор таваккал накунед, ва бо тороҷ наболед; вақте ки сарват биафзояд, ба он дил набандед. 12 Худо як карат гуфтааст, ва ду карат инро шунидаам, ки қувват дар Худост; 13 Ва эҳсон, эй Худованд, дар Туст, зеро ки Ту ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош хоҳӣ дод.

Раҳмат ва қудрат аз Худост

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Бо вуҷуди ҳама кӯшишҳои душманонаш, барои мубориза бо ӯ, Довуд, ки ба ноумедӣ наздик буд, сулҳу осоиштагиро танҳо дар Худо меҷӯяд. Ӯ боварӣ дошт, ки муҳаббат, марҳаммат ва қудрате, ки бар бадӣ ғолиб меояд, танҳо аз ҷониби Худованд аст (оят. 1-13).

Дарсҳои Худо:

Оят. 4, 5,9-11. Одамоне, ки бе Худо зиндагӣ мекунанд, нақшаҳои ба даст овардани қудрат ва қувватро доранд. Аммо қуввати онҳо дар муқоиса бо бузургии Худо, як нафаси бод, як қатраи об аст (Хуруҷ. 40:15). Фарзандони Худо набояд ба ақидаи нодуруст фирефта шаванд, ки хушбахтӣ ба инсон имкон додани он чизест, ки ҳар чизеро, ки мехоҳад ба даст орад ё анҷом диҳад. Сарват ва қудрат, ки бидуни хости Худо ба даст омадааст, инсонро маҷбур мекунад, ки ба дигарон зулм ва ранҷ кунад. *Ҳолати дили шумо чӣ гуна аст? Шумо ба кӣ ё ба чӣ умед доред? Шумо аз кӣ ё аз чӣ қувват мегиред*?

Дуо: Худовандо, дар ҳар шароити зиндагӣ, мо танҳо ба Ту таваккал мекунем ва танҳо аз Ту қувват мегирем. Омин.

Забур 62

1 Таронаи Довуд, вақте ки ӯ дар биёбони Яҳудо буд. 2 Худоё! Ту Худои ман ҳастӣ, Туро ҳамеша меҷӯям; ҷонам ташнаи Туст, ва ҷисмам пазмони Ту, дар замини хароба ва бемаҷоле ки об надорад. 3 Ҳамин тавр дар қудс бар Ту менигаристам, вақте ки ба дидани қувват ва ҷалоли Ту меомадам. 4 Зеро ки эҳсони Ту аз ҳаёт некӯтар аст; лабҳоям Туро ситоиш хоҳад кард. 5 Ҳамин тавр Туро тамоми умри худ муборак хоҳам хонд; ба исми Ту кафҳои худро боло хоҳам кард. 6 Ҷонам чун аз хӯроки равғанин ва лазиз сер хоҳад шуд, ва даҳонам бо лабҳои шодмон Туро мадҳ хоҳад кард. 7 Вақте ки Туро бар бистари худ ба ёд меоварам, ҳамаи посҳои шаб дар бораи Ту фикру хаёл мекунам, 8 Зеро ки Ту мададгори ман будӣ, ва дар сояи болҳои Ту шодӣ хоҳам кард. 9 Ҷонам ба Ту часпидааст; ямини Ту маро дастгирӣ менамояд. 10 Валекин онҳое ки толиби маҳв кардани ҷони мананд, ба таҳтуттуроб хоҳанд рафт. 11 Онҳоро аз дами шамшер хоҳанд гузаронд; онҳо тӯъмаи шағолон хоҳанд шуд. 12 Ва подшоҳ дар Худо шодӣ хоҳад кард; ҳар кӣ ба Ӯ қасам ёд кунад, фахр хоҳад кард, зеро ки даҳони дурӯғгӯён баста хоҳад шуд.

Худовандро биҷӯед

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Барои Довуд, Худо ҳама чиз аст. Муҳаббати бепоёни Ӯ сарчашма ва маркази ҳаёти забурнавис аст. Довуд шабу рӯз сарфи назар аз вазъиятҳои душвори гирду атрофаш, Худоро ҷалол медиҳад ва муҳаббати худро ба Ӯ мекунад. Довуд ин корро метавонад, зеро муҳаббати Наҷотдиҳанда барои ӯ назар ба азобҳое, ки ӯ аз сар мегузаронад, бештар маъно дорад (оят. 1-12).

Хислати Худо:

Оят. 2,3. Худованд бо одамоне вомехӯрад, ки Ӯро самимона меҷӯянд ва онҳоеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, дастгирӣ мекунад. *Шумо дар ҷустуҷӯи Худо то чӣ андоза самимона ҳастед?* Оё шумо ваъдаи Ӯро дар хотир доред: «Ва Маро хоҳед ҷуст, ва пайдо хоҳед кард, ба шарте ки бо тамоми дили худ Маро ҷустуҷӯ намоед. Ва Ман барои шумо ёфт хоҳам шуд,- мегӯяд Худованд» (Ирмиё. 29:134).

Дарсҳои Худо:

Оят. 7-9. Довуд бо ёрии Худованд ва мулоҳиза кардан дар бораи Худованд, сарфи назар аз озмоишҳои душвор, барои ҷалол ва ҳамду санои Худо қувват пайдо мекард. Биёед мисли Довуд, дар бораи Худои Таоло мулоҳиза кунем, то ҳузури Ӯро дар ҳаёти худ эҳсос кунем.

Дуо: Худовандо, ташаккур барои муҳаббати бепоёни Ту. Мо кӯшиш мекунем, ки тавре зиндагӣ кунем, ки ба Ту ҷалол оварад. Омин.